

மாணிக்கவாசகர் புராணம்

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

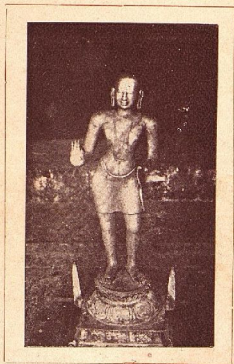
உ ள் ளு ளை ற

சுவாமிகள் திருவுருவப்படம்	V
பதிப்புரை	ix
நூலாசிரியர் சரித்திரம்	ix

நூல்

பாயிரம்	க
மந்திரிச் சருக்கம்	கஉ
திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்	கஊ
குதிரையிட்ட சருக்கம்	கூக
திருவம்பலச் சருக்கம்	கௌ
புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கம்	ககரு
திருவடிபெற்ற சருக்கம்	ககஊ
அரும்பத விளக்க அகராதி	கசக
சுவாமிகள் துதி	கருஊ

மாணிக்கவாசகர்
(திருவாதவூர்த் கண்ட உருவச்சிலை)

உ
சிவமயம்

ப தி ப் பு ரை

“ போதலூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதிவ்வென்ற
வாதலூர் ஐயன் அன்பை வாஞ்சிப்ப தேந்நாளோ ”

சைவசமயாசாரியராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புராண வசனமாகிய இச்சிறுநூல் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் சென்னையிற் நிகழ்ந்த திராவிடவர்த்தன சபையினர் வேண்டுகோளின்படி யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலி - மகா வித்துவான் வ. கணபதிப் பிள்ளையவர்களால், பெரும்பாலும் வடமொழி ஆலாசிய மான்மியத்தைத் தழுவிடும் ஒரு சிறிது தமிழ்த் திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதலூர் புராணம் முதலியவற்றை ஆதரவாகக் கொண்டும் 1875ஆல் எழுதி அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இது அக்காலத்தில் வினங்கிய சொர்க்கபுர ஆதினத்தைச் சேர்ந்த இராமலிங்கத் தம்பிரான் முதலிய சைவாசாரியர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது.

இவ்வித்துவப் பெரியார் எழுதிய மற்றோர் வசனநூலாகிய வில்ஹணீயத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை, யான் 1928ஆல் அச்சிட்டேன். அப்போதுதான் இப்புராண வசனமும் இவரால் எழுதி அச்சிட்டிருப்பதாக அறிந்தேன். வித்துவானின் தமிழ்வசன நடை சாலச்சிறந்ததாகக் காணப்பட்டமையாலும், மணிவாசகப் பெருமானார் சரித்திரத்தை விரிவாகக் கூறும் நல்ல வசனநூல் வேறின்மையாலும், இதனை மீட்டும் அச்சிடக் கருதிப் பிரதிக்காகப் பலவிடங்களில் அதுமுதல் முயன்றும் கிடைத்திலது.

இவ்வாறு திகைப்புற்ற காலத்து, மகா வித்துவானின் தமையனார் குமாரரும், சைவசமய பரிபாலனமே பொழுது

போக்காகக் கொண்டவரும், என் அதிப் பிரிய நண்பருமாகிய ஸ்ரீமத் ச. சீவபாதகந்தரம் பிள்ளையவர்கள், ஒரு பிரதி, சென்ற பங்குனி மாதமே அனுப்பி யுதவி புரிந்தனர். அப்பிரதியைக் கொண்டு இப்பதிப்பைத் தற்காலத்திற்கேற்ற கடினசந்தி நீக்கம் போன்ற சில மாற்றங்கள் புரிந்து, அரும்பத விளக்க அகராதி, தூலாசிரியர் சரித்திரக் குறிப்பு, சுவாமிகள் திருவுருவப்படம் முதலியன புதுவதாகச் சேர்த்து வெளியிடலானேன்.

இந்தூலாசிரியர், சம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் ஒருங்கே பெரும்பாண்டித்தியம் படைத்தவராதலாலும், அவர் இருந்த காலத்தில் தமிழ்ப்பண்டிதர்களால் மணிப்பிரவாள நடையே கையாளப் பெற்றிருந்தமையாலும் இவருடைய வசனங்களில் வடமொழிச் சொற்பிரயோகம் பல்கியிருப்பது தூதனமன்று. தமிழ் வசனங்களிற் சிறந்ததாகக் கருதப்படும் தாண்டவராய முதலியார் எழுதிய பஞ்சதந்திரத்தையும் நோக்குக.

இது, ஆறுமுக நாவலருடைய பெரியபுராண வசனத் திற்கு அனுபந்தமாகத் திகழவேண்டுமென்பது கருதி எழுதப் பட்டதாகும். அது முதற்பதிப்பின் முகவுரையிலுள்ள பின் வரும் வாக்கியங்களால் அறியலாம் :—

“சைவ சமயத்திற்குப் பிரதான குரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய திருவாதவூரடிகளது திருச்சரிதம் தமிழிலும் சம்ஸ்கிருதத்திலும் பத்திய ரூபமான பிரபந்தங்களுள் அடங்கியிருக்கின்றது. ஆயினமையின் அது கலைவல்லார்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குச் சலபமாய்ப் புலப்படாது. சிவனடியார்களாகிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மாறது திருச்சரித்திரத்தைச் சைவசித்தாந்த சாகரத்தை நன்கு பருகியவரும், பாமத நிமிர பாஸ்காரும் சைவமென்னும் செஞ்சாவி வளர வேதாகம பிரசங்கமாகிய மழைபொழியும் காலம்புதமும், அதல்ய வித்துவ குடாமணியும், திரவியத்தைத் திரணமாகக் கருதி, சிவபெருமானது திருப்புகழைப் பிரவிஸ்தீரணம் செய்தலே விநோதமாகக் கொண்ட மகானுபாவருமாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள்

கத்திய ரூபமாக இயற்றித் தமது பரோபகார சிந்தையினை விளக்கினர். ஆதலின். ஜன்ம சாபல்யம் அபேஷித்த சைவர்கள் யாவரும் அம்மகானுபாவரது பெரியபுராண வசனமாதிய ஒளவுதத்தை யுண்டு, பவரோகந் தீர்ந்து சிவலோகசுகம் அடைகின்றனர். அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரது திருச்சரித்திரத்திற்குச் சமமுடைத்தாய திருவாதவூரடிகள் சரித்திரமும் கத்திய ரூபமாகவே யிருப்பின், அது சைவசமயப் பெண்களுக்கும் பாலர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் பிரயோசனமுடைத்தாய் இருக்கு. மென்பதைக் கருதி * * * யாவர்க்கும் புலப்படும் வசனநடையில் விளக்கினேன்.”

இச்சிவபுராணத்தை அச்சிட அனுமதிதந்தும், பிரதி யுதவியும், அச்சிடுங்கால் ஒப்புநோக்கி இன்றியமையாத் திருத்தங்கள் புரிந்தும், கடின வடமொழிப் பதங்களுக்கு விளக்கமெழுதி யுபகரித்தும், பெருந்துணை புரிந்த சீவபாத சுந்தரம். பிள்ளையவர்களுக்கு யான் செய்யுங் கைம்மாறு யாதுளது? திருவாதவூர்த் திருக்கோயிலின்கணுள்ள சுவாமிகள் திருவுருவப்படம், அன்பர் சீகாழி - சீவ - கண்ணுசாமிப் பிள்ளை யவர்கள் பெருமுயற்சியாற் கிடைத்தது.

இக்காலத்திற்கு ஏற்றது வசன நூலாதலால் மகாவித்துவான் எழுதிய இரகுவமிசம் முதலிய ஏனையநூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டு மென்பது எனது வேணவா. திருவருள் துணை நிற்பதாக.

நமச்சீவாய வாழ்க ! நாதன்தாள் வாழ்க !!

திருமயிலை }
ஸ்ரீ முக, கார்த்திகை. }

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்.

மகா வித்துவான்

வ. கணபதிப் பிள்ளை

சரித்திரச்சுருக்கம்

இவர் யாழ்ப்பாணத்துப் புலோவியைச் சேர்ந்த சைவ வேளாள குலத்திலே கல்வி செல்வம் முதலியவற்றிற் சிறப்புற்ற ஒருநல்ல குடும்பத்திலே தோன்றிய வல்லிபுராநாத பிள்ளை என்பவரின் புதல்வர் மூவருள் இடையினர். கவிசிரேஷ்டராய் வினாக்கிய உடுப்பிட்டி - சிவசம்புப் புலவரிடம் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம் நன்கு கற்றவர். தமிழிலே பாண்டித்தியம் அடைந்த பின்பு, சென்னைக்குச் சென்று அங்கே ஆங்கிலமும் சம்ஸ்கிருதமும் பயின்று, சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேச பரீட்சையிற் சித்திபெற்றனர். பின்னர், சம்ஸ்கிருதக் கல்வியிலே ஆர்வம் மிக அத்துறையிலேயே முழு மனதையுஞ் செலுத்தி அதிற் பெரும்புலமை எய்தினர்.

பிறகு நெடுங்காலம் காஞ்சிபுரத்துப் பச்சையப்ப வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதராக விளங்கி யிருந்தார். அதன் பின்னர்த் திருவனந்தபுரத்து மகாராஜா கல்லூரிப் பிரதம தமிழாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அங்கே தமிழ்ப்புலமை நடாத்திவரும் நாளிலே, 1895-ஆம் நவம்பர்மீ ஏகாதசியிலே சிவபதமடைந்தனர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் வடமொழி நூல்களைத் தழுவினவைகளே. அவற்றுள் தெரிந்தவை :—

தமிழ்

- (1) வில்ஹணீயம்
- (2) இராகுவமிசச் சுருக்கம்
- (3) மாணிக்கவாசகர் புராணவசனம்
- (4) இந்திரசேனை நாடகம்

- (5) இரகுவயிச நேர்மொழி பெயர்ப்பு
- (6) மார்க்கண்டேய புராணம் .
- (7) வேதாரணியேசுரர் ஊஞ்சற்பதிகம்
- (8) தருக்க சாஸ்திர வினாவிடை
- (9) பதப்பிரயோக விவரணம்

ச ம் ஸ் கீ ர த ம்

- (10) சம்ஸ்கிருத பிரதம வாசக புஸ்தகம்
- (11) ,, துவீதீய ,,
- (12) சந்திதர்ப்பணம்
- (13) வியாகரண சங்கிரகம்
- (14) சப்தகுசும மாலிகா
- (15) நாதூரூபதரிசினி
- (16) கங்காநதி பிரவாக மகமாநு வர்ணனம்

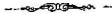
இவற்றுட் பல அச்சிடப்படவில்லை.

பிள்ளையின் மாணுக்கருட் சிறந்தோர் தம்பியாராகிய புலோவி - குமாரசாமிப் புலவரும், தங்கையாராகிய பார்வதியம்மையாருமாவர். குமாரசாமிப் புலவர் இலக்கண வன்மையிற் சிறந்தவர். அதற்கு அவர் எழுதிய நன்னூற் காண்டிகையுரை விளக்கமே சான்றாகும். புலவர் 1926-ல் சிவபதமடைந்தனர். தங்கையார் இலக்கிய அறிவிற் சிறப்புற்றவர். அவரது மாணவியர் இருவர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க பண்டித பரீட்சையிற் சித்திபெற்றிருப்பது அவ்வம்மையாரின் புலமையைக் காட்டும்.

மொழிநூலாசிரியராகிய மாகறல் - கார்த்தியே முதலியார், பிள்ளையவர்கள் சென்னையிலும் காஞ்சியிலும் வசித்த காலத்துத் தாம் அவரிடம் பல நூல்களைக் கற்றறிந்ததாகப் பல முறை என்னிடம் கூறியுள்ளார். அன்றியும் தமது மொழிநூலின் ஆசிரிய வணக்கத்தில் பிள்ளையவர்களைத் தமது ஆசிரியர் மூவருள் ஒருவராகப் பாராட்டியுமுள்ளார். ஆதலின் முதலி

யாரும் பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கர் வரிசையிற் சேர்ந்தவரே யாவர்.

பிள்ளையவர்கள் காலத்தில் சென்னையில் விளங்கிய திராவிடவர்த்தன சபையினர் பல பண்டிதர்களைக் கொண்டு, இரகு வமிசம், அகநிர்ணயம் முதலிய சம்ஸ்கிருத நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. அச் சபையில் பிள்ளையவர்கள், சொர்க்கபுரம் இராமலிங்கத்தம்பிரான் முதலாயினோர் பண்டிதர்களாக விளங்கினரென்ப. அச் சபையைச் சேர்ந்த சதுர்வேத வையாகரண ஸ்ரீநிவாசாசாரிய சுவாமிகள் என்னும் சம்ஸ்கிருத வித்துவகிரோன்மணி மாட்டுப் பிள்ளையவர்கள் குருத்துவம் பூண்டிருந்தாகவும் அறியக் கிடக்கின்றது.

மாணிக்கவாசகர் புராணம்

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் புராணம்

பா யி ர ம்

காப்பு

சுத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசேயசி
சுத்தி யாகிய சொற்பொரு ணல்துவ
சித்தி யானதன் செய்யபொற் பாதமே.

நடேசர்

இதந்தரு மடந்தையொ டியைந்துயி ரூடம்புபோல்
விதம்படுவ கங்களில் விரிந்தொளி விளங்குவார்
மதங்கமொடு துந்துயி வளங்கெழு முழங்கவே
சிதம்பர நடம்பயில் செழுங்கழ விறைஞ்சுவாம்.

சீவகாமி

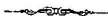
ஆடக சிதம்பர் வணங்குமை யணங்கிலாள்
நாடக னனந்தசுக நன்குபுனை பங்கினுள்
ஏடக மணம்பொருவ வெங்கணு மியைந்துளாள்
பாடக மிலங்குசிறு பங்கய மிறைஞ்சுவாம்.

சுப்பிரமணியர்

துங்கமத சும்பலயர் தும்பிமுக னெம்பிசீர்
தங்குளுகி ழஞ்சிறு சதங்கைகள் புலம்பவே
மங்கையுமை கண்குளிர் வந்துலவு கின்றதாள்
அங்கைமலர் கொண்டுமிகு மன்புட னிறைஞ்சுவாம்.

நூற்பயன்

இந்தவள நற்கதை யியம்பினர் நயந்தே
சிந்தையி னினைப்பவர் செவிப்புல நிறைப்போர்
புந்திமகி ழப்புவி புரப்பருடல் விட்டால்
அந்தவுல கத்தினி வரன்சபையில் வாழ்வார்.

க. மந்திரிச் சருக்கம்

ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரும், சர்வ பூதாதாரமானவரும், திஷ்களரும், நிராமயரும், நின்மலரும், பாஞ்சோதியும், மாயாபாச பந்தனப்பட்டுழலும் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்வெள்ளம் பொழியும் வண்ணம், ஆறு திருவதனங்களும், கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம் வேல் அபயம் வரதம் பங்கயம் மணி மழு தண்டு வில் என் பன இயைந்த பன்னிரு திருக்கரங்களும் கொண்டு சகளி கரித்த பெருமானும், ஆகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளது பக்தகோடிகளுள் அக்கிரகண்ணியரும், வேதசாஸ்திர மஹாநிதியும், உருத்திராசுந் மாலாபரணரும் பஸ்மோத் தூளித விக்கிரகரும், ஸ்கந்தவிஞ்ஞான தீபத்திற்கு வர்த்தியென வாய்ந்தவருமாகிய அகஸ்திய மஹாமுனி வர் எழுந்தருளியிருந்து திராவிட சாதியர்க்கு நாதோற் பத்தி, வர்ணோற்பத்தி, அர்த்தவிவீர்தி, அலங்கார ரச யுக்தமான விருத்தத்தின் இலக்கணம் ஆதியவற்றை மொழியப்பெற்றதும், தேவாதிதேவராகிய சோம சுந்தரக்கடவுள் அனேகம் திருவிளையாடல்கள் செய்யப் பெற்றதும், வேகவதி தாமிரவர்ணியென்னும் உபய நதிகவின் வளங்கள் மல்கப்பெற்றதும், இயலிசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழையும் பூவைக்குழாங்கள் பகர்ந்து தலைசாய்த்திருக்கும் மனோகரமான சோலைகள் மலியப்பெற்றதும், பாமகுருவாகிய குகப்பிரமமும் சங்கத்தமிழ்ப்புலவராக இருக்கப்பெற்ற மகிமை சேர்ந்த தும், நக்கீரர் முதலிய பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் வசிக்கப்பெற்றதும் ஆகிய பாண்டிமண்டலத்திலே,

பல்வகை வளம்வாய்ந்து ஒப்புயர்வின்றி விளங்கும் திருவாதபுரம் என்னும் ஒருபதியுளது. அப்பதிக்கண் வசிக்கும் பிராமணருள் ஞானசாரங்கனிற் சிறந்தவரான ஆமாத்தியகுல வேதியர் ஒருவருளர். அவர் பாரியாகிய சதீத்துவ ரத்தினத்தின் திருவுதரத்திலே, கருணையோநிதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது அனுக்கிரக வலத்தினாலும், மஹான்சன் புரிந்த புண்ணிய பலத்தினாலும், சிவஞானமே ஒருவடிவெடுத்து உற்பளித்தாலென்ன ஒரு குழந்தை பிறந்தது. உலகின்கண்ணே பல்விடத்தும் வியாபிக்கும் மாயா ஜாலமாகிய ஆந்தகாரப்படலம் அகலவும், அம்மாயா ஜாலத்தில் அகப்படுவாரை நரகப் படுகுழியில் வீழ்க்கும் பரமதங்கனாகிய தாரகாகணங்கள் ஒளிமழுங்கவும், சிவபக்தர்களது இருதயங்களாகிய பங்கயங்களெல்லாம் மலரவும் உதயஞ்செய்த ஞானபாஸ்கராகிய அக்குழந்தைக்கு, ஞாதியர் யாவரும் திருவாதபுரேசர் என நாமமிட்டனர். பூர்வ பகஷ்த்துச் சந்திரன் சகோரம் மகிழவும், சந்திரகார்தம் நெக்குரீர் பொழியவும், சூழத தடாகங்கள் குலாவிப் பொலியவும், நானூக்குநாள் கலாவிருத்தியெய்தி வளர்ந்தாலென்ன திருவாதபுரேசர், தந்தை மகிழவும், தாய் நயனங்கள் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியவும், சிவனடியாரது சிந்தைகள் மலர்ந்து திகழவும், நானூக்குநாள் வளர்ந்தனர். நிஷ்காமனா புண்ணியமாகிய விதையினுள் அடங்கியிருந்து, அங்குரித்து, ஜனனமென்னும் பங்கத்தினின்றும் நீங்கி, சிவானுக்கிரகமாகிய குருத்துவாய்ந்து, நானாவகை விக்கினமென்னும் களைகள் நீங்கப் பெற்று, சைவநிச்சயமென்னும் பலம்வீளையும் வண்

ணம் வளர்ந்த செந்நெல் என்று உருவகத்துரைக்கப் படும் தகைமையினராகிய திருவாதபுரேசருக்கு அவர் ஞாதியர் அன்னப்பிராசனம் செளளம் ஆதிபகிரியைகள் இயற்றி, வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்து, உபநயன விதி முடித்தனர்.

சைவமுனிவர்கள் இயற்றிய மாதவங்களும், திருவாதபுரேசர் பூர்வஜனனங்கடோறும் புரிந்த சிவபுண்ணியங்களும், அவரது தந்தைதாயர்செய்த தருமங்களும், சுருணம்புதியாகிய பரமசிவனது அனுக்கிரகமும் ஒருங்கு சேர்ந்தமையாலே, அவர் வேதாங்கங்களாகிய சிசைஷ், கற்பம், வியாகரணம், சந்தசு, சோதிஷம், நிருக்தம் ஆகிய வற்றையும், தரும சாஸ்திரங்களையும், சர்வ புராணங்களையும், தருக்க மீமாம்ஸ சாஸ்திரங்களையும், ஆபுர்வேதம் தனுர்வேதங்களையும், பல்வகைக் கலைகளையும், வேதாசுமங்களையும், நானாதேச பாஷைகளையும், இராஜநீதிகளையும், பதினாறு வயசினுள்ளே கற்று சமானமற்ற பாண்டித்திய மெய்தினர்.

திருவாதபுரேசர் மாணுடர்க்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய் கலைகள் யாவற்றிலும், அவற்றின் பயனாய் ஞானத்தினும், அதன் பயனான ஒழுக்கத்தினும் சிறந்து யாவரும் புகழ்ந்துரைக்கும் வண்ணம் நிலவாநின்றனர் என்னுஞ் சமாசாரஞ் செவியுற்று, சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ்முனியும் செளந்தரபாண்டியனென்னும் மஹாராஜனும் சங்கப்புலவரும் தழைத்தினிதமர்ந்த மங்கலப் பாண்டி வளநாட்டின்கண்ணே மறம் எனப்படுவன அனைத்தும் ஓட்டி, அறம் எனப்படுவன அனைத்தும் நாட்டி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்த

அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜன் அதிக சந்தோஷ மடைந்து, அவரைத்தனதுசமூகத்துக்கு அழைப்பித்து, அவருக்குச் செயற்பாலனவாய உபசாரங்கள் யாவும் செய்து, சிறுவயதிலே அவரைடைந்த பெருங்கல்வியைச் சுட்டி மிகவும் ஆச்சரியமுற்று, “ இவ்வாறு சம்பவீத் தமை கிருபாசமுத்திரமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருக்கருணை கடாசுத்தினால் ” என்று புகழ்ந்தோதி, அவரைத் தனதுபிரதான மந்திரியாக்கித் “தேன்னவன் பிரமராயன்” என்னும் நாமம் வழங்கி, சகல ராஜர்களும் மதிக்கும்வண்ணம் பீதாம்பரம், இரத்தினபரணம், வெண்கனிகை, சாமரை, யானை, குதிரை முதலிய பல வரிசையளித்து, அவரைச் சன்மானித்தனன். கருவித்திறமறியும் நூல்களிலும் மனுநீதியிலும் மஹாநிபுணரான திருவாதபுரேசர் இராச்சியபரிபாலன கருமத்திலே சிறிதுந் தவறாது முயன்றும், அன்னிய தேசங்களிலிருந்து கொணரப்படும் யானை குதிரை இரத்தினம் முதலியவற்றை குணதோஷ பரிசைச்செய்து அரசன்பொருட்டு வாங்கியும், மன்னரிடிக் திறைகளைக் கிரமப்படி ஏற்றகாலத்தில் ஏற்றும், பிற ஆவசியக கருமங்களை விதித்தகாலத்திலே முடித்தும், அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜனது ஆனந்தத்தை நாடோறும் விருத்திசெய்வாரானார். இங்மனம் நிகழுங்காலத்தில் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் இராச்சிய பரிபாலனத்திற் கொண்ட கவலையாதானுபின்றி, தன் மானிகையினில் இனிதுவதிந்து சகல போகங்களையும் அனுபவித்து வந்தான்.

திருவாதபுரேசர் மஹாபிரபுத்துவமான இராஜபதமடைந்தனரேனும், பாவத்திற்கு அஞ்சுகின்றவரும்,

தனலோபம் பரமானுப் பிரமாணமேனும் இல்லாதவரு
 மாதலில், பொருட்களின் நித்தியாநித்தியத்தைக் கைத்
 தலநெல்லியங் கணியேபோல் நன்குணர்ந்த மஹான்கள்
 ஒழுகிய பத்தினெறியே தாமும் ஒழுக விரும்பி, சிவனடி
 யார்க்குத் திருவமுதனித்தலாகிய உத்தம புண்ணியந்
 தினந்தோறும் புரிந்தும், சகலான்மாக்களுக்கும் திரு
 வருள்சரக்குந் திருவுளத்தராய்ச் சோமசந்தரக்
 கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாலயஞ் சென்று,
 அவர் சந்திதியினின்று, இருகரஞ் சிரமிசைகூப்பி, அழ
 லிடைப்பட்ட மெழுகேபோல உள்ளநெக்குருக, உரை
 தடுமாற, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, கண்களினின்றும்
 ஆனந்தவருவி சொரிய, பேரின்பக் கடலிலமிழ்ந்தி,
 துகித்துச் சேவித்தும், பவசாகரதீர மேற்றுந்
 தெப்பமான சிவநாமத்தை உச்சரித்தும், மெய்யன்பு
 செய்து வருவாராயினார். இங்ஙனமே நாடோறும்
 நடைபெறுங்காலே, திருவாதபுரேசர் பூர்வஜன்மங்க
 டோறும் புரிந்த நிஷ்காமனா புண்ணியங்களின் பயனாய்,
 மெய்ம்மையாம் பொருள்விவேகமும் பல்வகைப்பட்ட
 பொய்ம்மையாம் பொருள்விவேகமும், அவருக்குத்
 தோன்றலும், இகத்திலே யனுபவிக்கப்படும் பாலவான
 இராச்சியசுகம் முதலியவற்றிலும், பரத்திலே யனுப
 விக்கும் சுவர்க்காதி போகங்களிலும் நிராசையுற்று,
 சூரிய கிரணோஷ்ணத்தால் வருந்திய பிரயாணிகள் சாயா
 விருக்கூத்தடியை யடைதல்போலவே, ஜனனவெயில்
 வருத்தம் நீக்கும்படி. சிவபெருமானது திருவடித்
 தாமரை நிழலிற்சேரவிரும்பி, கிருபாசாகரமாகிய எம்
 பெருமான், ஆன்மாக்கள் யாவும் பாசபந்தம் நீங்கி

முத்திபெற்றுய்யும் வண்ணம் திருவுளங்கொண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளிய நிமலாகமங்களை அ்திரததைதயுடன் அல்லும்பகலும் கற்றுவந்தார். சைவாகமங்களைக் கற்று வருங்காலே, நானாவிதமாய்ப் பாசம் வியாபிக்கின்றமையும், அப்பாச சம்பந்தத்தினாலே ஆன்மாக்கள் ஜன்னமரணமென்னும் பெருங்கடலுட் சிடந்து மயங்கித் தியங்கு கின்றமையும், அவ்வான்மாக்களிடத்துக் கொண்ட பெருங்கருணைத் திறத்தினாலே, சிவபிரான் அப்பாசத்தை நீக்கிக் கைவல்யசுகங் கொடுத்தருளுகின்றமையும், ஏகபிரமமாயும், சத்தியஞான சுகமளிப்பவராயும், நிஷ்களராயும், விசுவாதிக பிரபுவாயும் சர்வஞ்ஞராயும், சர்வகர்த்தராயும், பரஞ்சோதியாயும், அப்பிரமேயராயும் இருக்கின்ற சிவபெருமானைத் திரிகரணங்களாலும் மெய்யன்போடு சேவிக்கும் அடியார்க்கே யன்றி ஏனையோர்க்குக் கைவல்ய பிராப்தி அசாத்தியம் என்பதும், இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் விரைவிலே யடையும் விதியுடையார்க்கு முன்னுண்டாவதாகும் அதி தீவிரபக்குவம் உற்றார்க்குச் சத்தியஞானம் உணர்த்துவது எம்பெருமானது திருவாயினின்றும் பிறந்த பரிசுத்த ஆகமம் என்பதும் திருவாதபுரேசருக்கு நன்கு புலப்பட்டன.

புலப்படவே, மெய்ஞ்ஞானத்திற்குச் சாதனமான விசாரமடைந்து திருவாதபுரேசர் “வேதாந்தத்துணிபும் ஆகமத்துணிபும் பேதமுடையன என மனசிலே நிகழும் சந்தேகத்தை யொழித்து, குருவடிவாகிய தம்மையும் சீஷனாகிய என்னையும் நன்கு உணர்த்தியருளும் ஞானசாரியர் வந்து எனக்கு உபதேசஞ்செயப்பெறும்

நாள் எந்நாளோ?" என்று பலவாறு புலம்பியும், "மெய்யன்பினர்க்கு எளிவரும் பெருங்கருணைக் கடலாகிய ஞானசாரியரது அற்புத போதனையினுலன்றிப் பிறிதொருவாற்றால் பாசவிமோசனஞ் செய்ய வுன்னுதல் மரக்கலமின்றி மஹாசமுத்திரத்தைக் கைகளால் நீந்திக்கரையேறத் துணிதல்போலும்" எனச் சிந்தித்தும், பேரின்பவிடெய்தும் விருப்பமிகுதியால், சற்குரவர் உளரோ என்று அறியும் வண்ணம் சைவாசாரியர்களுடனே எண்ணிறந்த வாதங்கள் செய்வாராயினார். தேனுண்ணும் அபேகைஷயுடைய வண்டு சோலையிலும் தடாகத்திலும் அலர்ந்திருக்கும் பல்வகை மலர்களிலும் வீழ்ந்துவீழ்ந்து அவற்றிலிருக்கும் மதுவினால் உதரபூரணமுறாது, மிகுதேன் பொருந்திய மலரைத் தேடித் திரிதல் போலவே, மோக்ஷ காமாகிய இன்பமதுப்பருகும் அபேகைஷயினராகிய திருவாதபுரேசர் பற்பல சைவாசாரியர்களுடன் வாதஞ்செய்துசெய்து, மனப்பூரணமுறாமையாலே, ஆசங்கைகள் யாவற்றினையும் நீக்கும் மஹாசக்தியுடையாராகிய ஞானசாரியரைத் தேடித்தேடித் திரிந்தனர்.

இங்ஙனமே ஆத்துமவிசாரங்கொண்டு சிவபெருமானது திவ்வியசரண புண்டரீகநிழலடையும் ஆசைமீதூரத் திருவாதபுரேசர் இருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் பல்லலங்காரங்களுடனும் வந்து சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தனன். அவ்வமையத்தே மஹாராஜனது குதிரை நிரைகாப்போர் அவன் சந்நிதிசென்று வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து "மஹாராஜனே ! சந்திரகுலதீபமே ! உமது சாலையில்

நின்ற குதிரைகளுள் அனேகம் இறந்துபோயின ; எஞ்சியவை வியாதியினாலே பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ; ஆயினமையால் புதிய குதிரைகள் ஆவசியகமாக வாங்க வேண்டும். அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று பரராஜர்கள் யாரையும் வென்று வாகைமாலை சூடற்குக் குதிரைப்படையே அதிசகாயம் ; ஆனகாரணத்தால் எவ்வகைமுயற்சிசெய்தேனும் குதிரைசம்பாதித்தல்வேண்டும் ” என்று அஞ்சலிக்கரத்தினராய் மொழிந்தனர். அச்சமயத்திலே சில தூதுவர்கள் மஹாராஜனது சந்நிதிசென்று கும்பிட்டு “மண்டலேசுரா ! சோழதேசக் கடற்கரையிலே ஆரியதேசத்தவர்கள் உத்தமகுதிரைகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் ; யாம் அதுகண்டேம் ” என்று சொன்னார்கள். அச்சமாசாரங்கேட்டலும் அளவில்லா மகிழ்வுற்று மஹாராஜன் அவர்களது விசுவாசத்தை வியந்தோதிப் பின்பு மந்திரியாகிய திருவாதபுரேசரை நோக்கி “மந்திரி! நீரே எனது கண். உம்மையன்றிலேறியாவர் இராஜகாரியம் விசுவாச பூர்வகமாய்ச் செய்கின்றார்கள் ? என் குதிரைச்சாலை காப்போர் குதிரைகளில் எண்ணிறந்தன மாண்டனவென்றும், எஞ்சியன வியாதிகளாற் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், யுத்தத்திற்கேற்ற உத்தமமான குதிரை ஒன்றேனுமில்லையென்றும் எனக்குச் சொன்னார்கள் ; ஆதலாலே நீர் என் திரவியசாலை திறந்து அளவில்லாத்திரவியம் எடுத்துக் கொண்டுபோய், சோழதேசக் கடற்கரைசென்று அங்கே கொடுவரப்படும் உத்தம குதிரைகளில் அதியுத்தமமாயின எண்ணிறந்தன வாங்கிவாரும் ” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

அதுகேட்டுத் திருவாதபுரேசர் இராஜன் கட்டளை யிட்டவாறே புரிவோராய், இராஜனது திரவியசாலை திறந்து உத்தமவாசி கொள்ளவேண்டிய திரவியங்களெல்லாம் எடுத்துப் பின் அறைத்தாழிறுக்கி, அத்திரவியச் சமையைத் தமது வீட்டில்வைத்து, பிரயாணத்தின் முன்னே எம்பிரானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்து வணங்கி அவரது விடைபெற்றுச் செல்லவேண்டும் சங்கற்பமுடையராய், தீர்த்தநாயகமாகிய சுவர்ணபதுமினி என்னும் பிரசன்னசலிலம் நிறைந்தவாணியில்வீழ்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து, பாவங்களனைத்தையும் தூளியாக்கும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷ மணிமாலை தரித்து, நித்திய கருமங்கள் யாவும் முடித்து, அத்தடாகத்தின் சமீபத்தே வீற்றிருந்தருளும் விநாயகக் கடவுளை நாளிகேரம் கந்தம் தூபம் தீபம் முதலியவற்றால் பூசித்து, பின்பு கிருபாசாகரமாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைச் சேவித்து, தமது மனாபிலாஷங்கள் சம்பூரணமாகும் வண்ணம் பரப்பிரமமான அவரைப் பிரார்த்தித்து, பின்னர் அனுக்கிரகருபினியாகிய மீனாக்ஷிதேவியார் திருச்சந்திதி முன்னின்று வணங்கித் துதித்து, பின் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருச்சந்திதிசென்று, வெயிலிடைப்பட்ட வெண்ணையேபோல மனமுருகி அஞ்சலியஸ்தராய் உரோமாஞ்சிதமுற்று “கிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் எனப்படும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெற ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளும் எம்பிரானே! அருட்கடலே! அடியார்க்கெளியரே! பத்திவலையிற்படுபவரே! எனதாருயிரே! தேவாதிதேவரே! அகில-

காரணரே! சிவபிரானே! அடியேனது பிரயாணம் சபலமாகும்வண்ணமும், அத்திரவியமனைத்தும் தேவரீருக்கும் தேவரீரை மெய்யன்போடு வழிபடும் அடியாருக்கும்விரியோகமாகுமாதும், திருவுளம்பற்றியருளுக” என்று பிரார்த்தித்து நின்றனர். இவ்வாறு சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்துத் திரும்பும் அமையத்தில் ஓர் ஆதிசைவப் பிராமணர் அவர்க்கெதிர்ப்பென்று, அவர்கையிலே திருநீறு கொடுத்தனர்; அதனை அளவில்லாத சிரத்தை யுடன் வாங்கித் திருவாதபுரேசர் “இதுவே என்பிராயாண சித்திக்கு முற்குறி” என்று பேருவகை யொங்கமேனியெங்கும் பூசினர். பின்பு சிவபிரானைத் துதித்து விடைபெற்று, பாண்டிய மஹாராஜனது மாளிகை புசுந்து, அவனுக்குத் தமது பிரயாணத்தை மொழிந்து, அவன் அனுமதிபெற்று, சங்கம், படகம், பேரி, சல்லிகை, தாரைமுதலிய வாத்தியங்கள் எங்கும் முழங்கவும், வெண்குடைகவிப்பவும், சாமரையிரட்டவும், சதுரங்க சேனைசூழவும், இரத்தினகரிதமான் பொற்சிவிகையீது இவர்த்து, கல்வரையும் பாலைக்கடுஞ்சுரமும் கான்யாறும் முல்லை மருதங்களுங் கடந்து கிழக்குச் சமுத்திரத்தின் கண்ணதான திருப்பெருந்துறை நோக்கிச் சென்றனர்.

உ. திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்

இங்ஙனம் நிகழ்வுறவே, சிரிவர்க்கங்கள் யாவற்-
 றுள்ளும் மகிமை தங்கியிராநின்ற கைலாசத்திலே,
 சாம்பூநதமாகிய உத்தம செம்பொன்னுலியன்று நவ
 மணியழுத்தி விளங்கும் திருவாலயத்திலே, ஆயிர
 கோடி பாலாதித்தியர்கள் ஒருங்குதித்தாலென்ன
 அனந்தங்கிரணங்கள் வீசித் திகாந்தங்களிலுள்ள இருட்-
 குழாமகற்றிப் பிரகாசியாநின்ற கனகமணிமண்டபத்-
 திலே திவ்விய சிங்காசனத்தின்மேலே, ஏகபிரமமாயும்,
 பரிபூரணராயும், சர்வஞ்ஞராயும், சர்வவியாபகராயும்,
 சர்வசத்தியராயும் அகிலபிரபஞ்ச சாஷியாயும், நித்திய
 ராயும் உள்ள சிவபிரான், தமது திருபாசத்தியாகிய
 பார்வதிதேவியாரை வாமபாகத்திற் கொண்டு அருட்-
 கடல் பூரணமாய்ப் பொங்கித் ததும்பும் திருநயனங்கள்
 பொலிய எழுந்தருளியிருந்தனர். அவ்வமையத்திலே
 பிரமதகணங்களிற் சிலர் பேரி, காசளம், சுரமண்டலம்,
 தூந்துபி, சின்னம், சங்கம், சல்லிகை என்பனவாநியான
 வாத்தியங்களை முழக்கினர்; சிலர் இருபுடையினுங்-
 கவரிவீசினர்; சிலர் ஆலவட்டம் அசைத்தனர்; சிலர்
 முத்தவெண்குடை கவித்தனர்; தும்புருநாரத சித்த
 வித்தியாதரர்கள் வீணைசேர்த்துச் சிவபிரானது திரு-
 மல வாஸ்தவகீர்த்தியைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சாமவேதங்-
 களைப் பாடினர். உடைவாளும் பிரம்புந்தாங்கிச் சித்-
 தாந்த சைவசிகாமணியாகிய திருநந்திகேசுரர் சிவபெரு-
 மானுக்குப் பகீகமாய் நின்றனர். இலக்ஷுமியும் பூமி
 தேவியும் தேவமாதர்களும் உலகமாதாவாகிய பார்வதி

தேவியார் சமீபம்நின்று சேவித்தனர். அவ்வமையத் திலே பிரமவிஷ்ணு முதலியோர் உரைக்கருஞ் சிரத்தை யுடனெழுந்து “சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்தருளுஞ் சமயமிதுவே” என்று சிரமிசை கா தலங்கூப்பி ஹாஹா முழக்கஞ்செய்து, அழல்வாய்ப்பட்ட மெழுகேபோல மனம் நெக்குநெக்குருக, தேகங்கம்பிக்க, உரோமஞ் சிவிர்ப்ப, மயிர்க்கால்தோறும் சுவேதசலமுண்டாக, கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, நாத்தழு தழுப்ப, உரைதடுமாற, தம்மை மறந்து, பேரின்ப சாகரத்தமிழ்ந்தி நின்றனர். இவ்வாறு நிகழ்வுறுஞ் சமயத்திலே எம்பெருமான் கருணைமழை பொழிந் திடும் திருமுகத்திலே திருப்புன்னகை காட்டி, தமது திருச்சந்தியில் நிற்குங் கணுதிபதிகளையும், பத்தர்களை யும் நோக்கியருளி “அன்பர்களே! திருவாதபுரேசன் என்பவனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யுமாறு துணிக் தேம். ஆதலில் நீவிரயாவரும் ஞானசாரிய வடிவங் கொண்டுசெல்லும் நமக்குச்சீஷர்களாய் அமையும்வண் ணம் மாணுவேடந்தரித்து எம்முடன் வம்மின்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். எம்பிரான் கட்டளையிட்டருளிய கணத்தேதானே அவர்கள் யாவரும் அவ்வுருவம் அமைந்தனர். அவர்களோடு, சிவபிரான் ஞானசாரிய வடிவங்கொண்டருளி அரிபிரமேந்திராதிபரது மனங் களுக்கும், வேதங்களின் சிரசுகளாகிய உபநிஷதங்களுக் கும், அதீதமாயிருக்கின்ற திருச்சாரணாவிந்தங்கள், பூமிதேவி ஜன்மாதரங்கடோறும் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று வருந்தியியற்றிய துஷ்கரமான தபங்களின் பெரும்பயனென்ன, தரைமீதுதீண்ட, மெல்லமெல்லச்

சென்று திருப்பெருந்துறை யென்னும் திவ்வியகேசுத் திரமடைந்து, அங்கே புன்னாகம் சந்தனம், சம்பகம், நரந்தம், குங்குமம், செருந்தி, கோங்கு, பாடலம், பன சம், சூதம், சூரா, பூகம், தெங்குமுத்தவிய சாயாவிருகூங் கள் செறிந்து சூரியகிரணம் அணுப்பிரமாணமேனும் வீழ்ப்பெறுது, சைத்தியம் பொருந்தி, மலயமந்த மாருதம் வீசப்பெறும் மனோகரமான ஒரு பூஞ்சோலை சென்று, அதன்மத்தியிற் பொலியும் சுகந்தமலர் நிறைந்த சாலைகள் செறிந்த குருந்தவிருகூத்தடி யிலே அடியார்சூழாஞ்சூழ எழுந்தருளி, திருவாதபுரே சரது பாசபந்தம் கழிதற்குரிய காலம்பார்த்து இனி திருந்தனர்.

அவ்வமையத்திலே திருவாதபுரேசர் தானைபுடை சூழ, மாமணிச் சிவிகையினராய்ப் பலருஞ்செல்லப் பெறும் பெரும்வீதியே சென்று, மஹாசமுத்திரத்தி னுள்ளே வீழ்ந்து கரைசிறிதுங் காணாது, வேகமாருதம் வீசியுலைப்ப, சோகவன்னி சுட்டகம் வருத்த, பற்பல திசைக்குந் திரிந்தோர் கரையொன்றுகண்டு, வரையறைப்படாத மகிழ்வுடையோராய், அதனைச்சேர்ந்தா லென்னவே, பாவபுண்ணிய பாசவாற்றலாற் பல்வகைப் பட்டுத் தோன்றும் ஜனன சமுத்திரத்தினுள்ளே வீழ்ந்து, ஆசையென்னும் பிரபலவாயு வீசிவீசியுலைப்ப, நானாவகையாக வியாகுலமென்னும் அக்கினிமனத்தினை நலிக்க, வருந்தித்திரிந்தவராகிய திருவாதபுரேசர், அக் கடலின் கரையை யடைதற்கேற்ற இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சம்பவிக்கப்பெற்று, சிவபெருமானது கிருபாசத்தியின் வசத்தால் திருப்பெருந்துறை யடைந்

தனர். திருப்பெருந்துறையின்கண் உளவாகிய விவித-
 மான சோலைகளையும், பூந்தடாகங்களையும், செந்நெல்
 வயல்களையும், கன்னல்வேளிகளையும், ஏனைய வளங்களையுங்
 காணுந்தோறும் பேருவகையெய்தித் திருவாத-
 புரேசர் சிவபிரான் ஞானாசாரியத் திருமேனி கொண்டு
 எழுந்தருளியிருக்கும் சைத்திய பூஞ்சோலையினருகே
 செல்லுங்காலையில், அங்கே சிவபக்த சங்கத்தினின்
 றெழும் நிமலசைவாகமங்களின் அதிமதாரதொனி அவ-
 ரது சுரோத்திராந்திர வழிச்சேறலும், மனசுருகி,
 தேகமெங்கும் உரோமாஞ்சிதமுற்று, எல்லையில்லா
 ஆனந்தம் தலைக்கொள்ள, தமக்குப் பாங்கேகின்ற பரி-
 சனரிற் சிலரைப்பார்த்து “வவலர்களே! இச்சத்தம்
 யானது? அதனை இப்பூங்காவிற்சென்று அறிந்து வந்துரை-
 மின்” என்று கட்டளையிட்டனர். திருவாதபுரேசர்
 இட்டகட்டளையைச் சிரமிசைதாங்கி வவலர்கள் புஷ்ப-
 நந்தனவனஞ் சென்று பின்னர்த் திரும்பிவந்து
 “சுவாமீ! இவ்வுத்தியான மத்தியிலே ஓர் குருந்த
 விருகூந் நீழலிலே ஓர் ஆசனத்தில் வியாக்கிரசருமத்-
 திலே, சடாமுடியினராயும், விபூதி ருத்திராக்ஷ மாலிகை-
 விளங்கும் மேனியினராயும், புஸ்தகந்தாங்கிய கரத்தின-
 ராயும், தக்ஷிணாமூர்த்திபோன்ற ஒரு ஆசாரியர் வீற்-
 றிருக்கின்றனர். அவருக்கு நாற்புடையினும் எண்-
 னிறந்த அடியார்கள் சூழ்ந்து வீற்றிருந்து யாதோ
 ஒரு நூலைப் படிக்கின்றனர். இஃது அவர்கள் பட-
 னத்தா லுண்டாகும் ஒலி” என்றனர். வவலாளர்கள்
 இவ்வண்ணம் உரைத்தலும் அம்மஹானைக் காணும்
 ஆவலோடு திருவாதபுரேசர் அவ்வாராம மத்தியிற்

சென்று, அகமும் முகமும் அலர்ந்து மாமணிச் சிவிகை நின்றும் இழிந்து தம்முடன்வந்த பரிசனரை யெல்லாம் அங்கண் நிறுவி, தாமே தனியே ஆதரத்தோடு செல்லுகையில் அவர் மனதெல்லாம் நெருப்பிலிடும் வெண்ணெய்ப்போல உருகியது; கண்களினின்று ஆனந்தபாஷ்பம் தாரைதாரையாய்ப் பொழிந்தது. வலக்கண்ணும் வலத்தோளும் ஓவுறுது துடித்தன. உரோமம் புள்ளியாயின. இங்ஙனம் நிகழலும், திருவாதபுரேசர் சிறிது அதிசயமடைந்து “எனக்கு இம்மஹானைக் காண முன்னமேதானே ஓர்காலும் உண்டாகாத பத்தியுண்டானது. விழியினின்றும் ஆனந்தவருவி சொர்க்கின்றது. மெய்ம்மயிர் பொடித்தது. வலத்தோளும் வலக்கண்ணுந் துடிக்கின்றன. என் மனசு வன்னிபெய் வெண்ணெய்ப்போல வலியழிந்துருகுகின்றது. என் தேகமும் உணர்ச்சிமுற்றும் சுவாதந்திரிய மற்றன. இஃதென்ன அற்புதம்! இங்ஙனம் நிகழ்ங் காரணத்தானே இவரே அடியேனது மலபாசத்தினை யொழித்து ஆட்கொண்டருளும் வண்ணம் வந்தருளிய ஞானதேசிகமூர்த்தி. இதிற சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை” என்று சொல்லி விரைவில் நடந்து குருந்தவிருகை சமீபஞ் சென்றனர். அவ்விருகைத்தின் கீழுள தான ஓர் பிராசாதத்திலே அநிபாவனமான ஓரிடத்திலே, வேதங்கள் ஓர் புடையிலும், நிமலாகமங்கள் ஓர் புடையிலும், புராணங்கள் ஓர் புடையிலும், நானுபேதமான சமயநூல்கள் ஓர் புடையிலும் தொனிப்ப; வேதங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் தருநீர்த்த காம மோகை வைபவங்களையும், அவ்வேதங்களுக்கு அநீதமான கதிக்கு ஏதுவெனச்

சைவாகமங்கள் பிரதிபாதகஞ்செயும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனப்படும் சதூர்ப்பாதங்களையும் நன் குணர்ந்த மாணவர்கள் வினாவிடை பேச; சரியையில் வல்ல தொண்டர்களும், கிரியையில்வல்ல அடியாரும் சிவயோகத்தில் வல்ல தாசர்களும் ஞானத்தில் வல்ல பத்தரும் பொலிய; மூல வேதங்களோதி முடியாத பொருளாகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கிமலாகமங்களின் அளவினை யுரைப்பவராயும், அவற்றின் அர்த்தங்களை யுணர்ந்து அவற்றின் மகிமையால் ஆகருஷிக்கப்பட்டு ஆராமைப்படுபவராயும்; அவற்றைக் கற்பவராயும்; நித்தியானந்தங் காரணமாகக் கீதநடனம் புரிபவராயும், அழுதும் தொழுதும் நகைத்தும் அயர்பவராயும்; ஞான நயனங்களாலே பாமசிவனது திருவுருவைக்கண்டு பின்பு இப்பிரபஞ்சத்தினைக் காணாமனமின்றி விழித்தகண் குருடரானவராயும்; தொளாயிராத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது அடியார்க்குமு, உருத்திராக்ஷமாலையைச் சிரத்தினும் காதினும் கரத்தினும் உரத்தினும் கழுத்தினும் தரித்து, நெற்றியிலே விபூதி அணிந்து, காஷாய வஸ்திரம் உடுத்து கரத்திலிலகும் சிவஞானபோத புஸ்தகத்தினராயும், காட்டிய சின்முத்திரையினராயும், தண்டு கையினில் விளங்க, நானினால் பஞ்சாக்ஷரோச்சாரணஞ்செய்து, திருவடிகளில் பாதுகை சேர்த்தி, புசங்கபந்தனம் விளங்கும் ஜடாகலாபங்கள் பொலிய, யோகாசனத்திலே ஞானசாரியர் வீற்றிருந்த மையைக்கண்டு திருவாதபுரோசர் குருமூர்த்தியை அன்பு நிறைந்தமனகினால் வணங்கி, வணங்காதவர் போலவும் பெருமித முற்றவர்போலவும் நடித்து, ஞானதேசிகரை

நோக்கி “ஐயனே! தேவரீரது திருக்கரத்துத் திகழ்வுறும் புஸ்தகம் யாதெனச் செப்பியருளுக” என்று வேண்டினர். அப்போது ஞானசாரியர் “இப்புஸ்தகம் சிவஞானபோதம்” என்று உத்தரமளித்தருளினர். அது கேட்டுத் திருவாதபுரேசர் “சுவாமீ! சிவமாவது யாது? ஞானமாவது யாது? போதமாவது யாது? அடியேனது இவ்வினாக்கட்குப் பிரதியுத்தரம் அளித்தருளுவீராயின் முற்காலத்திலே திருக்கைலாசகிரியின் தக்ஷிணசிகரத்தில் நிற்கும் கல்லாலவிருஷத்தின் நீழலிலே சனகர், சனக்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்னும் முனிவர் நால்வர்க்கும் உபதேசஞ் செய்தருளும்வண்ணம் தக்ஷிணமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிய பெருந் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானே தேவரீர், அடியேனும் தேவரீரது திருவடிக்கடிமையாவேன்” என்றனர்.

அது கேட்டுக் குருசுவாமிகள் “சிவமாவது சமாணிக ரகிதமாய் நிற்குஞ் சத்தியப்பொருளே; அப்பொருளையறிவதே ஞானம்; அறிந்ததனை உணர்வதுவே போதம்” என்று திருவாதபுரேசரது புந்தியிற் போந்த ஆசங்கை அகலும் வண்ணக் கூறியருளினர். அவர் புகன்றருளிய வார்த்தையைக் கேட்டலும் அகிதிவிரபக்குவமடைந்தவராகிய திருவாதபுரேசர் “பொன்னம் பலத்தின் கண்ணே கிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் எனப்படும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெறும் வண்ணம் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளுஞ் சிவபெருமானே அடியேனை ஆண்டு கொண்டருளத் திருவுளம் பற்றி ஞானதேசிகத் திருமேனிகொண்டு வந்தனர்” என்று

மனத்திலே நிச்சயித்து, அவரது திருச்சரண புண்டரீகங்களின்முன் வீழ்ந்தெழுந்து, அஞ்சலியஸ்தராய் “எம்பெருமானே ! கருணையங்கடலே ! மின்னிணும் அநித்தியமுடையனவும், எக்காலத்தும் தூக்கத்தை வினைப்பனவுமான பிரபஞ்சப்பொருட்க ளெவற்றையும் அடியேன் விரும்பேன் ; தேவரீரது திருவடிக்கமலங்களை யடைந்து, இருவினைப்பற்றினாலே தொடர்ந்து வரும் ஜனனமென்னும் வியசனத்தை யொழிக்கு மாறு பெருங்காதல் கொண்டேன் ; ஆயினமையின் எம்பிரானே ! தமிழேனை இங்கே ஆட்கொண்டருள்க” என்று பிரார்த்தித்து, முகமெல்லாம் கண்ணீர் முத்தெனச் சொரிய இரங்கியமுது நின்றனர். இவ்வண்ணமேபுகன்று திருவாதபுரேசர் அழுது நிற்கின்றமையைக் கண்டு, அங் கனம் வதிந்தபத்த சங்கத்திலே கிரேஷ்டரான ஒருவர் அவர்க்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சம்பிராப்த மாயதென்று நிச்சயித்து, எழுந்து ஞானதேசிகர் திரு முன்னின்று “எம்பிரானே ! கருணாசாகரமே ! தேவரீர் இவ்வன்பன் மீது திருவருட்கண்டெய்து, இவனது வினைகள் யாவற்றையும் அகற்றி ஆட்கொள்ளும் வண்ணம் திருவுளம்பற்றி யருளுக ” என்றுபரிந்து வணங்கி நின்றனர்.

அதுபொழுது பரமதபாநிதியாகிய ஞானசாரியர், ஜனனத்திற்கஞ்சிச் சிந்தைவெருவி அதனை யொழித் தலையே முக்கிய மரோதமாய்க் கொண்ட திருவர்த புரேசர்மேல், திருக்கருணாகடாஷ்டஞ் செய்து, ஆதித்தி யன்முன்னர் பதுமம் அலர்ந்து நின்றாடுவென்ன, தமக்கு முன்னர் முகமலர்ந்து நின்ற பக்குவரைப் பார்த்து,

“அன்பனே! நின்னையடிமைக்கொள்ளும் நிமித்தமாயே, யாம் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் எய்தப் பெற்ற இம்மாணவகுழாத்துடன் இத்தலத்தைச் சார்ந்தேம். நீ பூர்வஜனனங்களிலே மஹாநிஷ்காமனா புண்ணியம் செய்தனை; நிற்புண்ணியமே நின்னை சம்பாஷிணை புரியும்; நீ யாதொன்றற்கேனும் அஞ்சேல்” என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்நாளே அவரையாட்கொளற்கு வாய்ந்த நன்னாளாய்க் கொண்டு, தமது திருச்சந்திகியில் வீற்றிருந்த மாணவர் யாவருள்ளும் சிரேஷ்டமானவர் ஒருவரைப்பார்த்து “மைந்தனே! சிவபுண்ணியம் புரிந்த விவேகியாகிய இவ்வன்பனது வியசனங்கள் யாவையும் விமோசனிப்பித்து ஞானோபதேசஞ்செய்து ஆட்கொள்ளும் வண்ணம் சித்தமுற்றேம். ஆதலின் சைவாகமங்களிலே பிரதிபாதகஞ் செய்யுமவாறே செயற்பாலனவான யத்தனங்கள் யாவையும் நீ விரைவிற் செய்துமுடி” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். ஞானதேசிகர் நவீனறருளிய தேனினுந்தெளிபாலினும் இனிய மதூவாசகங்கேட்டலும், அவ்வடியார் பேருவகைபூத்து குருசுவாமிகளது திருக்கருணையை வியந்து அக்கணத்தே தானே அப்பூங்காவினிடையே புஷ்பமாஸிகைகளினாலும் பட்டுவஸ்திரங்களினாலும் ஓர் ஆலயம் சமைத்து, அவ்வாலயத்தின் மத்தியில் திவ்விய ஓர் ஆசனம்சேர்த்து ஞானோபதேசத்திற்கு வேண்டிய சம்பாரங்கள் யாவையும் சம்பாதித்து வைத்துப் பின்பு, ஞானசாரியரது திருச்சந்திகிசென்று கைகளைச் சென்னிமேலேற்றிக் கும்பிட்டு “மீனக்கோட்டமுடையார்க்குச் சுவப்பனத்தினுந் தோன்றாத பெருமானே! தூயவகத்தினராய

அடியார்க்கெளிவரும் கருணாநிதியே ! தேவரீர் அனுமதிப்பிரகாரமே ஆலயஞ் சமைந்தது ” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். பின்பு சூரியாஸ்தமயனமாய், ஞாலமெங்கும் இருட்படலஞ் செறிந்து பதினைந்து நாழிகையாய் சகல பிராணிகளும் நித்திராவஸ்தையடைந்திருக்கும் அர்த்தராத்திரியில், திருவாதபுரேசருக்கு மாயாமலம் நீங்கும் சமயம் சம்பவித்தது.

அத்தருணத்தைப் பிரதீக்ஷித்து இருந்தவராகிய ஞானாசாரியர், திருவாதபுரேசரை யாட்கொள்வதற்கு வாய்த்தகாலம் இஃதே யென்று மாணவகுழாத்தை விட்டெழுந்து திருமஞ்சனச்சாலைசென்று, குங்குமம் புழுகு கஸ்தூரி சந்தனம் முதலிய வாசனா வஸ்துகளை மிச்சிரஞ்செய்து, திருமேனியெங்கும் அர்ப்பணஞ் செய்து, பரிமளமூட்டிய குளிர்ந்த தூய கங்காசலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, திருமேனிக்கண்ணுளதான நீரை வஸ்திராத்தினால் துடைத்து, அகர்க்கியமான பட்டு வஸ்திரம் உடுத்தி, நவீன ஆலயத்துட் பிரவேசித்து, தென்முகமாக ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தருளினார். அப்பொழுதே திருவாதபுரேசரும் தூயநீரிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சுப்பிராம்பரத்தரித்து, திருமேனியிலே திருநீறணிந்து, தமது சிரமிசை இருசரண பங்கயங்களை யுஞ் சூட்டிக் கைவல்லிய சுகமளிக்கும் வண்ணம் திருவுருக்கொண் டெழுந்தருளியவராகிய ஞானாசாரியரது திருமுன்னிலையிற் சென்று மகிழ்கூர்ந்து நின்று, அவரது திருப்பாத புண்டரீகங்களை அபிஷேகித்து முன்னர் அவற்றிற்கு அர்ச்சனை புரிந்து, பின்னர் பனிநீர் முதலாய வாசனா வஸ்துகள் சேர்ந்த சக்

தனத்தை, அவரது திருமேனி பெய்க்கணும் பூசிக்
 மதுகாமராலும் வண்ணம் மென்வாசச் செங்கழுநீர்த்
 தாமம் சூட்டி, அவரது திருக்கோலத்தை நயனங்கள்
 கொண்ட அவாநீங்கப்பார்த்து, எல்லையில்லாப் பேரா
 னந்தங்கொண்டு, ஆதரத்துடனே கைகூப்பிவணங்கி,
 பருப்பு நாரிகேள பழத்துருவல் சருக்கரை ஆகிய
 வற்றைச் சேர்த்து, பசுப்பாலிலே சமைத்த திவ்விய
 அமுதினை, ஞானசாரியர் சந்திதியிற் கணகபீடத்திலே
 சுவர்ணபாத்திரத்திற் படைத்து, அதில் நெய்சொரிந்து,
 வாழைப்பழம் மாம்பழம் பலாப்பழம் ஆகியவற்றைச்
 சேர்த்து, ஆதரத்துடனும் அச்சத்துடனும் குரு
 சுவாமிகளைப்பார்த்து, “பூர்வகாலத்திலே அரிபிரமேந்
 திராதியர் பிழைக்கும் வண்ணம் ஆலகாலவிஷத்தை
 யுண்டருளிய பெருமானே! அடியேன் இப்பொழுது
 தேவரீரது சந்திதியிலே விநியோகித்த அமுதினை யுண்
 டருள்க” என்று பிரார்த்தித்தலும், காருண்ணிய விச்
 கிரகமாகிய ஞானசாரியர், அன்பரது வேண்டுகோளின்
 படியே உண்டு ஜலத்தினாலே திருக்கர சரோருகங்களைப்
 பிரசுலானஞ்செய்தனர். அதன் பின்னர் திருவாத்
 புரேசர் வெள்ளிலை பாக்கு முதலியவற்றை அர்ப்பணஞ்
 செய்து கண்டாநாதத்தோடு தூபதீபங்காட்டி, ஞான
 சாரியரது திருமேனியிலே திருநீறுதறித்து, தர்ப்பணங்
 காட்டி, அவரது திருமுடியின்மேற் பட்டுக்குடை
 கவித்து, வெண்சாமரம் ஆலவட்டம்பற்றி அடியார்கள்
 பரிவுடன்சூழ, திருவாதபுரேசர் நறுமலர்நிறை கரதலத்
 தோடு, குருசந்திதியில் இனிது வீற்றிருந்தனர்.

அவ்வேளையிலே, ஞானசாரியர் பதினேர்மந்திரங்
 களும், எண்பத்தேதார் பதங்களும், ஐம்பத்தேதாரசுடரங்

களும், இருதூற் திருபத்துநாலு புவனங்களும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், ஐந்துகலா பேதங்களும், ஆறு அத்துவாக்களும் அகற்றி, மனாதீதமான சிவத்தோடு அறிவுசேரப் பாசபந்தம் நீங்கப் பெறுபவராகிய திருவாதபுரேசர்மேல் இரங்கிக் கிருபாகடாஷ்ஞ்செய்து ஸ்ரீபஞ்சாஷ்ரத்தை ஸ்தூலரூபமாகவும் சூக்ஷ்மரூபமாகவும், அவரது செவிவழியே உபதேசித்து, சாஷ்ஷுஷீதிகைச் செய்தருளினர். திருவாதபுரேசரது சகல பவங்களும் ஞானதேசிகரது அம்பகநோக்கத்தினாலே தீபத்தின்முன்னர் அந்தகாரம்போல நீங்கின. அதுபொழுது திருவாதவூரடிகள் தேசிக சுவாமிகளது திருவடிக்கமலத்தின்கீழ் வீழ்ந்தனர்; ஆனந்த முற்று வாழ்ந்தனர். அதன்பின் குருசுவாமிகள் வேதகிரங்களுக்கும் அதீதமான தமது திருப்பாதங்கள் இரண்டையும், சந்தோஷத்தோடு, அன்பரது சென்னிமீது சூட்டினர். உடனே அவர்க்கு சம்சாரவாசனை அகன்றது. அநாதியாயிருந்த பசுகரணங்கள் அனைத்தும் மாண்டன. மித்தியாஞானங்கள் யாவும் ஒழிந்தன. சிவகரணங்களும், அவற்றின் பயனைய சஞானமும், சுகனித்துவமும், சுகவயீவும் ஜனித்தன. இங்ஙனஞ் சம்பவித்தலும், திருவாதவூரடிகள், தமது சென்னியின் மீதுருந்த குருசரணாவிந்தங்களை, இருநயனங்களினுஞ் சேர்த்தினர்; இருகரங்களாலும் மார்பிலிணைத்தனர். பின்னர் மஹாஆனந்தத்தோடும் சத்தியஞானத்தோடும் எழுந்து கின்றனர். அப்போது சுரசமுடத்துடன் தேவேந் திரன் பஞ்சதாருக்களின் சுகந்த புஷ்பங்களை வருஷம் போலப் பொழிந்தனன். சூதகணாதிபதிகள் ஆர்த்தனர்.

அடியார்கள் ஆனந்தாவேசமுற்று நடனம்புரிந்தனர். எண்ணில்லார் ஞானாசாரியர்க்கு இருபுடையினும் சாமரம் வீசினர்; ஆலவட்டமசைத்தனர். இன்னணம் நிகழ வீற்றிருந்த ஞானதேசிகமது சந்திகியில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, சிரத்தினில் இருகரங்கூப்பி, வெயிலிடைப்பட்ட வெண்ணெயே போல உருகுகின்ற மனசினராய் திருவாதவூரடிகள் “பிரம விஷ்ணுக்களுக்குங் காண்பரிய பெருமானே! தேவர்கள் முனிவர்கள் தொழுதற்கரிய பிரானே! ஒன்றற்கும் பற்றாத சிறியேனது பவங்கள் யாவையும் வீட்டி, மேலாம்பதத்தில் நாட்டியருளுதற்கா இததேசிகத் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளினீர்? என்பிதாவே! என்னையடிமைக் கொண்டருளிய ஆதிகர்த்தாவே! மான்மழுத்திகழும் திருக்கர முடையாரே! காலையுதைத்த திருவடியினரே! என்குல தெய்வமே! பொய்யர்க்குப் பொய்யனே! மெய்யர்க்கு மெய்யனே! மந்தன தாருவில் வன்னிபேரலவும், பாஸினில் நெய்பேரலவும் மறைந்து நிற்பவரே! அன்பெனும் பாசமிசித்துப் பற்றுவார்க்கு எளிதில் வெளிவரும் கருணைமூர்த்தியே! போற்றி! போற்றி!” என்று புகன்று அமுதுநின்றனர்.

அன்றிராவின் இருள்நீங்கி பிராமிய முகூர்த்தமாதலும் திருவாதவூரடிகள் ஞானாசாரியரது திருமேனி சந்தனாதி பரிமளவஸ்துகள் நறும்புஷ்ப மாஸிகை என்பனவற்றின் பாரந் தாங்கலாற்றாது என்றிரங்கி, அவற்றைநீக்கி, மனத்துயர் யாவுமகன்று, அடியார் குழாத்திடை விளங்கினர். பின்பு சூரியோதயமாதலும் ஞானதேசிகர் திருவாதவூரடிகளுக்கு நிமலாகமங்களின் ஆர்த்

தங்களைப் போதனை செய்தருளுவா ராயினார். “வாராய்-
மகனே! செம்பினிற்பற்றிய களிம்புபோலவே யாம்.
நின்னைப்பற்றிய மலம்; எதிர்ப்பட்ட வஸ்துகளின் வண்-
ணங்களைப் பொருந்துகின்ற ஸ்படிகம்போலிருக்கின்றது
உன் தன்மை. அம்மலவாசனை காரணமாக எண்ணில்லாத
ஐனனமெடுத்து உழன்றனை. நீ பிறந்த புவனங்கடோ-
றும் யாம்நின்று நினது புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்பச்-
சுகதுக்கங்களை துகர்வித்தேம். நீ அவற்றை துகர்ந்து
மனக் கோட்டங்காரணமாக மீட்டும் பிறவிக்கு வித்துண்-
டாக்கித் திரிந்தனை. ஆன்மாக்கள் புரிந்த புண்ணிய
பாவங்களுக்கேற்ற பிரயோசனமான சுகதுக்கங்களை
யாம் துகர்விப்பது என்னையோ? என்று சந்தேகிப்-
பையேல், அதனை நிராகரணஞ் செய்வேம், கேள்: நினக்-
குச் சர்வஞ்ஞத்துவமே யில்லை; ஆதலின் இக்காலத்-
திலே இஃது துகரற்பாற்று, இஃது அடையற்பாற்று
என்று அறிய நீவல்லையல்ல; நினது வினைகள் நின்னை
யறிந்து சேரும் வன்மையின அல்லவா என்று சந்தே-
கிப்பையேல் அச்சந்தேகம் ஒழிப்போம், கேள்: வினை
கள் சடமாதலால் அவற்றிற்கு அவ்வகையான சக்தி
யின்று. ஆதலில் நின்னையும் நின்வினைகளின் ப்யனான
சுகதுக்கங்களையும் உணர்ந்து சர்வஞ்ஞத்துவமுடைய
நாம் அவற்றை நின்னைக்கொடு துகர்வித்து, மெய்ஞ்ஞான
மளித்து, மலவாசனையகற்றி, கைவல்லியசுகம் நின்னை
யனுபவிப்பித்தல் அநியாவசியகம். இம்மலவாசனையை
யார்க்கும் ஒருங்குகற்றி யாம் அவரையெல்லாம் மோசு-
சுகம் அனுபவிப்பியாது இருக்குங்காரணம் என்னையோ
வென்று சந்தேகிப்பையேல், மகனே! கேள்: யார்யார்க்கு

பாவபுண்ணியங்களின்பலன் துலைத்தட்டிவிட்ட சமபாரமுள்ள இருபொருட்கள்போல் சமமுறுகின்றனவோ அவ்வவர்க்கே மலபரிபாகம் சம்பிராப்தமாகும். அக்காலம் வந்தெய்தப்பெறுதோர், அஃது வருங்காலபரியந்தம் வருந்தி, மயங்கி, ஜனனமென்னும் மஹாசாகர மத்தியில் வீழ்ந்து உலைவர்; அவர்களது பவபந்தனை யொழியுங்காலத்தைப் பிரதீக்ஷித்திருக்கும் எம்மையேனும், ஜன்னமாண வேதனைப் பட்டுலையுந் தம்மையேனும் அக்காலமளவும் விசாரியார்கள். இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் எப்போது கூடுமென்று கேட்பையேல் உத்தரம் அளிப்பேம், கேள் : நமக்குளவாகிய ஸ்வரூபம் மூன்றுண்டு. அவை உரூபம் அரூபம், உரூபாரூபம் என்பனவே. அவற்றுள் உரூபம் : நினது நயனேந்திரியத்திற்கு கோசரமாகவந்த இக்குருவடிவம். அரூபம் : ஆகிமத்தியார்த வர்ச்சிதமாய், சாவாந்தரியாயித்துவம் எய்தி, சகலான்மாக்களதும் பாசவேர்களைந்து அவாங்கமனகோசரமாயிருப்பது. உரூபாரூபம் : சகலரும்வந்து வணங்கற் கெளிதாய் ஆன்மாக்கள் வெஃகிய வங்கனெல்லாம் அளித்தருளும் சிவலிங்க வடிவமே. சாலோக சாரீப சாரூப சாபுச்சியமென நம்பதம் நான்குள, நம்பொருட்டு நந்தனவனம் வைத்தல், அவ்விருகூடங்களின் மலர்பறித்தல், மலர்களாலே பலவகை மால்தொடுத்தல், ஓயாது நமது சீர்த்தியைப் புகலல், யாம் வசிக்கும் ஆலயம் பரிஷ்கரித்தல், கோமய லேபனஞ் செய்தல், அங்கே தீபமேற்றல், நம்மடியார்க்குத்தொண்டுசெய்தல் என்பனவாதியான சரியையை அனுசரிப்பவர் சாலோகபதம் அடைவர். கந்தவர்க்குங்களும், னூபதீபங்களும், திருமஞ்

சனமும், பூஷ்பமும், ஏனைய பூசனா சம்பாரங்களும், சம்பாதித்துக் கொண்டு, மாயாவசப்பட்ட குணஞ் சிறிதும்ன்றி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஆத்துமசுத்தி, இலிங்கசுத்தி எனப்படும் பஞ்சபவித் திரிகரண கிருத்தியங்கள் முடித்து, மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் திரிகரணங்களாலும் நம்மை வந்தித்து, ஆக்ஷினிக் கடன்கழித்துச் சைவாகமப் பிரகாரம் ஒழுக லாகிய இக்கிரியையை இயற்றவல்லவர் சாமிப்பதம் அடைகுவர். இராஜச தாமச சாத்துவிக மென்னும் திரிகுணங்களையும், சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தளாகிய பஞ்சேந்திரிய துகர்வையும் அடக்கி, மூலவாயுவை யெழுப்பும் வழிகளாகிய இடைபிங்கலை யிரண்டையும் அடைத்து, சுழுமுனை வழியைத் திறந்து, நமது நடனச் சிலம்பொலியுடன் பேரய், பஞ்சாஷ்டரங்களும் ஏகாஷ்ட ராகாரமாயிருக்கும் தன்மை கண்டு, நாதமுங்கடந்த வெளியிலே புகுந்து மஹானுபவ மடைந்தவர்கள் நமது சாருப்பதம் அடைவர். பல்வகைப்பட்ட கலாசமூகங் களையும், சதூர்வேதங்களையும், சட்சமய சாஸ்திரங் களையும், சைவாகமங்களையும் நன்குணர்ந்து, அந்த ஞானவாற்றலானே பதி பசு பாசம் என்னும் திரி பதார்த்த லக்ஷணமே பிரதானமெனக் கொண்டு, விஷ யங்களின் மதிமருண்டு திரிதலையொழிந்து, சிவபோதம் விருத்தியாகப் பெற்றுத் திகழும் மனசுடைய மஹான் களே நமது சாயுச்சியபதம் அடைவார்கள். சைவ சின் னங்களாகிய விபூதிருத்திராஷ்டமாலை பூண்டவர்கள், பொல்லா வுருவினரேனும், இழி குலரேனும், ஞான சார மற்றவரேனும், நம்பிடத்துப் பக்தியில்லாரேனும்,

அவரை, அவர்பூண்ட சைவவேடத்தின் நிமித்தஞ் சம்பாவித்து, அவர் முன் வீழ்ந்து, வணங்கி அமுதருத்தி அவர்க்கடியவராகித் தம்மை அடியார்க்கடிய ரெனப் புகலுபவர் அகங்கார மமகாரங்களை அறுப்பர். மகனே! நானு பேதமாய் விரிந்து கிடந்த நினது சஞ்சித கன்மங்களுெல்லாம் நமது சாசக்ஷுஷீதிக்ஷயால் நீங்கின. நினது பிராரத்த கன்மம் இத்தேகத்துடன் ஒழிந்துபோம். நமது அருள் ஆகாமிய கன்மங்களை யகற்றும். உன்னுடையன வென்று புகலும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் நம்முடையவை. இன்று நினக்கு யாம்காட்டிய குருவடிவத்தை எக்காலத்தும் தியானஞ்செய்து கொண்டிரு. இவைகளே யாங்கூறும் ஆகமமுக்கிய போதனைகள்” என்று ஞானசாரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளலும், அவரது அமலவாசகங் கேட்டு அகங்களித்து, திருவாதவூரடிகள் அவரது திருப்பாதாரவிந்தங்களின் கீழ் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று “எம்பெருமானே! தேவரீர் பித்தனாகிய அடியேனிழைத்த பிழைகளை ந்தையும் பொறுத்து அனுக்கிரகம் செய்தருளினமை தேவரீரது பெருங்கருணைத் திறத்தையே காட்டுகின்றது. அடியேனை எக்காலத்தும் இரக்ஷித்தருளுக. பிரானே! என்னுடையனவென முன்னெண்ணப்பட்ட உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றும் நம்முடையனவேயாக அர்ப்பணஞ் செய்தேன்” என்றுரைத்து உருகித் தமது மேனியினிருந்த ஆபரணம் பீதாம்பரம் பட்டு வஸ்திரம் சூதிரை கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுபோந்த திரனியங்கள், ஆகிய யாவையும் ஞானசாரியரது திருமுன்னிலையில் வைத்து வணங்கினர்.

அப்போது ஞானதேசிகர் திருப்புன்முறுவ லோடு முகமலர்ந்திருந்தனர். பின்பு ஞானசாரியர் தம்முன்னர் நின்ற அடியாருள் சிரோஷ்டமான்வர் ஒரு வரைப் பார்த்து “அன்பரே! இப்பொருளை யெல்லாம் நமது ஆலயத்திருப்பணிக்கும், மாதவர்க்கும், ஆது லர்க்கும் வழங்கி வியயஞ் செய்யும்” என ஆஞ்ஞை செய்தருளினர். ஞானதேசிகரது திருவாஞ்ஞையைச் சிரத்தையுடன் சிரத்தின்மீதுகொண்டு, அவ்வடியவர் அவ்வாறே வியயஞ்செய்தனர். இவ்வண்ணம் நிகழலும், ஞானமாகிய மருந்துண்ட திருவாதவூரடிகள் ஷாசப் பிணியகலப்பெற்று, ஜீவன்முத்தராயினர். முத்தவெண் குடைகவிப்ப மாமணிச் சிவிகையினிவர்ந்து சர்வாபர ணம்பொலியுந் தேகத்தினராய் வந்த திருவாதவூரடிகள், அவற்றையெல்லாம் பரித்தியாகஞ்செய்து, மேனியெங் கும் வெண்ணீ றணிந்து, உருத்திரமணிபூண்டு, கௌபீன வுடையராய், ஆனந்தவருளி நிரந்தரஞ்சொரியுங் கண் களுடன் ஞானதேசிகரைப் பார்த்து நிற்பர், அழுவர், தொழுவர், விழுவர், எழுவர், பின்செல்வர், முன்போவ வர், நடிப்பர், பரன்புகழ் படிப்பர் ; இவ்வாறுநின்று, என்கும் பரஞ்சோதிருபங்காணுங் காரணத்தினாலே, இராப்பகல்களின் பேதந்தெரியாது, பித்தர் பாலர் பிசாசர்ஆகிய இவர் தன்மையடைந்தவராய் இருந்தனர்.

திருவாதவூரடிகள் இந்நிலைமைய ராயினமையைப் பார்த்து, அவரது பிரதானபந்துக்களும் சைனிய வீரர்களும் சகித்தற் கொண்ணுப் பெருந்துயருற்று “அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜனது சிரோஷ்டமந்திரி யாகிய திருவாதவூரேசர் இராஜகாரியஞ் செய்தலை

ஒழிந்து, சிவபக்த சங்கத்திற் சேர்ந்து இங்ஙனமாயினரே! ஐயையோ! இச்சமாசாரம் மஹாராஜனது செவிப்புலமுறில் அவன் அழல்வாய் நாகம்போற் சீறிச் சினந்து இவர்க்குத் தண்டஞ்செய்வான். அங்ஙனஞ்சம்பவித்தக்கால் இவர் யாதுபுரிவர்? மஹாராஜனது திரவியசாலையிலிருந்து அளவின்றிய தனங்கொடுவந்தனரே; அதையெல்லாம் சிவனடியார்க்கு வழங்கிச் செலவழித்தனரே; மஹாராஜனுக்குக் குதிரை கொள்ள யாதுபுரிவர்? அறிகிலேம். ஐயையோ! வீணாக இவ்வடியாருடன் சேர்ந்து, திரவியத்தையெல்லாம் போக்கினரே. நாம் யாதுசெய வல்லேம்?" என்று பலவாறு புலம்பிப் பின்பு யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து திருவாதவூரடிகள் திருமுன்னிலையிற்சென்று அஞ்சலியஸ்தராய் வணங்கி நின்று "சுவாமீ! நீர் பாண்டிய மஹாராஜனுக்குக் குதிரைகொள்ளும் பொருட்டன்றா அளவில்லாத திரவியங்கொண்டு சுண்டுவந்தீர்? அங்ஙனமாகவே, இராஜகாரியஞ்செய்தலில் மனலுக்கங் கொள்ளலையொழிந்து, அவனது திரவியத்தையெல்லாம் வீணேசெலவழித்தமை சிரேஷ்டமந்திரியாகிய துமக்குத் தகுதியன்றே; இராஜனது பிரதானபுருஷரான நீர் இவ்வாறு உதாசீனத்தோடு இருப்பில் துமது ஆஞ்சைப்படியே ஒழுகும் பண்பினராய் நாமெல்லாம் யாது புரிய வல்லேம்? சுவாமீ! அடியேங்கள்மேற் கருணைகூர்ந்து எங்களுடன் வந்தருள்க" என்று பலவாறு பிரார்த்தித்தனர். அது கேட்டுத் திருவாதவூரடிகள் சிறிது கோபமுற்று அவரையெல்லாம் பார்த்து "அஞ்ஞானந்தகாசம் கிறைந்த சிந்தையீர்! நீவிருவீரும் யாவர்? துமக்கும் எனக்

கும் யாது சம்பந்தமுண்டு? இனி என்முன் நின்று
மாயாபேதமான இப்பொய்ம் மொழிகளெல்லாம் பகரன்
பின்; என்னை விட்டுத் தூரத்தே அகலுமின்”
என்றனர்.

இவ்வண்ணம் திருவாதவூரடிகள் கூறலும் அவர்கள்
யாரும் அதிவியசனமுற்றுப் பிரலாபித்து “ஐயை
யோ! இனியாம் யாதுசெய்வோம்? யாம் சொல்வதையுங்
கேட்கின்றிலர், தாமேனும் கிரமப்படி நடக்கின்றிலர்.
எங்களைத் தூரத்தே ஒட்டுகின்றனர். எங்களா
வியன்ற தந்திரமனைத்தும் பிரயோகித்தேம்! அஷற்றி
லொன்றேனும் பயனுடைத்தாயிலதே. இனி இவ்
விடத்துக் கலங்கநின்றமுதலால் யாதும் பிரயோசனம்
இல்லை. நாமனைவரும் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹா
ராஜன் சமீபஞ்சென்று, ஈண்டு நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்
கள் யாவற்றையும் தெரிவிப்பதே சூகீ” என்று நிச்
சயித்து மதுராபுரிக்குச் சென்றனர். மதுராபுரி சேற
லும், பாண்டிய மஹாராஜனது சமூகத்துச் சென்று
அவர்களெல்லாம் கிரமசைக் கரதல்கூப்பி, இராக்
காலத்துத் தாமரைத்தடாகங்கள் போலவே சோபை
குன்றிய முகத்தராயும், கவல்கின்ற உளத்தராயும்,
விதிர்க்கும் மேனியராயும், அரிமர்த்தனைப் பார்த்து
“இராஜசேகரமே! உமது நாமந்தரிக்கப்பெற்று உமக்குப்
பிரதியாய் இராச்சிய பரிபாலன கருமஞ் செய்யும்.
பதம்பெற்றவராகிய திருவாதபுரேசரது செயல்களை
யெல்லாம் உமது சந்நிதியில் அச்சமின்றிக்கூற வல்
லேமா? மஹாராஜனே! கேட்டருள்க. திருவாதபுரேசர்
உமதுவிடை பெற்றுத் திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்ற

பின்பு, அவ்விடத்துளதான ஓர் பூஞ்சோலையிலே, குருந்த விருகூத்தின் நீழலிலே, விபூதி ருத்திராக்ஷமாலை தரித்தவராயும், சிவபிரானது திருநாமத்தை இடை விடாது உச்சரிக்கும் வாயினராயும், ஆனந்த பாஷ்பஞ்சுரக்கும் கண்ணினராயும், புஸ்தகங்கள் தாங்கிய கரத்தினராயும் அனேகஞ்சீஷர்கள் சூழ்ந்திருக்க, நகூத்திரக்குழாத்தினிடையே சந்திரன் பிரகாசிப்பது போலவே, அவ்வடியார் குழாத்தினிடையே ஓர் திவ்விய ஆசனத்திலே வியாக்கிராசனத்தின்மீது ஓர் தாபதர் வீற்றிருந்தமையேக் காண்டலும் உமது மந்திரியார் மாமணிச்சிவிகை நின்றிழிந்து, நீலமேகத்தைக்கண்ட மாயூர சமூகம் போலவும், சந்திரோதயங் கண்ட சகோரங்கள் போலவும், பரமானந்தமடைந்து, செய்வதுயாதென்றறியாது, கைகூப்பிக் கும்பிட்டு, அத்தாபதருடனே பிரீதியாய்ச் சிலவார்த்தைபேசி, “சங்கரா ! சிவனே ! காளகண்டா ! சந்திரசேகரா ! பக்தவற்சலா” என்று தோத்திராஞ்செய்து, அவரது பாதமிரண்டையும் தமதுசென்னியிற்குடி வந்தித்து, குகிரைகொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுபோந்த திரவியங்களையும் ஆடையாபரண முதலியவற்றையும் மனமுவந்து அவர்க்கீந்து, இராஜர்களது பிரதான புருஷர்களுக்குரியனவாய பிரதாம்பரம் வெண்பட்டு சுவர்ணபரண மாதியவற்றை இகந்து, கௌபீன வுடையுகந்து, சிரசிற்சிகையை விரித்து, மேனியெங்கும் திருநீறணிந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓயாமல் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். ‘சுவாமீ ! இராஜகாரியஞ்செய்தும்போலியேயீர்க்கு இச்செய்கை தகுதியன்றே’ என்று சொன்ன எங்கிலையுங் கோபித்துத் துரத்திப் பித்தர்

போல இருக்கின்றார் ; இவையே திருப்பெருந்துறையில் நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்கள் ” என்றனர்.

இவ்வார்த்தை கேட்டலும் கோபாக்கினியினாலே அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜனது கண்கள் சிவந்தன ; உதடுகள் துடித்தன ; மேனியெல்லாம் வெயர்த்தது ; அவன் சமீபத்தே நின்றோர் யாரும் அஞ்சியகன்றனர். சிறிதுபொழுது கோபாவேசத்தினாலே யாதும் உரையாடாதுருந்து, பின்னர் ஒருவாறு மனந்தேறி “ பூமண்டலாதி பதிகளுக்கு இத்தகைய மந்திரிகள் இருப்பின் திரவியம் சேனை முந்நவிய வற்றில் யாதுதான் இராது ? ” என்று அட்டகாசஞ் செய்தனன். பின்னர் ஓர் பத்திரிகை வரைந்து தன் தூதுவர் கையிற் கொடுத்து “ சாரணரே ! நீவீர் வாபு வேகமும் மனோவேகமும் பின்னிட விரைந்து திருப்பெருந்துறை சென்று, மஹாதிரவியத்தை அபகரிக்க விரும்பிக் கெடுமதியுரைப்பார் சொல்லால்மருண்டு கையி லிருந்த பொருளெல்லாம் இழந்து பித்தர்போல் நடிக்கின்ற திருவாதபுரேசருக்கு இப்பத்திரிகையைக் காட்டி அவரைப்பிடித்து ஈண்டு சீக்கிரம் வாருங்கள் ” என்று ஆஞ்ஞாபித்து அனுப்பினன். அனுப்பலும், தூதுவர் அதிவேகமாய்ச் சென்று திருப்பெருந்துறை யடைந்து அங்கே அழுதகண்ணும் தொழுதகையுமாய்ப்பரானந்தப் பரவையில் மூழ்கியிருக்கின்ற திருவாதவூரடிகளைக் கண்டு அவரது பாதாந்திகத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, “ சுவாமீ ! இஃது அரிமர்த்தன பாண்டியமஹாராஜன் அனுப்பிய பத்திரிகை ” என்று அவரது திருமுன்னிலையில் வைத்தனர். அதுபொழுது திருவாதவூரடிகள் உதா

சீனராய் அதனைச் சாதாரண ஜனங்களனுப்பிய பத்திரிகை போலவே எண்ணி, ஒருவரைக்கொண்டு வாசிப்பிக்க “ அரிமர்த்தன பாண்டியன் தென்னவன் பிரமராயரென்னும் மந்திரிக்கு எழுதுவது:-என் திரவிய சாலையிலிருந்து குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு எண்ணில்லாத திரவியம் வாரிக்கொண்டு திருப்பெருந்துறை சென்றீரே ; அத்திரவியத்தை யெல்லாம் வீணே வியயஞ்செய்து, குதிரை கொள்வதற்குப் பிரதியாய்க் கௌபீன வுடைதரித்து, பித்தர்கள்போலே நடிப்பது உமக்குத் தகுதியன்றே. இதுவா நுமது கல்வியினாலே நீரடைந்த பயன் ? நன்று ! நன்று !! இராஜர்களாய்ப் பிரஜாபாலனஞ் செய்வதினும், உதராக்கினி தணிக்கும் பொருட்டு வீடுகள்தோறும் யாசிப்பது மேன்மையா ? முக்கிய சகாயர்களாயிருந்த இராஜர்களுக்குப் பிழை செய்து, அவர்கள் சித்தத்திற்குப் பிரதிகூலமான கருமஞ்செய்வது தகுதியா ? இதுவா பாஷிய வயசு தொடங்கி நீர் அல்லும்பகலும் அதிக பரிச்சிரமமுற்றுப் படித்த கல்வியால் அடைந்தபிரயோஜனம் ? அரசர்களை அடைந்து வாழுதல் கொடிய சர்ப்பத்துடனே வாழுதல் போலும் எனுந்துணிபு உமக்குப் புலப்பட்ட விஷயமாயின், இப்பத்திரிகை கண்ட கணத்தேதானே சிறிதுந் தாமசஞ் செய்யாது, இத்தூதர்களுடனே. எனது இராஜ தானியாகிய மதுராபுரிக்கு வருக” என்று எழுதியிருந்த லைக்கேட்டலும் திருவாதவூரடிகள் திருவுளத்தே சிறிது வெகுண்டு “ எம்மை அடிமைக் கொண்டருளிய சிருபா சமுத்திரமான சிவபிரானது அடியார்க்கே நாம் அடிமை யன்றி வேறியார்க்கேனும் அடிமையல்லேம்; அங்ஙன மாகவே, அரிமர்த்தன பாண்டியன் தான் எமக்கு முதல்

வனென்றும், தனக்குயாம் பிழைசெய்தேமென்றும் சொல்வது என்னையோ?" எனத் திருவுளத் தெண்ணி "எம்மையாட்கொண்டருளிய திருவருட்கடலாகிய பரம சிவனது பலத்திலே காலனேனும் யமதூ துவரேனும் தருமராஜனது ஓலைகொண்டு எம்முன்வருவதற்கு அஞ்சி அலைந்துலைவரே; அவ்வாறாயின், திரிபுரசங்காரியாகிய சிவபெருமானது அடிமையாகிய நாம்யார்க்கேனும் அஞ்சு தல் தகுதியா?" எனச்சொல்லி, சோமசந்தரக்கடவுளையும் மீனாசுதேவியையும் மனத்திலே தியானித்து, பின்பு தமது பாசபந்தமகற்றி அடிமைக் கொண்டருளிய ஞான சாரியரது திருச்சந்திதி சென்று, அவரது திருவடிக் கமலங்கள்முன் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து பத்தியுடன்நின்று "எம்பெருமானே! அரிபிராமாதியர்க்கு எட்டா அரும்பொருளே! இடபகேதனமே! வெயிலிடைப்பட்ட புழுப்போல் நாயினேன் பாசவல்லிடர்ப்பட்டு வருந்து தலைக்கண்டு, அதனை யொழித்து அடிமைக் கொண்டருளும் பொருட்டுத் திருமேனி கொண்டருளிய பிரானே! ஆன்மாக்களைத்தும் கதியடையும் வண்ணம் நிமலாகமங்களைத் திருவாய்மலர்த்தருளிய கருணா சாகரமே! மெய்யர்க்கு மெய்யனே! பொய்யர்க்குப் பொய்யனே! சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் எனப்படும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் டடைபெறும் வண்ணம் ஆனந்தநிருத்தம் புரிந்தருளுஞ் சுவாமீ! அடியேன் இப்போது யாதுபுரிவேன்? அரிமர்த்தன பாண்டியன் குதிரைகளொன்றும் நிமித்தம் கொடுத்த திரவியங்களை யெல்லாம் தேவரீரது ஆஞ்சைப்படியே உமது திருவாலயத்திற்கும் உமது அன்பர்க்கும் மனப்பூர்த்தி

யுடன் வழங்கினேன் ; அப்பொருளில் திலப்பிரமாண
மேனும் ஏன்கையிலில்லை ; அரசன் குதிரைகளை
யனுப்பும்படி அடியேனுக்குப் பத்திரிகை விடுத்தனன் ;
குதிரை யனுப்பாக்கால் கொடும் நாகம்போலச் சீறுவன் ;
இதனை எண்ணியெண்ணி வலையிடைப்பட்ட மான்
பிணைபோல் மனமெலாம் வருந்தி மயங்குகின்றேன் ;
திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்துத் தேவர்கள் யாரை
யும் இரக்ஷித்தருளத் திருவுளம்பற்றி ஆலகாலவிஷத்தை
யுண்டருளிய பிரானே ! உம்மடிகளையே கதியென நம்பி
யிருக்கும் அடியேனுக்குற்ற இடரை நீக்கியருள்க”*
என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அச்சமயத்திலே ஆகாசத்தினின்றும் “எம் அன்
பனே ! காம்பிரியயில்லார் போலவே நீ மனக்கிலேசம்
அடைவதென்னை ? குழந்தாய் ! அப்பா ! சிறிதும் அஞ்
சேல் ; மகனே மாணிக்கவாசகா ! நீ கவலைகள் யாவும்
ஒழிந்து இக்கணத்தேதானே அரிமர்த்தன பாண்டிய
னுக்குப் பத்திரிகையனுப்பு. சகலரும் நின்பெருமையை
வியந்தோதும் வண்ணம் நாமே குதிரை கொடு
போந்து பாண்டியனுக்குக் கொடுத்து மீள்வோம்.
யாம் நின்பகூத்தில் எக்காலத்தும் நிற்கின்றேம் ;
நீ ஸ்திர சித்தனாகு” என்று மனோகரமான வார்த்தை
யொன்று கேட்டு, தீனரசுகராகிய சிவபெருமானது
பெருங்கருணைத் திறத்தை நினைந்துநினைந்து மன
செல்லாம் நெக்குநெக்குருகி “அரிபிரமேந்திராதி

* சிவனடியார் உலகப் பொருட்களைக் குறித்தும், சரீர
வேதனையைக் குறித்தும் வியசனித்தாரொன்பது பெளராணிக
முறையாம்.

யரது கனவிலும் தோன்றி யருள்புரியாத எம்பெரு
 மான் அடியேனுக்கு இப்போதருளியமை அவர் அடி
 யார்க்கெனிய ரென்னும் பேரருட்டிறத்தினை நனிவிளக்கு
 கின்றதே” என்று பரமசிவனது பெருங்கருணையை
 வியந்தோகி ஞானசாரியரது திருச்சந்தியி னின்றும்
 அகன்று, அரிமர்த்தன பாண்டியனது தூதர்முன்
 சென்று “மஹாராஜனே! நான் அறுபத்தைந்து தினத்
 துள் உமக்குக் குதிரை கொணருவேன்; அதற்கு
 முன்னேதானே, அக்குதிரைகட்கேற்ற மந்துரைகள்
 சமைக்கவும், தடாகங்கள் கல்லவும், மதுராபுரி வீதிகளை
 அலங்கரிக்கவும், ஆஞ்ஞை செய்வீராக. என்மேல் மாற்
 சரியமுற்ற தீயரது வார்த்தைகளை விசுவசியீராக; என்
 மீது உமக்கு முன்னிருந்த விசுவாசம் இப்போதும் இருக்
 குக” என்று ஓர்பத்திரிகை வரைந்து அவர்கள் கையிற்
 கொடுத்து மதுராபுரிக்கு அனுப்பினர் திருவாதவூரடிகள்.
 தூதுவர்கள் போனபின்னர், ஞானபக்தியுடையரேனும்
 திருவாதவூரடிகள் மனச்சஞ்சல மீதூர இருந்தனர்;
 அப்போது சப்தவாசிகள் பூண்ட தேருடனே தினாதி
 பதியாகிய குரியன் மேற்கடவில் அஸ்தமயனமாயினன்;
 அப்போது அவர் மனசில் துயர்பரந்தாற்போலப் பூயி
 யெங்கும் அந்தகாரம் பார்த்தது. சிறிது பொழுதின்
 பின்னர் குமுத்தினி நாயனாகிய சந்திரன் கீழ்த்திசைக்
 கடலில் உதித்து, கிரணகரங்களால் இருட்குழாமனைத்
 தையும் போக்கினன். மனோகரமான சந்திரப் பிரகாசத்
 தினுலே சகல பிராணிகளும் ஆனந்தமடைந்தனவேனும்
 திருவாதவூரடிகள் மனோவியாகுலம் மேற்கொண்டு,
 திருமுகமெங்குஞ் சோகபாஷ்பஞ் செறிய, சிவபெருமா

னது திருச்சரண புண்டரீகங்களை இருதயத்திற் றியா
னித்து, யாவரோடேனும் உரையாடாது துயின்றனர்.

அங்கனமே துயிலுகையில் வெள்ளியம்பலத்திலே
நர்த்தனஞ் செய்தருளும் கருணமிர்த சாகரமாகிய சிவ
பிரான் குருந்த விருஷத்தடியில் எழுந்தருளிய திரு
ஞான தேசிகத் திருவடிவோடு, திருவாதவூரடிகளது
கவப்பனத்திற் றோன்றித் தரிசனங் கொடுத்தருளி,
“ அன்பனே ! மாணிக்கவாசகா ! எமது வாற்சல்லிய
குழந்தாய் ! நீயே எனக்கு முக்கிய பக்தன் ; நாமிருக்
கையில் காம்பிரியமில்லார் போலவும், அன்னையில்லாப்
பிள்ளை போலவும் நீ கவல்கின்றதென்னை ? மகனே !
நினைப்போல அதிவிசுவாசமுடைய பக்தன் வேறீ
யாவன் ? மைந்தனே ! நின் மனோரதங்கள் யாவுஞ் சம்
பூரணமாகும். நீ விரைந்து பாண்டியராஜன் சமீபஞ்செல்-
யாதொன்றையுஞ் சிந்தித்துத் துக்கியேல். அதிவேக
முள்ள குதிரைகளை நாமே கொணர்ந்து அரிமர்த்தன
பாண்டியனுக்குக் கொடுப்பேம். நின் மனசிலே எப்போ
தும் சந்தோஷம் நிலைக்குக ” என்று திருவாய்மலர்ந்
தருளி மறைந்தனர். எண்ணில்லா ஆன்மவர்க்கங்களனைத்
தினும் வியாபித்து அன்னையைப்போலப் பரிந்தருளும்
கருணையோதிதியாகிய பரமசிவன் மறைந்துபோத
லும், திருவாதவூரடிகள் ஆனந்த சாகரத்திற் படிந்து,
தேகமெங்கும் உரோமாஞ்சிதமுற்று, நேத்திரங்களி
னின்று ஆனந்தவருவிசொரிய, எம்பெருமானது திரு
நாமத்தை உச்சரித்து, “ தேவர்கள் கனவினிலும் தரி
சித்தற்கரிய எம்பிரானது திருவுருவம் நாயேற்கு நன
விலும் கனவிலும் காணற்கெளிதாய் வரும்படி, எம்

பெம்மானது திருக்கருணைத்திறம் இருந்தமை என்னை யோ” என்று பரமசிவனது காருண்யத்தை வியந்தோதிப் பின்புந் துயின்றனர்.

துயின்றொழுந்து, சூரியோதயமாதலும் நித்திய கருமங்கள் முடித்துத் திருவேண்ணீரிலங்குந் திருமேனியராய், குருந்த விருஷுத்தடியி லெழுந்தருளிய ஞானசாரியரது திருமுன்னிலையினின்று, தோத்திரித்துக் கும்பிட்டு, குருசுவாமிகளைப் பிரதக்ஷிணமாய் வந்து பணிந்து நின்றழுதனர். அதுபொழுது ஞானசாரிய சுவாமிகள் திருவாதவூரடிகளை நோக்கி “ அன்பனே! பாண்டியன் நின்னை வருத்துவானென் றெண்ணிச் சிறி தேனுங் கவலையுறேல்; நாமே உனக்கு இதகாரணராய் இருப்பேம்; ஒன்றற்கும் அஞ்சேல்; முன்னர்ப் பாண்டியனிடஞ் செல். ஆவணிமாசத்து மூலநக்ஷத்திரத்திலே குதிரைகள் வருமென்று சொல்லியிரு ” எனக் கூறியருளித் தமது திருக்கரத்தாலே, திருவாதவூரடிகள் நெற்றியிலே விபூதிதரித்து மந்திரிகளுக்கூரியனவான பீதாம்பரம் இரத்திரபாணம் முதலிய கொடுத்தருளி, பாண்டியனுடைய முன்னிலையில் வழங்கும் வண்ணம் விலைமதிப்பில்லா ஓரிரத்தினமும் ஈந்து ஆசீர்வாதமொழிந்து, மதுராபுரிக்குச் செல்லுமாறு அனுமதி கொடுத்தருளினர். தாயைப் பிரிந்த கன்று துயருற்று உலைதல்போலவே ஞானசாரிய சுவாமிகளைப் பிரிந்தமையாலே திருவாதவூரடிகள் சகித்தற்கரிய துயருற்று, கண்களினின்றும் சோகபாஷ்பந் தாரைதாரையாய்ச் சொரிய, அழுது, புலம்பி, மஹாகிலேசத்துடன் திருப்பெருந்துறையை விட்டகன்று,

வழிக்குத் துணையாகச் சிவபிரானது ஸ்ரீ பஞ்சாஷ்டரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மதுராபுரியை அடைந்தனர். மதுராபுரி யடைந்து, இராஜமந்திரத்துட் பிரவேசித்து, அங்கே தாரகாணஞ்சூழச் சந்திரன் பிரகாசித்தாற்போல, மந்திரிகளின் மத்தியிலே அரிமர்த்தன பாண்டியன் கோபித்தலைக் கண்டு, உட்பிரீதியின்றி வணங்கி, குருந்தமா நீழலில் வீற்றிருக்கும் ஞான தேசிகர் சந்தருளிய இரத்தினத்தை அரசன் கையிற் கொடுத்து விநயத்தோடு நின்றனர். அப்போது பாண்டியன் பணிக்க, அவன் முன்னே ஓர் ஆசனமீது வீற்றிருந்தனர்.

திருவாதலூரடிகள் வீற்றிருத்தலும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் தனக்குச் சமீபத்தே நின்ற மந்திரிகளை வரையும் தூர அகலுமாறியற்றி, அவரை நோக்கி, “சிரேஷ்ட மந்திரியாரே! நீர் என் திரவியசாலையி லிருந்து குதிரைகொள்ளும்படி எவ்வளவு திரவியங் கொடுபோந்தீர்? அத்திரவியத்திற்கு எவ்வளவு குதிரை கொண்டீர்? நீர் கொண்ட குதிரைகள் எவ்வெவ் விலக்கணம் வாய்ந்தன? அவைகள் எவ்வெத்தேசங்களிற் பிறந்தன? சிறந்த இலக்கணம் அமைந்தவற்றுள்ளே உத்தமமானவை எத்தனை? மத்திமமானவை எத்தனை? அதமமானவை எத்தனை? நீர் இதுகாறும் திருப்பெருந் துறையிலே யாதுசெய்து கொண்டிருந்தீர்? இவற்றை எனக்கு மொழியும்” என்று கேட்டனன். அப்போது திருவாதலூரடிகள் அடியார்க்கு ஆபத்துற்ற காலத்துப் பரிந்தருளும் கருணைசாகரமாகிய சிவபிரானைத் திரு வுளத்தே தியானித்து மஹாராஜனைப் பார்த்து “மண்ட

லேந்திர சேகரா! உமது திரவிய சாலையிலிருந்து யான்
கொடுபோந்த பொன்னுமோ அளவற்றது; அதற்குக்
கொண்ட குதிரைகளுமோ எண்ணிறந்தன; அவைகள்
நானுதேசங்களிலும் பிறந்தன; உத்தமமான இலக்க
ணங்கள் வாய்க்கப் பெற்றன; அவ்விலக்கணங்களைக்
கிரமமாய்க் கூறுவதற்கு யான் வல்லேனல்லேன். அவை
கள் விரைவிலே இங்குவரும்; வந்தபின்னர் அவற்றின்
இலக்கணங்களை நன்றுணர்வீராக, அக்குதிரைகளை
யுடைமையாலே நீர் அச்சவபதியென்னும் விசேஷநாம
முறுவீர்.

திருவாதவூரடிகள் கூறிய வார்த்தை கேட்டலும்
அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜன் சிறிதுமனந்துளங்கி
அவரைப் பார்த்து “ஆமாத்திய சேகரமே! உமது பிர
பாவத்தைச் சிறிதும் யானுணராது அன்பிலார்போல
உமக்குப் பத்திரிகை வரைந்து விடுத்தேன்; அதைச்
சுட்டி நீர்கவலுதலொழியும்” என்று மதூரபாஷணங்கூறி
முன் தனக்கும் அவர்க்குமிடையே அபிவிருத்தியான
சினேகத்தை வியந்தோதி, அவரது இருதய பங்கயத்தை
அலர்த்தும் வண்ணம் திரவியங்களும் ஆபரணங்களும்
வஸ்திரங்களும் அவர்க்கு வழங்கி நன்கு சம்பாவனை
செய்து, அவர் தம்மனைக்குச்செல்ல அனுமதி கொடுத்து
மஹா ஆனந்தத்துடனே இருந்தான். திருவாதவூரடி
கள் சீக்கிரமாய் சவர்ணபதுமாகரம் எனப்படும்
உத்தமநீர்த்தத்திலே வீழ்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து, பவ
மனைத்தையும் நீருக்கும் திருநீறுதரித்து, உருத்தி
ராஷ்டமலை பூண்டு, சந்தியாகால வந்தனாங்களைக் கிரமப்
படியே இயற்றி, பின்னர் அவ்வாவியின் தீரத்தின்

கண்ணை எழுந்தருளிய தாரகப் பிரமமான கணபதியைச் சேவித்து, அவர் திருச்சந்திரி நின்றொருளி, தேவாதி தேவாகிய சுப்பிரமணிய சுவாமிகளது திருச்சந்திரி சென்று வந்தித்து, அதன்பின்னர் அந்தராவரணஞ்சென்று அவ்விடத்திலே அருவாகியும் உருவாகியும் அருவருவங்கடந்த சத்திய ஞானானந்த ரூபமாயும், அகிலான்மாக்களிடத்தும் வியாபித்தும், உயிரனைத்திற்கும் உணர்வாயும், சராசரமனைத்துக்கும் மூலகாரணமாயும், நிகிலபிரபஞ்ச சாஷியாயும் இருக்கின்ற சிவக்கொழுந்தைக்கண்டு, பூமியில் வீழ்ந்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க விதிமுறையாற்பணிந்து, பின்பு சகல சித்திப் பிரதாயினியாகிய மீனாஷியம்மையையும் முன்னுரைத்தவாறே பணிந்து, எம்பெருமான் சந்திரியினின்று விழிதுளிப்ப, மொழிதழுதழுப்ப, உடல்பணிப்ப, திரிகரணங்களும் அன்புருவாய்த் தோன்ற “தேவாதிகேவரே! அரசே! வெள்ளியம்பலத்தே திருத்தாண்டவம் புரிந்தருளிய சுவாமீ! அடியார்க்கெளிவரும் பெருங்கருணைக்கடலே! அநாதி மலமுத்த சித்துருவாகிய பரஞ்சோதியே! பாசபந்தப் பட்டுழன்ற நாயேனையும் ஓர் பொருளாகவெண்ணி ஆண்டுகொண்டருளிய மணியே! பாண்டியராஜன் குதிரைகொள்ளும் வண்ணம் ஈந்த திரவியங்களை யெல்லாம், தேவரீரது திருவாஞ்சைப்படியே உமது திருவாலயப்பணிக்கும் உமது மெய்யடியார்க்கும் கொடுத்தேன்; பாண்டியன் என்மீது வெகுளா திருக்கும் வண்ணம் குதிரை செலுத்துமாறு என்வாறென எண்ணியெண்ணி என் சித்தமெல்லாம் நலிகின்றதே; எம்பெருமானே! நான் யாதுபுரிவேன்? நீரேகதி;

என் உடல் பொருளாவி மூன்றும் உம்முடையனவே” என்று வேண்டினின்றனர். அச்சமயத்திலே ஆகாசத்தில் “மெய்யன்பனே ! மாணிக்கவாசகா ! நீ சிறிதேனும் மனோ வியாகுலமுறேல்; பயமென்பதனை நின் மனத்தினின்றும் நிர்முலஞ்செய் ; நீ அபேஷித்தவாறே, சூரியனது தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளினும் அதிவேகமுள்ள குதிரைகளைக் கொணர்ந்து நிற்பொருட்டுப் பாண்டியனுக்கு வழங்குவேம் யாம். சமுசயமுற்று வருந்தேல்” என்று ஓர் அசரீரிவார்த்தை கேட்டது. அது திருவாதவூரடிகள் து சரோத்திர ரந்திரத்திற் புகுதலும், அவர் ஆனந்த பயோததி நாப்பட் படிந்து, சிவபெருமானது பெருங்கருணையைப் புகழ்ந்து தம்மனை புக்கனர். தம்மனை சென்ற பின்பு திருவாதவூரடிகள் “திருவருட்கடலாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் நிச்சயமாயே பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொணர்வர்; அன்றியும், அடியேனுக்கும் சீக்கிரமாய்க் கருணாகடாசூஞ்செய்வர்” எனமனசிலே எண்ணி, பின்னர்ச் சிவனடியார்களையும் தமது பந்துக்களான பிராமணர்களையும் அறுசுவைப் போனகமுதலியவற்றினாலே சம்பாவித்து, தாமும் அடிசிலயின்று மனக்கிலேசம் பரமாணுப் பிரமாணமேனுமின்றி, மனோகாமான தமதுமானிகையிலே இனிது வதிந்தனர். இங்ஙனமாகுங்காலையில் ஒருநாள் திருவாதவூரடிகளது சுற்றத்தாரும், இஷ்டரும் ஒருங்கு கூடிவந்து, கவல்கின்ற நெஞ்சத்தினராயும், கம்பிக்கும் மேனியராயும், அவரை நோக்கித் “திருவாதபுரேசரே! மந்திரித்தொழில் பூண்டு இராஜரிடத்தே சேவித்தல் பிராமணர்க்குத் தருமமன்றே. அத்தருமம் நெறிபிறழ்ந்து மந்திரித்தொழில்

பூண்டக்கால் இராஜர்க்குப் பிரீ திகரமாக ஒழுக்குவதே
 மானவ சாஸ்திரத்தின் துணிபு. நீர் முக்கிய மந்திரியாகி
 யும் இராஜதுரோகஞ் செய்தீரே; இஃது சகலகலாபண்
 டிதரான துமக்குத் தகுதியா? எங்கள் யார்க்கும் எண்
 னில்லா ஆண்டு கற்பிக்கும் திறமுடைய உமக்கு இவ்
 விஷயம் யாம் கூறுவது ஆவசியகமன்றே. நீர் திருப்
 பெருந்துறையிலே செய்தவைகளைப் பாண்டியராஜன்
 அறிந்திலன். இஃது பரமசிவனது திருவருட்டிறனே
 யன்றிப் பிறிதென்னை? நீர் இழைத்த அபராதத்தைப்
 பாண்டியராஜன் உணர்வனெல் உம்மையும் உமக்குற்ற
 சனங்களாகிய எம்மையும் கொடுத்தண்டஞ் செய்விப்
 பனே. அங்ஙனஞ் சம்பவிக்குங்கால் யாமெல்லோமும்
 யாது புரிவோம்? நீர் செய்வதொன்றும் நன்றன்று;
 பாண்டியனுக்கு விரைவிலே குதிரை வருவதாக உரைத்
 தீரே; நானே என்சொல்ல வல்லீரையா? உமக்கு உற்
 றோராயிருக்கும் சுற்றத்தவரையும் இஷ்டரையும்,
 சார்பினரையும் சம்ரசுஷ்டனை செயல்வேண்டு மென்னும்
 விருப்பு உமது மனத்திலே திலப்பிரமாணமேனும்
 இல்லையே. உமது ஒழுக்கத்தினாலே உமது செய்கை
 கள் யாவும் உமக்கே மிகவும் சிறந்தனவாய்த் தோன்று
 கின்றன போலும்; இஃது நன்று! நன்று!!” என்று
 இடிமுழுக்கம்போலப் பகர்ந்தனர். அவர்கூறிய வார்த்தை
 கேட்டலும் திருவாதவூரடிகள் புன்முறுவல் செய்து
 ஆதரத்துடன் அவர்களை நோக்கி, “பெரியோரே! கேண்
 மின்! எத்தினத்திலே பரமசிவன் ஞானதேசிகத் திரு
 மேனிகொண்டு எம்மை ஆட்கொண்டருளினரோ, அந்
 தினத்தேதானே, சுற்றத்தவர்களிடத்தும் இஷ்டர்க

ளிடத்தும் கொண்ட பந்தம் நீங்கப் பெற்றேம்; சகதுக்
 கங்களற்றேம்; தேகாபிமானம் ஒருவினேம்; திரவியத்
 தில் நிராசையுற்றேம்; கோபமும் அகங்காரமு மற்றேம்;
 பாவ புண்ணியங்கள் ஒழிந்தேம். ஆயினமையின் நீவிர்
 எமக்கு யார்? யாம் நமக்கு யார்? எம் குருசுவாமிகளது
 கருணாகடாசுத்தால் சம்சாரவாசனையெல்லாம் நீங்கியது.
 எமது தந்தை தாய் குரு என்னும் மூவரும் சிவ
 பெருமானே; பாரி நிராசையே; புத்திரர்கள் சகலான்மாக்க
 ளுமே; சுற்றத்தவர் சிவனடியார்களே; பகைவர் எழு
 வகைப்படும் ஜன்மங்களே என்பது கைத்தல நெல்லியங்
 கனிபோலச் செவ்விதின் ஓர்ந்தேம்; ஊரிலுள்ளோர்
 சமைத்த அன்னமெல்லாம் நம்மதே; பூமியெவ்விடமும்
 நமது சயனப் பள்ளியே; கௌபினமே நாம் தரிக்கும்
 வஸ்திரம். விபூதியே நாம் மேனியிற் பூசஞ் சந்தனம்;
 உருத்திர மணிவடமே நமக்குச் சிறந்த ஆபர்ணம். இத்
 தினத்தே தானே நமக்கு மரணஞ் சம்பவிக்குமேல்,
 சம்பவிக்குக; எக்காலத்தும் பிராணனோடிருக்க நேரிடி
 னும் அவ்வாறாகுக; பாண்டியன் நம்மேல் வெகுண்டு
 தண்டனை புரியினும் புரிகுக; அவ்வாறன்றி நம்மை
 மகிழ்விக்க எண்ணினும் அவ்வண்ணம் புரிகுக; எமது
 பிராணன் மோசுசுகம் அனுபவிக்கச் சம்பவிப்பினும்
 சம்பவிக்குக; அஃதன்றி அதோகதியடைந்து யாதனை
 அனுபவிக்க நேரிடினும் நேரிடுக; எவ்வாறு நிகழினும்
 நிகழுக; நாம் ஓர்காலும் சிவபிரானை மறவேம்;
 பிராரத்த கன்மம் வந்தனுகில் அதனை யாவர் நீக்க
 வல்லவர்? எல்லாஞ் சிவன் செயலே என்றிருப்பதன்றி,
 கல்லார்போல் மனங்கலங்கி யழுதலாலே அடையும்

பிரயோசன மென்னை? பெரியோரே! இவையெல்லாம் துங்கட்கு நாம் கூறவேண்டிய ஆவசியகம் யாதேனு மின்றே. ஆயினமையாலே நீவிரெல்லீரும் எம் பொருட்டுத் துன்புறுதிருமின்” எனச் சொல்லி அவர்கள் யாரையுமனுப்பி சிவநாம பஜனஞ் செய்துகொண்டு யாதா னுமோர் சிந்தனையுமின்றி இனிதிருந்தனர்.

இவ்வண்ணம் சிவஞானச் செல்வரான திருவாதவூரடிகள் இருக்குங் காலையிலே, குதிரை வரவிற்கு நியமித்த தினத்துக்கு இரண்டு தினத்தின் முன்பு, ஓர் மந்திரி, அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் பரிஜனங்களின்றித் தனியேயிருந்த சமயம் பார்த்து, அவன் முன்சென்று விரயத்துடன் நின்று “இராஜ சேகரா! போற்றி! போற்றி!! அடியேன் தேவரீருக்கு உரைக்கற் பாலதாய வார்த்தை யொன்றுளது. அஃது யாதெனக் கேட்டருள்வீராக. உமது பிரதான மந்திரி யாகிய திருவாதபுரேசர் குதிரை கொண்டனர் என்னுஞ் சமாசாரம் முழுதும் அசத்தியமே. அவர் திருப்பெருந்துறை சென்றபின்பு உமது திரவியசாலையி லிருந்து கொடுபோந்த தனங்களையெல்லாம் சிவனடியார்க்கும் திருவாலயப் பணிக்கும் ஈந்தனர்; நீர்கோபத்தால் விடுத்த பத்திரிகையைக் கண்டஞ்சி, விரைந்து ஈண்டு வந்து, உமது வெகுளியை அகற்றிப் பிராணசம்ரகஷிணை செய்யுமாறு, உம்மீது அன்புடையார்போலச் சில பிரீதி வாசகங்கள் மொழிந்து, இங்கே குதிரைத்தொகுதிவரும் என்றார். மஹாராஜனே! அவர் மொழிந்தவற்றில் ஒன்றி னேனும் விசுவசியா திருப்பிராக” என்று சொன்னான். அது கேட்டலும் சீறிச் சினந்து பாண்டியராஜன்

தூதுவரை நோக்கி, “சாரணரே! நீவினரெல்லீரும் வாயு
 வேசமும் மனோவேசமும் பின்னிடும் விரைவுடன் திருப்
 பெருந்துறையென்னும் திருப்பதி சென்று, அங்கே
 குதிரைகள் உளவோ இலவோ என்று பார்த்து வந்து
 சொல்லுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞை செய்தனன். அந்தர
 மாகவே அரிமர்த்தன பாண்டியன் திருவாதவூரடிகளைத்
 தனது சபைக்கழைத்து “முக்கியமாத்தியரே!
 இன்னுங் குதிரைகள் வந்தில. அவைகள் வாராமெக்குக்
 காரணம் யாது? கூறும்” என்றனன். அதுகேட்டுத்
 திருவாதவூரடிகள் “மஹாராஜனே! இன்று முதல்
 மூன்று தினத்துக்குள்ளே குதிரைகள் ஈண்டு வரும்;
 அதனைச் சிந்தித்து யாதேனுஞ் சந்தேகமுறாதிரும்.
 அன்றியும் அக்குதிரைகட்கேற்ற மந்துரைகள் சமைக்க
 வும், அவற்றிற்குத் தண்ணீரூட்டும் வண்ணம் தடா
 கங்கள் கல்லவும், நகரலங்கராஞ் செய்யவும் கட்டளை
 யிடும்” என மொழிந்தனர். அரிமர்த்தன பாண்டியன்
 அவ்வாறே கட்டளையிடுதலும், அவனது ஏவலாளர்கள்
 பலனவேகத்துடன் நகரமெங்கும் ஓடி அலங்கராஞ்
 செய்தனர். சமுத்திரம் போன்ற தடாகங்கள்
 தொட்டனர்; விசாலமான மந்துரைகள் சமைத்தனர். அக்
 குதிரைகள் உண்ணும் பொருட்டுக் காணம் முதலிய பல்
 வகைத் தானியங்களை மலைகள் பேரலக் குவித்தனர். இவ்
 வாறு மூன்றுதினங் கழிந்த பின்னரும் குதிரைகள்
 வந்தில. அதுபொழுது பாண்டியராஜன் முன்னனுப்பிய
 தூதுவர்கள் அவன் முன்னிலையிற் சென்று “பூமண்ட-
 லாதிபதியே! அடியேன் எல்லோமும் அதிவிரைவுடன்
 ஓடித் திருப்பெருந்துறையினும் ஏனைய பதிகளினுந்தேடி

னோம், அங்கே குதிரைப் படையைக் கண்டிலோம்” எனச் சொன்னார்கள். இவ்வார்த்தை கேட்ட அக்கணத்திலே பாண்டியராஜன் சகித்தற்கருங் கோபங்கொண்டனன். அவன் கண்கள் செக்கர்வானம் போலச் சிவந்தன; உதடுகளுங் கைகளும் துடித்தன; மேனி பெங்கும் வெயர்த்தது; இங்ஙனமே கோபாவேச முற்றிருக்கும் அரிமர்த்தனபாண்டியன் முன்னிலையிலே திருவாதவூரடிகள் சிவபெருமானது திருச்சரணபுண்டரீகங்கள் தாங்கும் இருதயபங்கயத்துடன், மெல்லமெல்ல நடந்து அவனைக் காணுமாறு சென்றனர். அவரைக்காண்டலும், யுகாந்தகாலத்திலே பிரசண்டமாருதம் தாக்கச் சமுத்திரம் கோஷித்தாற்போல, கோபமெனும் சண்டபவனந் தாக்க அரிமர்த்தனன் மஹா தொனி! விளைத்து, தனக்கெதிரே தண்டபாணிகளாய் நின்ற கிங்கரர்களைப்பார்த்து, “ தண்டத் தலைவர்களே! கள்வனாகிய இத்திருவாதபுரேசனை நீவிர் பற்றிக்கொடுபோய் நானாவகையான நிர்ப்பந்தங்கள் செய்து, இவன் குதிரை கொள்ளும்வண்ணங் கொடுபோந்த திரவியங்களையெல்லாம் வாங்கி வம்மின் ” என்று ஆளுகை செய்தனன். ஞானதேசிகரது சாக்ஷுஷீ தீக்ஷயினாலே திருவாதவூரடிகளை விட்டகன்ற ஆணவபாசம் மீட்டும் அவரைப்பற்றி நலிவு செய்யுமாறு சென்றாலென்ன, வன்கண்ணராகிய கிங்கரர்கள் மாணிக்கவாசகப்பிரானைப் பற்றிச் செற்றத்துடன் சென்று உஷ்ணமான வெயிலில் நிறுவி அவர் முதுகிலே பாரமான கல்லொன்றை ஏற்றினர். அங்வேளையிலே சிவபத்த சிகாமணியாகிய திருவாதவூரடிகள் திரிபுரசங்கார காலத்திலே அதிபாச

முள்ள மேருகிரியை வில்லாகத் திருக்கரத்தே தாங்கிய விஜயசீலராகிய சிவபிரானது திருவடிக்கமலங்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு நின்றனர். ஆயினமையில் எம்பெருமானது அனுக்கிரக வலத்தினாலே அக்கல்வின் பாரம் அவர்க்கு அணுவளவேனுந் தோன்றில்து. தம்மை யடைந்த மெய்யன்பரது பாரங்கையெல்லாஞ் சமக்குங்* காருண்ணியத் திறத்தினராய பரமசிவன் திருவாதலூடிகள் முதுகிலேற்றிய கல்வின் பாரந் தோன்றாதிருக்கும் வண்ணம் இயற்றினமை அற்புத மன்றே ! தேவாதி தேவரது திருப்பாதாவிந்தங்கையே பரிக்கும் மனத்துடன் பத்தசிரோமணியாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான், தமது முதுகினிலேற்றிய கல்வின் பாரந்தோன்றாது நின்றலும், அதனைக் கண்டு வன்கண்ணராகிய தண்டத்தலைவர்கள் யாவரும் அதிசய மடைந்து, அஃது மாயாதந்திரப் பிரயோகத்தினாலே இயற்றினரென்று சிந்தித்து, அக்கொடிய பாதகர்கள் எமது சுவாமிகளது திருக்கரங்களிலும் திருப்பாதங்களிலும் கிட்டி கட்டி ஆர்த்து மகிழ்ந்துநின்றனர். அக்கொடுந் தொழிலுக்கும் அஞ்சாது சைவசமயாசாரிய சுவாமிகள் சிவனருளாலே தளர்வின்றி நின்றலும், அதனையும் பார்த்துத் தண்டத்தலைவர்கள் அற்புத மடைந்தனரேனும், பாண்டியராஜனது தண்டத்திற்கு வெருவி, மாணிக்கவாசகப் பிரானது பிடரினமீது அதி பாரமான கல்லையேற்றினர். கன்றின்பின் பரிந்து செல்லும் தாய்ப்பசுப்போல அடியார் பின் பரிந்து

* கிடைக்கத் தகுமொநற் கேண்மையார்க் கல்லால் எடுத்துச் சமப்பானே யின்று. (திருவருட்பயன்)

செல்லும் கருணாசாகரமாகிய சோமசந்தரக் கடவுளது திருவருளிணலே அக்கல்லும் எம்பிரானுக்கு யாதேனும் இடர் விளைத்திலது. அதனைக் காண்டலும் தண்டத் தலைவர்கள் அநிகோபமுற்று “நாம் எவ்வாறு தண்டம் புரியினும் இவர் வருந்துகின்றிலர்” என்று தம்முள்ளே சிந்தித்து, அவரைச் சிறைச்சாலையில் வைக்கும்வண்ணம் உத்தேசித்தனர். அன்னதோர் காலையில் சிவபத்த சுகாமணியாகிய திருவாதவூடிகளுக்குத் தண்டத் தலைவர் செய்யுமாறு உத்தேசித்த தண்டங்கடையெல்லா மறிந்து, அவற்றைக் காண மனமஞ்சினுள் போல ஆதித் தியன் ஒளிகுன்றி பச்சிம சமுத்திரத்தில் மறைந் தனன். சூரியாஸ்த மயனத்தின் பின்னர், வெண்பிறை விளங்கவும் தாரகாகணங்கள் சோபிக்கவும் செக்கர் வானம் வந்தமை, திருபாசாகரமாகிய சிவபிரான் தம்மடி யாராகிய திருவாதவூடிகளுக்குச் சம்பவித்த இடரினை அகற்றத் திருவுளம்பற்றி, விஷ்ணுவாகிய வராகத்தின் தந்தமும் பிராமகபால மாலைகளும் பிரகாசிப்ப, சிவந்த திருமேனியுடன் தோற்றினாற்போலும்! அப்போது முல்லைகள் அலர்ந்து சோபிக்க, புண்டரீக சாசுக ளெல்லாம் பொலிவழிந்து நின்றமை, சிவபத்த சூடா மணியாகிய திருவாதவூடிகளுக்குத் துயர்சம்பவித்த தனைக்கண்டு அனுதாப சூரியான சிறியோர் மகிழ், அனுதாப டுத்தரான பெரியோர் “மஹானுபாவருக்கு இங்கனம் சம்பவித்ததே! ஐயையோ!!” என்று முகம் வாடிப் பொலிவழிந்திருந்தாற் போலும்! செக்கர்வான்ம் மறைதலும் இருட்குழாங்கள் பூமி யெவ்விடத்தும் செறிந்து வியாபித்தமை, சைவ சமயாசாரியராகிய

மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் தண்டஞ் சம்பவித்த தனைப் பிறர் கண்டக்கால், எம்பெருமான் நாணமுற்று வருந்துவாரென்று எண்ணி, இராவாகிய மங்கை இருளாகிய கரத்தினால் மதுராபுரிவாசிகளது கண்களையெல்லாம் மறைத்தமைபோலும்! இராவாதலும் கோபித்து இருகண் பொறிப்பறக்க நோக்கும் வன்கண்ணரான தண்டத்தலைவர்கள், தவமே ஓர் வடிவெடுத்து வந்தாலன்ன திருவாதவூரடிகளைச் சிறைச்சாலை யடைவித்து, அவரது திருக்கரங்களிலும் திருப்பாதங்களிலும் நிகளம் பூட்டி, உரைக்கரும் இடரனைத்துஞ் செய்தனர். தண்டத்தலைவர் செய்த கொடும் வேதனைகளையெல்லாம் அனுபவித்துத் துன்பக்கடலைச் சிவபிரானது திருப்பாதமென்னும் தெப்பமே துணையாகக்கொண்டு கடந்தனர். உஷற்காலமாதலும் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் அகில லோகமாதாவாகிய மீனாக்ஷிதேவியாரையும் திருப்பூம்பள்ளியினின்றும் துயிலெழுப்பும் வண்ணம் அடியார் குழாங்கள் செறிந்து தோத்திரஞ் செய்யும் கோஷமும், மங்கல சங்கநாதமும், சதுர்வேதகானமும், திருநாதவூரடிகளது திருச்செவி வழியே வார்த்த அமிர்த நாரைபோலப் புகுதலும், அவர் பேரானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கி, எம்பிரானது திருச்சேவடிக்கே சிந்தைவைத்தார். அதன் பின்னர், திருவாதவூரடிகளுக்கு அன்றிராவில் யாதூரிகழந்ததோ என்றறிய அபேக்ஷித்தவன்போலவும்; ஞானானந்த சோதியாகிய சிவபிரான், மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகளுக்காக நாதமுரசங்கள் ஒலிப்பவும், குதிரைவீரர் செறியவும் லேதப்பரிமீதிவந்து மதுராபுரி வீதியில்வரும் திருக்

கோலத்தை, ஜன்மந்தாங்குள்தோறும் இயற்றிய தவத் தின்பயனும் றரிசித்து, ஆனந்தமடைய விரும்பியவன் போலவும், ஆதித்தியன் பூர்வதிசையில் உதயமாயினன். அப்போது மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காருண்ணிய விக்கிரகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளும் மீனாழிதேவியாரும் எழுந்தருளியிராநின்ற திருவாலயத்தின் செம்பொற்சிகரத்தை நோக்கி, திருக்கரங்களைச் சென்னியிற் சேர்த்து, நயன பங்கயங்களினின்றும் பால்பதாரை ஓயாது சொரிய எம்பரம்பரனைப் பாடுவாராயினார் :—

எந்தா யினத்துலகு மீன்றயெத் தேவர்க்குந்

தந்தாய் செழுங்குவளைத் தாராய் பெருந்துறையில்

வந்தாய் மதுரைத் திருவால வாபுறையுஞ்

சுந்தா மணியே சிறியேற் கிரங்காயோ.

க

மூவா முதலாய் முதமறையா யம்மறையுந்

தாவாத சோதித் தனிஞான பூரணமாய்த்

தேவாதி தேவாய்த் திருவால வாபுறையும்

ஆவார் கொடியாய் அடியேற் கிரங்காயோ.

உ

முன்னு முதபொருட்கு முன்னு முதபொருளாய்ப்

பின்னும் புதுமைக்கும் பின்னாகும் பேரொளியாய்த்

தென்னு மதுரைத் திருவால வாபுறையும்.

என்னு யகனே எளியேற் கிரங்காயோ.

௩

மண்ணாய்ப் புனலாய்க் கனலாய் வளியாகி

விண்ணு யிருசுடராயித்தீனையும் வேறுகிப்

பண்ணு யிகையாய்ப் பணுவலா யெக்கண்ணுங்

கண்ணு யென்னுறு கண்காணுவா றென்கொல்லோ. ஈ

பொங்குஞ் சினமடங்கல் போன்றுருத்து வெங்கூற்றம்
 அங்கும் புரியா வருந்துன்பத் தாழ்ந்துநான்
 மங்கும் படியறிந்தும் வந்தஞ்ச லென்கிலையால்
 எங்குஞ் செவியுடையாய் கேளாயோ என்னுரையே. ௫
 பூட்டியருட் பாசமிரு பாதம் பொறித்துடலீற்
 கூட்டி யடியாரு ளகப்படுத்தாட் கொண்டருமை
 காட்டியவோ இன்றென்னைக் கைவிட்டாய் வெய்யரொளை
 ஆட்டி பொறுக்குமிடத் தாரேன்று கொள்வாரே. ௬
 ஊரா ருனைச்சிரிப்ப தோராயென் றுன்னடிமைக்
 ளாரா யடியே னயர்வே னஃதறிந்தும்
 வாரா யரசன் தமரிழைக்கும் வன்கண்ணைய்
 பாரா யுன்தன்மை இதுவோ பரமேட்டி.* ௭

எம்பெருமானே! சகலலோகங்களையும் சிருஷ்டித்
 தருளிய பிரானே! தேவர்கட்கெல்லாம் பிதாவே!
 நீலோற்பல மாலாதரே! (பாசபந்தப்பட்டு உழன்ற
 நாயேனையும் ஆட்படுத்தருளும் வண்ணம்) திருப்பெருந்
 துறையென்னும் சேஷத்திரத்திலே ஞானதேசிகத் திரு
 மேனிகொண்ட டெழுந்தருளிய பரமதயாநிதியே! அனைத்
 துயிரும் வழிபட்டு உய்யும்வண்ணம் திருவாலவாயின்
 கண்ணே திருக்கோயில்கொண்ட பெருமானே! (அடியார்
 அபேக்ஷித்த வரங்களையெல்லாம் அளித்தருளும்)
 சிந்தாமணியே! கடையேன் வருந்துதலைக் கண்டும்,
 திருவருள் பயவாது வாளாவிருக்குங் காரணமென்
 னையோ? ஆதியந்தமற்ற முழுமுதற்கடவுளே! புராதன
 வேதங்களாயும், அவற்றிற்கு அதீதமாயும் இருக்கும்

* இரக்கம் முதலிய மெய்ப்பாடுகளை வளர்த்தல் இலக்கியங்
 களின் பான்மையாதலால், திருவாதபுரேசர் வருந்திக் கூறிய
 தாக இங்கே பாலிக்கப்படுகிறது. அவர் சற்றேனும் வருந்த
 வில்லை யென்பது முன்னமே காட்டப்பட்டது.

சமானுதிகரகித ஞானபூரண ரூபமே! தேவாதி தேவரே!
 திருவாலவாயின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருக்கும்
 இடபகேதனரே! சோமசுந்தரக்கடவுளே! அடியேற்
 கிரங்கி அருள்புரியாத வாறென்னை? முன்னைப்பழம்
 பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளே! புதியாரினும்
 புதியாரே! சோமசுந்தர பாண்டியராய் வந்தருளி
 வையம்புரந்த மணியே! திருவாலவாயின் கண்ணே
 திருக்கோயில் கொண்டருளிய பிரானே! என் பிராண
 ரக்ஷகரே! எளியேன்படுந் துயரங்கண்டும் திரு
 வருங் புரியாதவாறு என்னையோ? திருதிவி அப்பு தேயு
 வாயு ஆகாசம் எனப்படும் பஞ்சபூதங்களாயும், சந்திர
 சூரியராயும் இன்னும் நானாபேதமான பொருட்களாயும்,
 பண்ணாயும், பண்ணுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்
 படும் நர்தமாயும், உரையாயும், சர்வபூதசாக்ஷியாயும்
 இருக்கின்ற பெருமானே! அடியேனது துயரைக் காணு
 திருக்கும் வாறென்னை? கொடிய யமனும் வடவா
 முகாக்கினிபோற் சினந்து தன்னுலகத்திலே செய்யாத
 துன்பமாகியகடலில் வீழ்ந்து, நான் வருந்துகின்றமையை
 அறிந்தும், அடியேன் கண்முன்வரின்று “அன்பனே!
 அஞ்சேல்” என்று அபயம் அளித்தருளிலீர்; எங்குஞ்
 செலியுடைய பெருமானே! அடியேன் உரைகளைத்
 தேவரீர் கேட்டருளீரோ? எளிதாயே காருண்ணிய
 மெனும் பாசம் பூட்டி, உபயபாத புண்டரீகம் உடவிற
 பொறித்து, அடியார் சங்கத்துள் ஒருவனாக்கி, மலப்
 பற்றனைத்தும் நீக்கி அடியேனை ஆட்கொண்டருளி,
 அக்கருணையின் அருமையை அடியேனுக்கு உணர்த்தும்
 வண்ணமா இன்று நாயேனைக் கைவிட்டகந்திரீ? சிவ

பிரானே! இத்தண்டத் தலைவர் என்னைச் சஞ்சலப்
 படுத்துங்கால் உம்மை யாவரும் நிந்தியார்களா? பரம
 தயாநிதியாகிய நீர் அடியேனைக் கைவிடுங்கால் ஊரின்
 கண்ணே யுள்ளோர் உம்மை நிந்திப்பார்களே யென்
 பதை அறியீர்! அடியேன் மீது கருணை கூரலீர்!
 அடியேன் துக்கஞ் சகிக்கலாற்றாது தியங்கி மயங்கி வீழ்
 கின்றமை யறிந்தும் எனக்கருளும் வண்ணம் வருகின்
 றிலீர்! அரிமர்த்தன பாண்டியனது ஏவலாளர் அடியே
 னுக்குச் செய்யும் கொடுந் தண்டங்களையும் பார்க்கின்
 றிலீர்! அகிலலோக நியந்தாவாபிருக்கும் உமது செயல்
 இதுவா? பகர்த்தருளும்” என்றின்னவாறு திருவாத
 லூரடிகள் சோமசுந்தரக் கடவுளது திருச்சரண புண்ட
 ரீகங்களைத் திருவுளத்தே தியானித்துப் பிரலாபித்த
 லும், இளங்குழந்தைகள் அழுமொலி அவரது தாயர்
 கள் செவிப்புலஞ் சென்றுலென்னச் சிவபெருமானது
 திருச்செவி வழிப்புக்குதலும், எம்பிரான் தாயினும்
 பரிந்து அவர் மேற் கருணை கூர்ந்து, அவருக்குற்றதான
 சிறையினை விடுவிக்கும் வண்ணம் திருவுளம் பற்றினர்.
 சூரியோதயமாதலும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் சயன
 மொருவி, நீரால் முகபாதாதியவற்றைப் பிரசுஷா
 லனித்து, பிரசன்ன சலிலவானியில் மூழ்கிச் சிவபூசை
 முடித்து, சர்வாலங்கார மேனியனாய்ச் செம்பொன்னு
 லியன்ற மந்திரத்தின் பூர்வபாகத்திலே மணியணியா
 சனத்தின் மேல் உல்லாசமாய் வீற்றிருந்தனன். அவ்
 வேளையிலே தண்டத் தலைவர் மாணிக்கவாசகப் பெரு
 மானது திருமுன்னிலையிற் சென்று, இடிமுழக்கம்
 போல் ஆர்த்துச் சூர்த்தகோக்குடன் பார்த்து, “திரு
 வாதபுரோசசே! குதிரை கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடு

போந்து, சிவனடியார்க்கு ஈந்து வியயஞ் செய்த திரவிய
 மெல்லாம் இக்கணத்தேதானே ஈயும்; அன்றேல், இவ்
 வெயிலிடை நில்லும்” என்று கூறலும், திருவாதவூரடி
 கள் யாதேனும் ஆகேஷ்பஞ் செய்யாது, வெயிலிடை
 நின்றனர். பின்னர்ச் சிறிது பொழுதில் ஆதபந்தெறுக்க
 இளைப்படைந்து மாணிக்கவாசகப் பெருமான், தமது
 மாயாவிருத்தி வலியகற்றி ஆட்கொண்டருளிய கிருபா
 சாகரமாகிய ஞானதேசிகரது திருவடிக் கமலங்களைத்
 தியானித்து மனத்தே எண்ணுவாராயினார்:—“சர்வ
 வியபகமுடைய பெருமானே! சிவனே! ஆனந்தத்
 தாண்டவம் புரிந்தருளும் பிரானே! ஏழைகட்கு அன்னை
 யே! கங்காதானே! காளகண்டா! காலகாலா! கமலாபதி
 சாயகா! பக்தவற்சலா! திரிபுரசங்காரீ! அடியார்க்கு
 எளிவரும் கருணையோ நிதியே! சூலபாணீ! சந்திர
 சேகரா! புவனத்திய காரண! பக்தார்த்தி பஞ்சன
 பரா! திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே தேவரீர் அடி
 யேனுக்கு மொழிந்த வார்த்தை அசத்தியமாகுமா?
 பாண்டியனுக்குக் குதிரைகள் ஈதல் உமது கடனன்றா?
 மாம்சமயமான தேகத்திற் கொள்ளும் அபிமானத்தை
 யும் அநித்தியமான பூமிவாழ்விற் கொண்ட விருப்பினை
 யும் இகந்து, ஜனனமரண வேதனை யொழிக்கும் வண்
 ணம், தேவரீரது திருச்சரணத்திலே சரண்புகுந்த
 என்னை, மீட்டும் பாண்டியனிடம் அனுப்பினீர்; இஃது
 உமக்குத் தகுமா? நதியினிடத்து உளதான சுத்தோத
 கம், சமுத்திரத்தின்கண் உளதான உவர் நீரோடு கலந்த
 பின்னர், முன்போல இன்சுவையினதாய் இருக்குமா?
 தேவரீரது கருணைகடாகூத்தால் மாயாபந்தமகலப்

பெற்று, அகிபாவனமுற்று, பரிசுத்த பத்தசங்க மத்தி யிலிருந்த அடியேன் மாயாபந்த வசத்தரான பாண்டி யன் முதலியோர் குழாத்திடைக் கலந்தேன் ; இனி எவ்வாறு முன்போலவே, பாவனமடைவேன் ? புண்ணிய ரூபினியாகிய உமாதேவியாரை வாமபாகத்திற் கொண்ட பிரானே ! தேவரீரிடத்தே நாயேனுக்கு அன்பு அணுப்பிரமாணமேனும் இல்லை யென்ப தனைத் திருவுளத்திற் கொண்டு என்னை வெறுப்பீ ரேல், இப்பொழுது, நீரன்றி வேறு யார் சகாய மாவார்? பாஷண்டதருமமேற்கொண்டு படிற்றொழுக்கம் பூண்டு யார்க்கும் வியசனம் விளைத்த திரிபுரவாசிகளைச் சங்கரித்த பிரானே ! உமது திருப்பாத பங்கயத்திற்கே அன்புபூண்ட நாயேனைக் கொடியரான தண்டத்தலைவர்கள் தாங்களும் வெப்பத்தினதான வெயிலிடை நிறுத்தினரென்னில் அஃது உமது நின்மல கீர்த்திக்குத் தகுமா ? அரிபிரமேந்திராதியர்க்கு மேலான கடவுளே ! உமக்கு அடியனாகிய நாயேனைக் கொடியர் வருத்தத் தேவரீர் வாளாவிருப்பின், யாரினி உமக்கு அடிமையாவார் ? அகங்காரங்கள் நீங்கப்பெற்ற மஹான்கள் புகலும் தூயவார்த்தைகளேயன்றி, என்போலிய ஈனனது வார்த்தை தேவரீரது திருச்செவிவழிப் புகுமா ?” என்று இன்னணம் திருவாதவூரடிகள் கிலேசமுற்று வாடலும், கருணமிர்த சாகரமாகிய சிவபெருமான், அவரது சிறையை நீக்குதற்குக் கருணை செய்தருளு வாராயினார்.

௩. குதிரையிட்ட சருக்கம்

திருக்கைலாச வாசராகிய பரமசிவன் பத்தசிகாமணியாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குற்ற இடரினை நீக்கும் வண்ணம் திருவுளம்பற்றி நந்திகணைபதி களைத் தமது திருச்சந்திதிக்கு வரும்படி விளித்தனர். அப்பொழுது அவர்கள்யாவரும் அச்சத்துடன் எம்பெருமானது சமீபஞ்சென்று சென்னிமேற் கரங்கள் கூப்பி வணங்கிவின்று “ஆகமம்வேதம்புராணம்ஸ்மிருதிமுதலிய நூல்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் முழுமுதற்பதியே! சங்கரா! அடியேங்களைத் தேவரீர் ஈண்டு வரும்வண்ணம் விளித்தருளினமை யாது காரணம்பற்றி என்று அடியேங்கட்கு மொழிந்தருள்க” எனப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது சிவபிரான் அவர்கள் மேல் திருவருள் நோக்கஞ்செய்து “கணைபதிகளே! நமது பத்தசிகாமணியாகிய மாணிக்கவாசகன் பொருட்டுக் குதிரைகொணர்வேமென முன்னமே யாம் திருப்பெருந்துறையில் மொழிந்தேம்; குதிரையின் நிமித்தமாய் அரிமர்த்தன பாண்டியன் அவனை வெயிலிடை நிறுவுவித்து மிகவும் வருத்துவிக்கின்றான். எமது வாற்சல்லிய குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசகன் வேதனையினால் உருகியழ, அதனை யாம் சகியேம். எமது குழந்தையின் சிறையை இன்று விரைவிலே விடுவிக்கவேண்டும். இன்றே ஆவணிமூல நகஷத்திரம். ஆதலில் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு இன்றே குதிரையெல்லாம் செலுத்தல்வேண்டும்; ஆயின்மையின் நீவிர் எல்லீரும் விரைந்துசென்று வனத்திற் சஞ்சரிக்கும்.

நரிகள் யாவையும் ஒருங்கே தொகுத்து, அவற்றை யெல்லாம் பரிகளாக்கி, நீவிர் அப்பரிகளைச் செலுத்தும் சேவகர்களாகி முன்னர்ச் செல்லுங்கள்; யாமும் குதிரை வியாபாராதிபதியாய் உங்கள்பின் வருவேம்” எனப் பணித்தருளினர். இவ்வாறு சிவபெருமான் பணித்தருளும் நந்திகேசுவரர் முதலியோர் அக்கணத்தே தானே அரணியத்திற் சஞ்சரிக்கும் நரிகள் யாவும் பரிகளாய் அமையும்வண்ணமிப்பற்றி, நாங்களும் குதிரைச் சேவகர்கள் வடிவம் பூண்டனர். இங்ஙனமாதலும், பக்த ஜனவற்சலராகிய மஹாதேவர், அரிபிரமேந்திரரதியார் வழிபடும் தமது சதாசிவமூர்த்தத்தை மறைத்துக் குதிரைவாணிப் பிரபுபோல வேஷம்பூண்டு சதூர் வேதங்களாலும் அமைந்த உத்தமவாசியின்மேல் இவர்க் தருளிப் பாண்டிதேசத்து ராஜதானியாகிய மதுராபுரி நோக்கிச் சென்றனர். சங்கம் முழுவம் எக்ளாஸம் சுரமண்டலம் பேரிகை முதலாய வாத்தியங்களின் கோஷம் அஷ்டதிகார்தங்களையுஞ் செளிப்படுத்திற்று. குதிரைகளின் குரங்களினின்றெழுந்த பூதுளி, வாசகி, அனந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் ஆகிய அஷ்டமாநாகங் களின் கண்களை மறைத்தது. குதிரைகள் பாய்தலால் பூயியைத் தாங்குஞ் சேஷன் அபிசுஷணம் பனாமகுடம் நெளித்தனன். குதிரைகளின் கணைப்பிலெழும் ஒலி யால் ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீபம் ஆகிய அஷ்டகஜங்களும் வெருவி மேனி விதிர்த்தன. குதிரைக் கூட்டத்தின் ஒலியினாலும் குதிரைச் சேவகர்

ஆர்ப்பினாலும் கைலை, இமயம், ஏமகூடம், கந்தமாதனம், நிததம், நீலகிரி, மந்தரம், விர்தம் ஆகிய அஷ்டகுலகிரிகளின் குகைகளிலே அனுநாதம் நிறைந்து யார்க்கும் பயம்விளைந்தது. இவ்வாறாகுங்காலையில் மதுராபுரியின் துவாரத்திற்கு அணித்தான ஸ்தானத்தில்கின்ற சிலர் குதிரைப்படை வருதலைக்கண்டு, பலனவேகமும் பின்னிட விரைவுடன் முன்னேடி, பாண்டியமகாராஜன் சமூகத்திற்கென்று விரயமாய் வணங்கிநின்று தலைகளின் மேல் கைகள் கூப்பி வணங்கி “மஹாராஜனே! சந்திரகுலதிலகமே! தூளி எங்கும் பரக்கவும் வாத்தியங்கள் யுகாந்த காலத்துச் சமுத்திரம்போல மஹாகோஷம் விளைக்கவும் குதிரைப்படை உமது நகரின் மதிற்கணித்தாய் வருகின்றது; யாம் இது கண்டனம்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அவர்களுரைத்த வார்த்தை கேட்டலும், அரிமர்த்தன பாண்டியராஜன் நிர்ந்தோஷரான திருவாதவூரடிகளை வருத்தினமைபற்றி, அளவில்லாத பச்சாத்தாபமுற்று, தனது அசம்பிரேஷிய கிருத்தியத்தை நினைந்து நினைந்து வருந்திப் பின்னர் ஒருவாறு மனந்தேறி, அவர்மேல் வாற்சல்லியமும் அபிமானமுங் கொண்டு, அவரைத் தன் முன்னிலையிலழைத்து, அவர் மனத்தை மகிழ்விக்கும் பொருட்டாய்ப் பீதாம்பரம் இரத்தினபரணம் ஆதியவற்றை அளவில்லாது ஈந்து “சிரேஷ்டமந்திரியாரே! நீர் என் பொருட்டாய்க் கொண்ட குதிரைகளைக் காணும்வண்ணம் வாரும்” என்று பிரீதிவாசகம் பகர்ந்து, அவரோடு இரத்தினச் சிவிகையிலேறி மதுரைமாநகரத்தின் மதிற்புறத்துளதான

வையாளி வீதிசென்று, அவ்விடத்துத் தீந்தேன் துளிக்
கும் புஷ்பமாலிகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எவ்விடத்
தும் பனிநீர் வீசப்பெற்ற சைத்தியமான முத்துப்
பந்தரின் நீழலிலே கனகபீடத்தின்மேல் உல்லாசமாய்
வீற்றிருந்தனன். இயலிசை நாடகம் என்னும் முத்
தமிழிலும் வல்ல புலவர் சூழவும், வேதபாசகர்களாகிய
பிராமணோத்தமர்கள் மங்கலவாசகம் பகரவும், சுந்தர
மங்கையர்கள் கைவளைகள் புலம்பக் கவரிகள்வீசவும்,
மந்தமாருதம் நறுமலர்களின் வாசந்தீதாய்ந்து வந்துலாவ
வும், ஆராவளி முதலிய ஆபரணங்கள் மின்னவும்,
பூரண சந்திரன்போல அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹா
ராஜன் வீற்றிருத்தலும், மாணிக்கவாசக சுவாயிகளது
அகங்களிப்பவும், யாவரதும் விலோசனாவிந்தங்கள்
களிப்பவும், மறுவில்லாத சந்திரகுலம் விளங்க
வும், சிவசாதனங்களாகிய திருநீறும் உருத்திராஷ்ட
மாலையும் பஞ்சாஷ்டரமும் ஒங்கிவர்த்திக்கவும், சங்கு
எக்காலம் பேரிகை துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள்
கடல்போல் ஒலிக்கவும், குதிரைப்படை பிரமப்பிரளய
காலத்து எங்கும் பரந்துவரும் சமுத்திரம்போல வரு
தலைத் தூரத்தே கண்டனன். குதிரைச் சேவகர்களிற்
சிலர் இரத்தினம் இழைத்த சிரவேஷ்டனத்தர்;
ஆராவளி பிரகாசிக்கும் மார்பினர்; செம்படாத்
தால் இயற்றிய கவசத்தினர்; உடைவாள் பிரகாசித்
தும் இடையினர்; செருப்பணிந்த காலினர்; சூர்த்த
நோக்கினர்; இடி முழக்கம்போன்ற தொனியினர்;
இன்னனவான பல்லலங்காரங்களோடு எண்ணில்லார்
நாற்புடையினும் குதிரைமேலிவந்து மதர்ப்புடனே

அசைந்துவர, கருணாமிருத சாக்யமாகிய சோமசந்தரக்
கடவுள் குதிரை வாணிபர் வேஷத்தராய், தருமார்த்த
காம மோக்ஷங்களாகிய சதுஷ்பாதமுடையதும், ஞான
காண்டம் கருமகாண்டமாகிய இருசெவியினதும்,
ஆலோகனாதீதமான பரஞானம் அபரஞானம் ஆகிய
கண்ணினதும், விதியாகிய முகத்தினதும், நிரிஷேத
மாகிய வாலினதும், விவிததந்திரங்களாகிய புறச்
சருமத்தினதும், மந்திர பேதங்களாகிய சதங்கைகள்
சிலம்புகள் கண்டாபரணங்கள் ஆதியவை பொருந்தப்
பெற்றதும், தாரகமாகிய கடிவாளம் பொருந்தப்பெற்ற
தும், புறச்சமயங்களாகிய உலகாயிதம், பௌத்தம்,
க்ஷமணம், மீமாம்சை, பாஞ்சராத்திரம், பட்டாசாரியம்
என்பன வாதியான சைநியங்களெல்லாம் இரிந்தோட
மஹாயுத்தம் விளைப்பதும், கோடி கோடி அண்டங்
கள் யாவற்றையும் பறித்து ஓர் பிண்டமாக அடக்கி
உண்ணுந் திறத்ததும் ஆகிய சதுர்வேதப் புரவியின்
மேல் உபநிஷதங்களாகிய கல்லணை சேர்த்து, அதன்
மேல் இவரந்து, ஆரணமாகிய உறையினின்றெடுத்த
ஞானமாகிய கட்கம் புறவிருளை நீப்ப, சிகாபந்தமும்
உருத்திராஷ்ட மாலாபரணமும் வச்சிர முதலியவற்றால்
இயன்ற ஆராவலியும் புஜவலயங்களும் மணிக்குண்ட
லங்களும் வச்சிரக் கவசமும் துதலில் அணிந்த திரிபுண்
டரமும் வெண்பட்டும் பிரகாசிப்ப, திருவடிகளிலே
வேதச் சிலம்புகள் புலம்ப, இருபாலும் கங்காநதியின்
தாவல்யமான தரங்கங்கள் போல் சாமரங்கள் இரட்ட,
முத்தவெண்கீடை நிழற்ற, தோற்கருவி துளைக்கருவி
மிடற்றுக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி முதலிய

பல வாத்தியங்களும் ஆகமவேத புராணங்கள் உருவெடுத்து வந்து சிவபெருமானே பரமபதியென அறைதல்போல ஒலிப்ப, ஆரியதேச இராஜர்போல அரிமர்தன பாண்டிய மஹாராஜனது கண்களிப்ப இதயம் புஜம் அலர எதிர்வந்தனர்.

பிரமப் பிரளய காலத்திலே மஹா சமுத்திரம் பரந்தாற்போலக் குதிரைப்படை எங்குள் செறிய, மேக படலத்தைக் கிழித்து ஆதித்தியன் சோடித்தாற்போல சர்வாபரணலங்கார தேகத்தராய்ச் சேவகர்கள் வாள் வேல் வில்லு பாணம் முதலிய தரித்துவர, சோம சுந்தரக்கடவுள் தமது திருக்கண்ணழலாலே தகிர்தமன்மதன் அனந்தம் யுகங்களாய் துஷ்கரமான தவம் இயற்றிப் பெற்றாலன்ன சுந்தரமான திருமேனியுடன் தோன்றுதலைக் காண்டலும், அரிமர்த்தன் பாண்டியன் மிகுந்த விஸ்மயமடைந்து, “இவ்வலங்காரங்கள் யாவற்றையுங் காணுதற்கு தேவேந்திரனுக்குப் போல எனக்கு ஆயிரங்கண்கள் இல்வே” என்றுகறி, ஆனந்தம் பொங்கித் ததும்பும் பூணசந்திரன் போன்ற வதனத்தோடு திருவாதவூரடிகளைப் பார்த்து “மந்திரி சிரேஷ்டரே! இக்குதிரையின்மேல் வருகின்ற மஹாபிரபு யாவர்? இவரைக் காணலும் என்மனசெல்லாம் ஆதித்திய கிரணம் வீழப்பெற்ற நவநீதம்போல உருகுகின்றதே! இவரிடத்துப் பேராசை விளைகின்றதே! இவர் யார்? சொல்லும் சொல்லும்” என்று பலகால் வேண்டினன். அப்பொழுது சிவபெருமான் கொண்டருளிய திருவுருவினைக் கண்டுகண்டு திருப்தியுறுது பின்னரும் பார்த்து நிற்கும் திருவாதவூரடிகள் மஹாராஜனை நோக்கி, “சந்திர

குலாதிபதி! இவர் யாவரென்று யாரறிவார்?" என்றனர். பின்பு மஹாராஜன் மந்திரிசிரேஷ்டராகிய திருவாதவூரடிகளை நோக்கி "மந்திரியாரே! ஆரியதேசப் பிரபுக்களாகிய இவர்கள் குதிரையேற்றஞ் சிறிது காட்டும் வண்ணம் சொல்லுக" என்றனர். அதுகேட்டுத் திருவாதவூரடிகள் "ஐயையோ! மஹாராஜன் இங்ஙனங்கூறினனே; அரிபிரமேந்திராதிபர் வழிபடும் பரமபுருஷராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளையா இவனுரைத்தவாறு செய்யும் வண்ணம் யான் பணிப்பேன்; இஃது என்ன?" என்று சிறிதுவருந்தி, சிவபெருமானுக்குச் சமீபத்தே சென்று, மனத்தால் வணங்கிநின்று, வெளியில் வணங்கார்போல நடித்து, அவரைநோக்கி "விஷ்ணு முற்காலத்தில் வராகவடிவெடுத்தும் பிரமா அன்னப் பறவை வடிவெடுத்தும் அடியும் முடியும் முறையே காணரும் பெருமானே! இடபவாகனத்தின் மேலன்றி இன்று குதிரை வாகனத்தின் மேல் இவர்துவராக் காண்பதற்கு, யான் யாதுதவம் புரிந்தேன்? தேவரீர் நயனேந்திரியத்திற்குக் கோசரமான இவ்வடிவங்கொண்டு வந்த காரணத்தால் அடியேன் தரிசித்து உய்யப் பெற்றனன். தேவரீர் அவாங்கோசரமான நிஷ்கள வடிவமாயிருப்பில் அதனை யார் தரிசிக்கவல்லார்? விஷ்ணு பிரமா இந்திரன் முதலியோர் தேவரீரது ஏவலைச் செய்யும் பொருட்டுச் சிரத்தின்மேற் குவித்த கரத்தராய் அபேக்ஷித்துநிற்க, அடியேனை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டாய் இப்பொழுது அச்சவ வியாபாரியாய் வடிவங்கொண்டு எழுந்தருளி வந்தீர்; இதனால் தேவரீர் அடியார்க்கு எளியவர் என்பது தெற்றெனப் புலப்படு

கின்றது” என்று பல வால்தவ ரூபமான வாசகங்கள் பகர்ந்து பாண்டிய ராஜனது விருப்பத்தினை அவர்க்கு மொழிந்தனர்.

அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள் அதற்குச் சம்மதித்து, திருப்பாதங்களில் அணிந்த சதங்கையும் தாமேறிவந்த வேதப்பரியின் மணியும் புலம்ப, குதிரை யின் கடிவாளத்தை இழுத்து அரசன் முன்னர்ச் சென்று “மஹாராஜனே! எமது குதிரையேற்றம் சிறிதுகாண்” எனப்பகர்ந்து, தமது குதிரையை முன் நடத்தி மயூரகதி, மல்லகதி, வானாகதி, விடபகதி, வியாக்கிரகதி ஆகிய பஞ்சகதிகளும் நவசாரியும் பதினெட்டு விசித்திரமும் ஆகிய விகற்பங்களெல்லாந் தோன்ற நாகபந்தம் தீர்க்கவீதி முதலிய வாசித் தொழில்களெல்லாம் காட்டி அவ்வுடதிக்குகளும் மயங்க இயற்றி விண்ணோரதும் மண்ணோரதும் எண்டிசை யோரதும் மனங்களையெல்லாம் அசைத்தனர். அவ்வாறே, அவருக்குப் பாக்கேரின்ற சேவகர்கள் யாவரும் தாம்தாம் ஏறிவந்த குதிரைகளின் சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் காட்டினர். அதுகண்டு பாண்டிய மஹாராஜன் அளவில்லாத பேரானந்தந் தலைக்கொள்ள அவரையெல்லாம் பார்த்து “உங்களில் அநிபதி யார்? கூறுமின் கூறுமின்” என்று பன்முறை கேட்டனன். அப்பொழுது அவர்கள் அங்குலியை நீட்டிச் சோமசுந்தரக் கடவுளைக் காட்டி, “இவரே நமது நாயகர்” என்று குறிப்பினால் உணர்த்தினர். அப்பொழுது பரஞ்சோதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் ஆரணப்பரியில் இவர்த்து மனோவேக கதியுடன் யாவரதும் மனசைக்

கவரும்படி விளங்கி அவன் முன்போதலும், அவன் அவரது கருணைநாட்டத்தின் உற்பதனத்தால் மனமயங்கித் தன்னை மறந்து ஆனந்தத்துடன் எழுந்து தன் இருசெங்கைக் கமலங்களையும் சிரமிசைக் கூப்பி வணங்கினின்றன். அவன்போலவே அவனுக்குப் பாங்கே நின்றோர் யாவரும் சிரமிசைக் கரதலங்கூப்பி வணங்கி நின்றனர். அதுபொழுது “ஓர் குதிரை வாணிபப் பிரபுவைக் கண்டு அரசனாகிய யான் எழுந்தேன் ; அஃது அநுகிதமே” என்று எண்ணி மிகுந்த இலச்சையுற்று, நின்றவன்போல, நடித்துப் பின் ஆசனத்திலே இருந்திலன். பின்னர் அச்சவபதியாகி வந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜனை நோக்கி, “சந்திரவம்ச சிகாமணியே! பாண்டிய மஹாராஜனே! நமது வார்த்தையைக்கேளும். உமது மந்திரிகளுள்ளே கிரேஷ்டரான இவர் உமக்கு எக்காலத்தாம் இதமே செய்கின்றனர். உமது கோச கிருகத்திலிருந்து எவ்வளவு திரவியம் இவர் குதிரை கொள்ளும் பொருட்டுக் கொணர்த்தனரோ அவ்வளவும் எமக்கும் எமது அனுசரர்க்குமே வழங்கினர். இஃ தன்றித் திலாம்சப் பிரமாணமேனும் நிஷ்பிரயோஜனமாக வியயஞ் செய்திலர். இவர் சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்தே மிகுந்த பக்தியுடையார் என்பதனை யாம் கண்டு அற்பநிரவியத்திற்கு இப்பரிகளை யெல்லாம் விக்கிரயஞ் செய்தேம். இத்தன்மையனவான குதிரைகளை வாங்குதற்கு உமது திரவியம் போதுமென்று ஒருகாலும் எண்ணற்க; மந்திரிமுக்கியரான இவரை, ஏற்றகாலத்திலே குதிரை கொடுவராத யாமே பிடித்

தேம்; நீர் பீடித்தீரீர். அவருக்குத் தூக்கஞ் சம்பவித் தமையாலே எமக்கு அதிகந்துக்கஞ் ஜனிக்கின்றது. இக்குதிரைகள் யாவும் உத்தம லக்ஷணம் வாய்ந்தன” என்று கூறினர்.

அது கேட்டலும், பாடெல்லாமுண்ட விஷ்ணுப் போல உடலம் பூரித்து, அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன், அச்சவபதியை வியந்து புகழ்ந்து, சிரக்கம்பஞ் செய்து விலைமதிப்பில்லாத ஓர் வஸ்திரத்தைக் கொடுத்தனன். அவ்வஸ்திரத்தினைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது திருக்கரத்திலிருந்த செண்டின் மேல் ஏற்று நகைசெய்தனர். அதுகண்ட பாண்டிய மஹாராஜன் “இவன் பிரபுவேனும் வியாபாரியே; அங்ஙனமாகவே, யான் வழங்கிய வஸ்திரத்தினைப் பணிந்து வணக்கிச் சிரத்தையுடன் ஏற்றிலன்; அதனை முடிமீது சூடிலன்; அதனை வழங்கிய என்னைப் போற்றிலன்; உதாசீனமாய் இருக்கின்றான். இஃது என்னை?” என்று சிந்தித்து மஹாகோப முற்றனன். வேதச் சிரங்களாகிய உபநிஷதங்களுக்கும் அதீதமானவரான சிவபிரான் நயனேந்திரியத்திற்குத் திருசியமான வடிவுடன் வந்தனரேனும், பாண்டியராஜன் அவர் சிவபிரானென்று அறிந்திலன். சகல பிராணிகளிடத்தும் வியாபிக்கும் அந்தர்யாமித்துவம் உடையாராகிய சிவபிரான் ஞானமளித்தக்காலன்றிப் பிறிதொரு வாற்றாலேனும் அவரைக்காணல் அசாத்தியமே. அரசன் வெகுநுதலைக் கண்டு, திருவாதவூரடிகள், அரிமர்த்தனனைப் பார்த்து “மன்னவனே! அஷ்டதிக்கிலுள்ள அரசர் வழங்கும் வஸ்திரங்களையெல்லாம் செண்டிலே ஏற்பது

அவரது தேசாசாரமே” என்று பிரீதி வசனம் பொழிந்து அவனது மனத்திலுண்டான கோபத்தை நீக்கினார்.

இவ்வாறாயினபின்பு, அரிமர்த்தன பாண்டியமஹாராஜன் வாசிலகண்ணம் வல்லாரை யழைப்பித்து, அக்குதிரைகளின் இலக்கணங்கள் யாவையும் அறிந்து அவைகள் யாவும் இலக்கணம் வாய்ந்தன எனமொழிய, பின்பாண்டியராஜனது ஏவலர்களில் ஒருவர் கரத்தில்வாங்க, குதிரைச் சேவகர்களில் ஒருவர் கொடுக்க, அவைகள் யாவும் மந்துரையிற் பந்திக்கப்பட்டன. பின்னர்ச் சோமசுந்தரக்கடவுள், திருவாதவூரடிகளும் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்காண, தாம் வந்தவழியே சேவகர்களோடு திரும்பி, தமது வடிவம் மாறி மறைந்தனர். உடனே அவருடன் வந்த கணங்களும் மறைந்தனர்.

“மந்திரி சிரேஷ்டரே! நும்மாலே யான் உத்தமமான யுத்தப் புரவிகளைப் பெற்றேன். உமது சாமர்த்தியம் மிகவும் நன்று! நன்று!! துஷ்டர் வார்த்தையைக் கேட்டு முன்னர் நும்மை வருத்தினேன். யான் அஞ்ஞானங்காரணமாக இழைத்த பிழைகள் யாவையும் பொறுத்துக் கொள்வேண்டும்” என்று பற்பல பிரீதி வாசகங்கள் பகர்ந்து அவரது மனசை மகிழ்வித்து, அவரை வீட்டிற்கு அழைப்பின்பு சதுரங்கசேனை சூழ்ந்து வர, அரிமர்த்தன பாண்டியமஹாராஜன் மத்தியானமாகுஞ்சமயத்திலே தன்மானிகை சேர்ந்தான். நகரவாசிகளும் அப்பொழுதே தத்தம் வீடுசென்று குதிரைகளின் வன்மையையும் விசேஷத்தையும் அதிசயத்துடன் பேசியிருந்தார்கள். சோமசுந்தரக்கடவுளும் தாம்

அடியார் பொருட்டுச்செய்த காருண்யமயமான திரு விளையாடலைக்கிருபாசத்தியாகிய மீனாக்ஷிதேவியாருக்குப் பரிவுடன் பகர்ந்திருந்தார். சிவபத்தராகிய மாணிக்க வாசகசுவாமிகளும் மஹாராஜன் வழங்கிய பலவரிசைக ளுடனே, வாத்தியங்கள் கடல்போலொலிப்ப, அங்க ரக்ஷகர்கள் சூழ்ந்துவர, அனேகமடவார் மங்கலமேந்தி வர, எண்ணிலாத பிராமணர்கள் ஆனந்தத்துடன் பாடி வர, எம்பிரானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருக் கருணைத் திறத்தை நினைந்துநினைந்து ஆனந்தவருவி சொரிந்து தம்மனை புருந்தனர். அச்சமயத்திலே அவர் வரவினைக் கேள்வியுற்று வந்துவந்து வினாவிய பந்துக்கள் யார்க்கும் அவ்வவர்க்கேற்றவாறே விடைபகர்ந்து, “திரு வாலவாயின் கண்ணேஎழுந்தருளியிருக்கும் கருணயிர்த சாகரமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், அடியேனுக்குத் திருப்பெருந்துறையிலே மொழிந்தருளிய பிரகாரம் பாண்டியனுக்குக் குதிரைவழங்கி, அடியேனது விய சனங்கள் யாவையும் ஒழித்தருளினர். என் உடல்பொரு ளாவியாகிய மூன்றும் அவருடையனவே யென்றால் எனக்கு விளையுந் துயரனைத்தும் அவருடையவை அன் றோ? இனி இப்பிரபஞ்சத்தினை அடியேன் வெல்லும் வண்ணம் பரிந்து இரங்குவர். அன்றியும் அடியேன் நித்தி யானந்தசுகம் அனுபவிக்கும் வண்ணமும் திருவுளம்பற் றுவர். இதிற சிறிதேனும ஐயமில்லை.” என்று இவ்வாறு தம்முள்ளே சிந்தித்து இஃத்தினும் பாத்தினும் ஆசை சிறிதுமின்றி உண்மையறிவானந்த வடிவாகியும், ஞானத் திற்கும் சூக்ஷ்ம ஞானமாயும் இருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளது குஞ்சிநகடன பாதங்களை மனசிலே ஓயாது

தியானித்து இருந்தனர். அப்பொழுது ஆதித்தியன் சப்தவாசிகள் பூண்ட தேருடனே மேற்றிசைக்கடலுள் மூழ்கி, பதுமினியாகிய நாயகி விபோகமாற்றாது பிரலாபனஞ்செய்ய அஸ்தமயமாயினன். உடனே ஆகாசத்திலும் அஷ்ட திக்குகளிலும் அந்தகாரபடலம் செறிந்தது. சிறிது பொழுதின் பின்னர்ச் சந்திரோதயமாயிற்று. சந்திரன் கிரணமாகிய கரங்களை ஆகாசமெவ்விடத்தும் பரப்புதல், சிவபெருமானது குதிரைப்படைபின் வரவால் எழுந்து ஆகாசத்திற் செறிந்திருந்த தூளியை நீக்குவான் போலும்! உடனே குமுதம் முதலியன தடாகங்கள்தோறும் அலர்கின்றமை, பாண்டிய மஹாராஜனது தண்டத்தினாலே வருந்திய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது இருதய குமுதம் சோமசுந்தரக் கடவுளது திருமுக சந்திரனைக்கண்டு அலர்ந்ததுபோலும்! ஆகாசமென்னும் தடாகத்திலே அலர்ந்த நீலோற்பலம் ஆம்பல் முதலியபோல் நகூத்திர கணங்கள் சோபித்தன. அவற்றின் நடுவில் விளங்கும் பதுமம் போலும் சந்திரன். அப்பதுமத்தின் மேல் வீழும் வண்டுக்குழாங்களைப் போலும் சந்திரன் மத்தியிலே விளங்கும் களங்கம். மேகங்கள் லவணத்துவம். பொருந்திய சமுத்திர ஜலத்தைப் பருகி பூமியிலே பல்விடத்தும் சொரிதலைக்கண்டு சந்திரனென்னும் விதரண சீலபுருஷன் திருப்பாற் சமுத்திரத்தைப் பருகி, அப்பாலைப்பூமி எவ்விடத்தும் சொரிந்தாற்போல, சந்திரிகை எவ்விடத்தும் பிரகாசித்தது. மனோகரமான சந்திர கிரணம் எவ்விடத்தும் பரத்தலும், சகலபிராணிகளும் ஆனந்த மடைந்தன; சோலைகளெல்லாற் தளிர்ந்தன; சகோரங்கள் மஹா ஆனந்தம் அடைந்தன.

அவ்விராவிலே பாண்டியராஜனது மந்துரையி லிருந்த பரிகளெல்லாம் ஆலவாயின்கண்ணே எழுந் தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவுளப் பிரகாரமே மீட்டும் நரிகளாயின. அந்நரிகள் தங்கள் கழுத்திலிருந்த சங்கிலிகளையும் வார்களையும் அறுத்துக்கொண்டு பல் லிடத்தும் ஓடும்; எதிர்த்தவர்களைச் சாடும்; பற்பல வீடுகளை நாடும்; மதில்களைத் தாண்டி ஓடும்; குதிரை முதலிய மிருகங்களைக் கொல்லும் வண்ணம் குழாமாய்க் கூடும். நரிகள் இங்ஙனம் செறிந்தமையாலே சங்குச் சப்தமும், பற்பல வாத்தியங்களின் ஒலியும், மதுரைமா நகரில் மாதர்கள் செய்யும் சங்கீதநடன ஒலியும், வித்து வான்கள் செய்கின்ற பிரசங்கங்களின் ஒலியும் அடங் கின. இந்நரிகள் பரத்தலைக்கண்டு அவற்றை ஓட்டும் பொருட்டுத் தண்டு முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கி எதிர்த்தவர்களைச் சிற்சில கொல்லும்; சிற்சில வெல்லும். மன்றிலிலும் சித்திர கூடத்திலும் மாடத்திலும் செய் குன்றிலும் தெற்றியிலும் ஆவணத்திலும் ஆலயத்தி லும் ஏனைய இடங்களிலும் செறிந்துசெறிந்து மதுரா நகரவாசிகட்கு மிருந்த துயர் விளைத்தன. அப்போதுஞ் சிலர் தங்களை இராஷிக்கும்பொருட்டுச் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாஷிதேவியையும் அழைத்தழுவார்கள். சிலர் “இராஜன் செங்கோல் கோடினதோ?” என்று புலம்புவார்கள். சிலர் அச்சத்தினாலே கதவடைத்து இருப்பார்கள்.

இவ்வாறாகுங்காலையில் மனுஷர்கள் ஒலியும் குதிரை களின் ஒலியும் ப்ஷிகளின் ஒலியும் நரிகளின் ஒலியும் ஏனையவற்றின் ஒலியும் பாண்டியமஹாராஜனது செனிப்

புலஞ்சேறலும் அவன் பிரளயகாலத்திலே உருத்திரன் கோபித்தாற்போல மஹாகோபமுற்றனன். அதுகண்டு அவன் பரிஜனர் அஞ்சியகன்றனர். பிராமணர்கள் மஹாராஜன் யாதுபுரிவானோ என்று சிந்தித்து மனம் வெருவினர். அவ்வேளையில் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் அன்புபொறி சிந்துங் கண்ணினால் மந்திரிகளிற் சிலரைநோக்கி “ மந்திரிகாள்! இவ்வகையான நவீனசப்தம் இன்று மதுராபுரி வீதியெங்கும் எழுங்காரணம் என்னையோ அறியேன்; அஃது யாது? நீவீர் உரைப்பின்” எனக் கூறினன். அவ்வுரைகேட்டு அவர்கள் “ இராஜசேகரா! நேற்று இங்கு வந்த குதிரைகளெல்லாம் இப்போது கொடிய நரிகளாய் உருமாறின. இது யாதுமாயமோ? யாமறியேம்” என்றனர். உடனே பாண்டிய மஹாராஜனது கோபாக்கினி முன்னிலும் சதமடங்கு வர்த்தித்தது. அச்சமயத்தில் அவனது சேனாவீரர்கள் பல்லிடத்தும் செறிந்த நரிகளயாவற்றையும் நானாதிசைக்கும் ஓட்டிப் பின்பு இராஜசமீபஞ் சென்று “தரேந்திரா! உனது மந்துரையில் முன்னே நின்ற குதிரைகளையும் நேற்றுவந்த மாயப்பரிகள்கொன்று நரிவடிவ மெடுத்திப் பற்பல மிருகங்களுக்கும் மனுஷருக்கும் தீங்குவிளைத்து ஓடின. இஃது என்னமாயமோ? சோமசந்தரக் கடவுளது திருவுளம் மாறியதோ? அல்ல தேல் அவரது திருவிளையாடலோ?” என்று வியசனத்துடன் கூறிநின்றனர்.

அப்போது மஹாராஜன் வன்கோபமுற்று தனக்குப் பாகங்கே நின்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து “ அமைச்சரே! திருவாதபுரேசனென்னும் இருண்மன

முடைய திருடன் எனது திரவியங்க ளெல்லாவற்றையும் அபகரித்து திருப்பெருந்துறையிலிருந்த மாயவேஷர்களுடன் பயின்றுகற்ற மாயாதந்திரப்பிரயோகத்தினாலே காட்டின் கண்ணே சஞ்சரிக்கும் நரிகள் யாவற்றையும் பரிகளாக்கி என்னை வஞ்சித்தனன். இவன்செய் மாயக் கண்டரா? இம்மாயம் எனக்குச் செய்த திருவாதபுரேசனுக்கு என் செய்யலாம்?" என்று கூறினன். அவ்வார்த்தை கேட்டு மந்திரிகள் யாவரும் அவனது துக்கத்தையும் கோபத்தையும் நோக்கி யாதும் பேசாது சித்திரப்பிரதிமையோல் அசைவற நின்றனர். அந்த வேளையிலே, சோமசுந்தரக்கடவுள் தமக்காகப் பரி கொணர்ந்தனர் என்பதனை மனசிலே உள்ளி உள்ளி சோகங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று, ஞானதேசிகரது திருச்சரண புண்டரீகங்களைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்த திருவாதவூடிகள் அன்றிராவில் சம்பவீத்த தோன்றையும் அறியாராய் அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜன் சமீபஞ் சென்றனர்.

அந்தப்பொழுதில் பாண்டிய மஹாராஜன், திரிபுரதகன காலத்திலே மஹாதேவர் நகைத்தாற்போலக் கோபநகை செய்து அவரை நோக்கி, "பிரதான மந்திரியாரே! நீர் என்பொருட்டு நல்ல குதிரைகள் கொணர்ந்தீர்! இது மஹோபகாரம்! இது செய்ய உம்மையன்றி வேறு யார் வல்லார்? உம்மைப்போல இன்னும் சில மந்திரிகள் எனக்கிருப்பின் நானென்ன சேதமமடையாது இருப்பேன்? நீர் நேற்று இந்திரஜால மஹாஜால வித்தையே காட்டினீர்! நேற்று நீர் கொணர்ந்த குதிரைகள் யாவும் ஓடின. அன்றியும் என் பட்டினத்தில் வசிப்

போர் மஹாபீடை எய்தினர்” என்றனன். அதுகேட்டுத் திருவாதவூரடிகள் சோமசுந்தரக் கடவுளது திருமேனியைக் கண்ட காரணத்தினாலே, சிறிதேனும் அச்சமின்றி, மலர்ந்தமுகத்துடனே அவனைப் பார்த்து “இராஜனே! குதிரை கொடுவந்தமையால் எனக்கு யாது தோஷம்? யான் இந்திரஜால மஹாஜாலங் காட்டினேன் என்று சொல்கின்றீரே. நான் உமக்கு யாதானும் ஒர் துரோகஞ் செய்திலேன்; காரியகர்த்தா யானல்லன். அக்குதிரைகள் யாவும் என்னாலும், உமது மந்திரிகளாலும், அச்சவாத்தியக்ஷர்களாலும் நன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்பட்டனவே; அவைகளைக்கண்ட ஜனங்கள் யாவரும் அளவில்லாத சந்துஷ்டி யடைந்தமை நீர் உணர்வீரே; யானும் அக்குதிரை வாணிப்பிரபுவினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டேன். அக்குதிரைகளுக்கு இருந்த உத்தம லக்ஷணங்களைபெல்லாம்கேட்டு, மிகுந்த ஆனந்தமடைந்து, நீரே வரிசையளித்தீர். இக்குதிரைகளை யான் கொண்டிலேன்; சோமசுந்தரக்கடவுளே கொண்டனர்; நீர் சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்தே மிகுந்த பக்தி யுடையீராதலால் அவர் இத்தன்மைத்தான திருவிளையாடல் உமக்குக் காட்டி மறைந்தனர். இஃது நிச்சயமே. அவரது லீலையினாலே நீர் மயங்கினீர்” என்றனர்.

அப்போது பாண்டியமஹாராஜன் சகிக்கருங்கோபமடைந்து, பின்னரும் அவரை நோக்கி, “திருவாதபுரேசரே! நேற்று இங்கே கொணரப்பட்ட குதிரைகள் யாவும் நரியுருவமெடுத்து, என் மந்துரையினின்ற மந்தரமலைபேரன்ற உன்னதமான குதிரைகள் யாவையையுங் கடித்தன. ஆதலால் அவைகள் கட்டியிருந்த பந்த

னங்களை அறுத்துக்கொண்டு நரிகளுடனே வனத்துக்கு
 ஐடின” என்று சொல்லிச் சூர்த்தநோக்குடனே தனது
 தண்டத்தலைவர்களைப்பார்த்து, “தண்டத்தலைவர்களே!
 இம்மாயாவித்தனைக் கொடுபோய்க் கட்டி, வெயிலில்
 நிறுவி, மிகுந்த வருத்தஞ்செய்து, எனக்குக் குதிரை
 கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுபோந்த திரவியங்களை
 பெல்லாம் வலிந்து வாங்குங்கள்” என்று இடிபோல்
 முழங்கி ஆஞ்ஞாபித்தனர். ஏவலாளர்கள் அக்கணத்
 திலேதானே திருவாதவூரடிகளது திருப்புயங்களையுந்
 திருக்காங்களையுங் கட்டி, இழுத்துக் கொடுபோய், அக்
 கினியிலும் அதுபுஷ்ணமான வெயிலிடை நிறுவி, சூரி
 யனைப் பார்க்கும்வண்ணம் அவரது திருமுகத்தைத்
 திருப்பி, திருநெற்றியிலே பாரமான கல்லேற்றிக்
 கொடுமை செய்தனர்.

அப்பொழுது திருவாதவூரடிகள் அதனைச் சகிக்க
 லாற்றாதவர்போலப் பரமசிவனை ஆமந்திரணஞ் செய்து
 புலம்புவாராயினார் :—

நாதவோ நாத முடிவிறந்த நாடகஞ்செய்
 பாதவோ பாதகனும் என்னைப் பணிகொண்ட
 வேதவோ வேத முடிவின் விளைந்ததளிப்
 போதவோ போத நெறிகடந்த பூரணவோ.

ஐயவோ என்னுடைய அன்பவோ அன்பர்க்கு
 மெய்யவோ மெய்யில் வினையென் தலைவைத்த
 கையவோ செய்யகழற் காலவோ காலனைக்காய்
 செய்யவோ வேதப் பரியேறுஞ் சேவகவோ.

அத்தவோ கல்லாக் கடையேனை ஆட்கொண்ட
பித்தவோ பொய்புலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்
சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த
முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ.

தொல்லையோ நிருவர் தேடுஞ் சோதியே யாது செய்வேன்
தில்லையோர் பாவ நின்ற தெய்வமே யாது செய்வேன்
இல்லையோ கருணை நின்பால் இன்றெனை அடிமைக் கொண்டாய்
அல்லையோ தமியேன் இன்னல் அறிதியோ அறிந்தி லாயோ.

பரித்திரள் நரியே யான பான்மைகண் டடியேன் தன்னை
வருத்தினர் இதனை மாற்ற வல்லநீ மாற்றா யாகில் [ஞன்
தரித்தனை விடத்தை யென்னுந் தகைமைபும் புரங்கண் முன்
எரித்ததும் இலவா மென்றென் றிரங்கின ரெவர்க்கு மிக்கார்.

சர்வலோக நியந்தாவே! நாதாந்தாதீதமான வெளியிலே
ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தருளுகின்ற திருப்பாதார
விந்தங்களுடய பெருமானே! பாஷியாகிய அடியேனையும்
ஒரு பொருளாக எண்ணி அடிமைக்கொண்டருளிய
பிரானே! வேதங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணை
நிதியே! வேதாந்தத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஏக
ஞானசொருபியே! ஞானாதீதமான பூரணரே! என்
பிதாவே! அடியேன்மீது நேயம்பூண்டு வந்தருளிய
பிரானே! மெய்யடியார்க்கு மெய்யனே! அசத்தியம்
நிறைந்த சிறியேனது சிரத்திலும் திருக்கரத்தை வைத்
தருளிய பிரானே! அடியார்களை இரக்ஷித்தலில் யாவரும்
நிகரில்லை என்னும் ஐயசீலத்தை யார்க்கும் விளக்கும்
பொருட்டு அணிந்த வீரக்கழல் பொருந்திய திருச்
சரணபுண்டரீக் முடையாரே! பக்த சிரோமணியாகிய
மார்க்கண்டேயரது பிராணனைக் கவரும்பொருட்டு வந்த

யமனை உதைத்தருளிய காருண்ய ரூபியே ! சதுர்வேத வாசியின்மேல் இவர்து வந்தருளிய தேவனே ! என் டிதாவே! மூடனாகிய சிறியேனை அடிமைக்கொண்டருளிய பெருமானே ! மித்தியாரூபமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியரூபமாகக்காட்டும்சித்தரே ! என்மனசின் கண்ணே நெடுங்காலம் குடிபுக்கிருந்த சந்தேகங்களனைத்தையும் நீக்க ஞானம் உண்டாக்கி இரஷித்தருளிய அநாதிமல முத்த சித்துருவாகிய பெருமானே ! ஞானானந்தமய மூர்த்தியே ! முண்ணைப்பழம் பொருட்களாகிய பிரம விஷ்ணு இருவரும் முறையே அன்னமாயும் பன்றியா யும் முடியும் அடியுந்தேடியும் காண்பரிய பெருமானே ! சிதம்பரத்தின் கண்ணே தில்லைமூவாயிரவர் வணங்கும் வண்ணம் எழுந்தருளிய பிரபுவே ! அடியேன் யாது புரி வேன்? யாது புரிவேன்? கிருபாசாகரமாய் இருக்கின்ற தேவரீரிடத்து இப்பொழுது அதுக்கிரகமில்லையோ? அடியேனை ஆட்கொண்டிலீரோ? சர்வஞ்ஞராயிருக்கிற தேவரீர் அடியேனது வியசனங்களையெல்லாம் அறி யீரா? தேவரீர் நேற்றுக்கொணர்ந்த குதிரைகளைத்தும் நரிகளாயினமைகண்டு, பாண்டியராஜனது தண்டத் தலைவர்கள் யான்தேவரீருக்குத் திருப்பெருந்துறையில் அர்ப்பணஞ்செய்த திரவியத்தையெல்லாம் வாங்கும் பொருட்டு என்னை வருத்துகின்றனர்; அடியேனது இத்துயரைத் தேவரீர் நீக்கியருளா திருப்பிராயின், முற்காலத்திலே திருப்பாற்கடலில் உண்டாகி விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் யாரையும் அஞ்சவித்த ஆலகால விஷத்தை உண்டருளியதும், பாஷண்டத்தருமம் மேற் கொண்டு யார்க்கும் இன்னல்வினைத்த திரிபுரவாகிகளைப்

புரத்துடன் எரித்தருளியதும் ஆகிய இக்காருண்ய கிருத்தியங்கள் யாவும் பொய்யாகுமே!" என்று பலவாறு பிரலாபித்தனர்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது பிரலாபசரம் எங்கும் செவியுடையாராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருச்செவிப்புலஞ் சென்றடைதலும், இளங்கன்று அழுமொலிகேட்ட ஈன்றணிமைப் பசுப்போல இரங்கி, கருணைமிருத சாகரமாகிய எம்பெருமான், அவ்வடியாரது பிரபாவத்தை யார்க்கும் தெரிக்கும் பொருட்டும், ஆரணங்களாலும் வர்ணித்து முடியாத தமது திருச்சடிவத்தின்மீது மண்தரிக்கும் பொருட்டும் தம்மீது மெய்யன்பு கொண்ட பிட்டுவாணிச்சி யம்மையைத் தமது உலகத்திற்சேர்க்கும் பொருட்டும், வேகவதிரதியை நோக்கி "வேகவதியே ! நீ சீக்கிரம் மஹாபிரவாகத்துடன் மதுராபுரி யெங்கும் பரந்து நமது குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசகனது வியசனத்தை ஒழி" என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவாஞ்ஞாயைச் சிரமீது சிரத்தையோடு கொண்டு வேகவதிரதி மஹாதொனி விளைத்து, திரையாகிய கரங்களால் இருகரையினுளவான மாலதி, கொன்றை, காயா, முல்லை, குருந்து, பலா, ஆசினி, மா, அசோகு, தெங்கு, கூவினை, குரா, மரா முதலான விருகூங்களைப் பிடுங்கிப் பல்லிடத்தும் வீசி, மதுராபுரியினுள்ளே புகுந்தது. நதிப்பிரவாகஞ் செல்லுகையில், அதிலே கரியயானைக் குழாங்களெல்லாம் அகப்பட்டுச் சென்றமை முகிற் குழாங்கள் படலம் படலமாய்ச் சென்றூற்போலும்! சங்கங்கள் நாதஞ்செய்யத் திரைக்கரங்கள் மேலோங்கி எழ, வைகை நதி செல்லு

கின்றமை, சிவபக்தராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை வருத்தும் தீயரை அழைத்து அவரைத் தண்டிக்கும் வண்ணம் கையோச்சிச் செல்லல் போலும்! மேலாகப் போகின்ற சங்குகளை ஆகாசத்திலுள்ள நகைத்திரக் குழாத்துடன் சேரும் வண்ணம் எறிந்தும், வேகமான சலம் பொருந்தியும் தீயமிருகங்களை அழித்தும், பசு முதலியவற்றை அளித்தும் செல்லுகின்ற வேகவதி, திரிசங்குச் சக்கரவர்த்தியை நகைத்திர பதவிக்குச் செலுத்தியும், மிகுந்த கோபமுற்றும் துஷ்ட நிக்கிரகம் பண்ணியும் சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தும் தீரிந்த கௌசிக முனியை நிகர்க்கும். பற்பல தாமரைமலர்கள் பல்லிடத்தும் பார்து விளங்கவரும் வேகவதி இந்திரனை நிகர்க்கும். அரவிர்தம், அசோகம், சூதம், நவமல்லிகை, நீலோற்பலம் ஆகியவற்றின் மலர்களையும் கரும்புகளையும் திரைக்கரங்களால் வாரிக்கொண்டு செல்லும் வேகவதி மன்மதனை நிகர்க்கும். இவ்வாறாகவே சென்ற வேகவதி மதுராபுரி மதிப்புறம் சென்று, ஆண்டுளவாய வீடுகளையும் சிறிய ஆவாசங்களையும் இடித்து வாரிக் கொண்டு நகரினுள்ளே புகுந்தா, ஆவண வீதியினும் தெற்றியினும் சதுக்கங்களினும் ஏனைய இடங்களினும் அதிவேகத்துடன் பரந்தது.

அதனைக் காண்டலும் வெருவி நகரவாசிகள் ஒடினர்; சிலர் ஒதுக்கிடம் நாடினர்; சிலர் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களைத் தேடினர்; சிலர் தங்கள் புத்திரர்களைக் காணாது அவர் நதியிலே வீடினரென்று ஒருங்கே கூடினர்; சிலர் தமது பாரிகளைக் கைகளிற் பற்றி உயர்ந்த இடத்திற்கு ஓடுவார்கள்; சிலர் ஒதுக்கிடங் காணாது

தடுமாறுவார்கள் ; சிலர் தமது பொன்னையும் ஆபரணங்களையும் ஏனைய பொருட்களையும் பேணுவார்கள் ; சிலர் சில பொருட்களைக் கைக்கொள மறந்து துக்கிப்பார்கள் ; சிலர் மாடங்களிலும் மாளிகைகளிலும் கோபுரங்களிலும் ஏறுவார்கள் ; சிலர் “இந்நகரம் ஜலத்திலே அமிழ்ந்திப்போகுமே!” என்று புலம்புவார்கள் ; சிலர் “இவ்விதமான அதிசயம் யாம் எந்நாளுங் கண்டிலோம், நேற்றும் பரிகளெல்லாம் நரிகளாயின. இது அசம்பவம் ! என்ன தீங்கு சம்பவிக்குமோ?” என்று அஞ்சுவார் ; சிலர் “சமுத்திர ராஜனாகிய வருணன் இப்பொழுது கோபித்து வந்தனனோ?” என்பார் ; சிலர் “எமது அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜனது செங்கோல் கோடினதோ? சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவிளையாடலோ? யாதோ? அறியோம்” என்பார்.

அப்பொழுது பாண்டிய மஹாராஜனும் மிகுந்த வியசனமடைந்து நதியின் சமீபஞ்சென்று சுவர்ணமும் புஷ்பமும் முத்தும் பட்டுவஸ்திரமும் ஆபரணமும் பிற சம்பாவனா வஸ்துகளும் நதியிலிட்டு இருகைகளையுஞ் சிரசின்மேற்கூப்பி, “ஐகத்தாருக்குத் தாயே ! யார்க்கும் பிராணனே ! வேகவதி அன்னையே ! நின்கோபந் தணிந்து எங்கள் யாரையும் இரக்சித்தருள்” என்று பிரார்த்தித்தனன். அப்போதும் வேகவதி சிறிதுங் குறையாது தாங்க சமூகங்களை ஆகாசம் அளவிற்கு வீசிப்பார்த்தது. அதுகண்டு அரிமர்த்தன பாண்டியமஹாராஜன் மஹாவியசனமுற்று மந்திரிகளைப் பார்த்து “மந்திரிமான் ! ஆதிகர்த்தாவாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது பூசனையில் யாதானும் ஓர் குறை

உண்டாயதோ? பெரியோர்களது மனங் குன்றும் வண்ணம் யாதானுந் தீங்கிழைத்தேனோ? என் செங்கோல் கோடியதோ? சொல்லுமின். யாது காரணமாக வேகவதிரதி இன்று என் பிரார்த்தனையையுங் கடந்து பார்த்தது?" என்று வினாவினன். அப்பொழுது மந்திரிகள் யாவரும் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜனை நோக்கி "மண்டலாதிபதி! பரமசிவனது பக்தராகிய திருவாதபுரேசரது மனசு மிகவும் வருந்தியது; அவரை உமது தண்டத்தலைவர்கள் கொடிய வெயிலில் நிறுவி மிகுந்த துயரஞ் செய்தனர். ஆயினமையால் லேகவதிரதி இப்பொழுது அபூர்வமான பிரவாகம் பொருந்திற்று. அவரை வருத்தஞ் செய்யாது மிகுந்த பிரீதி செய்து சந்தோஷிப்பித்தால் இந்நதி இந்நகரை விட்டு நீங்கும். இதுவே எம்மனத்தில் எழுந்த கருத்து" என்றனர்.

மஹாராஜன் அவர் வார்த்தை கேட்டலும் அபரிமிதமான சந்தோஷமூற்று "மதிமந்திரிகாள்! யான் எண்ணியவாதே நீயிரும் இப்பொழுது மொழிந்தீர்கள். இஃது மிகவும் நன்று" என்று சொல்லி அவர்களைச் சம்பாவித்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைத் தனது முன்னிலையில் அழைப்பித்து, பிரீதியினுடனே பற்பல இனிய வாசகம் பகர்ந்து "மந்திரி கிரேஷ்டரே! நீர் திருப்பெருந்துறையிலே சிவபெருமானது அடியாருக்குத் தானம் வழங்கிய திரவியமெல்லாம் என்னுடையனவே. ஆதலின் அத்திரவியத்தால் உண்டாகும் புண்ணியமும் என்னையே சாரும்; இதினை எண்ணுது யான் அஞ்ஞானங் காரணமாக உம்மைத் தண்டிப்பித்

தேன். அஃது மடமை என்பது இப்பொழுதே எனக்கு நன்கு தோன்றுகின்றது. யான் செய்வித்த இத்தண்டங்களைப் பொறுத்தருளும்” எனப் பிரார்த்தித்தனன்.

பாண்டிய மஹாராஜன் சுண்டுக் கூறியவாதே பிரீதி வசனங்கள் மொழிந்த பொழுதும், முன்னே அக்கினி போலக் கோபித்தபொழுதும், முறையே விருப்பும் வெறுப்பும் பொருந்தப் பெறுதவராகிய திருவாதவூரடிகள் வேகவதி நகரினுள்ளே புகாவண்ணம் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்து, அக்கணமே சுவர்ணபதுமினி என்னும் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து வெண்துகிலுடுத்து விபூதியணிந்து உருத்திராக்ஷ மணிமாலை பூண்டு நித்திய கிருத்தியங்கள் முடித்து அத்தடாகத்தின் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கும் சர்வசித்தி யளித்தருளும் பிரபுவாகிய விநாயகக்கடவுளை நமஸ்கரித்து, மாயூரவாகனராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளை வந்தித்துப் பணிந்து, பின்னர் மீனாக்ஷிதேவி எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலின்முன் சென்று பக்தியுடனே வணங்கித் தோத்திரித்து “அகிலலோக ஜனனியே! அடியேனை இரக்ஷித்தருள்க” எனப் பிரார்த்தித்து, பின்னர் மூன்று பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அஞ்சலிக்கரத்தினராய்க் கும்பிட்டு, இடபத்தின் சமீபத்தே மூன்று தரம் பக்தியுடனே நமஸ்காரஞ் செய்து, துவாரபாலகர்களுடும் நந்திகேசுவரரையும் நமஸ்கரித்து, அந்தராவரணஞ் சென்று சந்திரசேகரரையும் நடேசரையும் நமஸ்கரித்து, துவாதசாந்த ஸ்தலத்தில் இயற்றப்படும் நின்மல நடனத்ததைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு “நான் புண்ணியவான்! நான் புண்ணியவான்!!” என்று தமது

இஷ்டத்தினை மொழிந்து, நடேசரைப் பிரார்த்தித்து, மஹர் மண்டபத்தை யடைந்து அந்தர்க் கிரகஞ்சென்று துவாரபாலகர்களை நமஸ்கரித்து; அங்கும் விநாயகக் கடவுளை வணங்கி, சோமசுந்தரக் கடவுளது அமலமான ஆதிவிங்கத்தைக்கண்டு பக்தியுடனே வணங்கி ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரியும் கண்ணினராய் ஆனந்தசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி புளகாஞ்சித சர்வாங்கராய் சர்வாபிஷ்ட பிரத ராகிய எம்பிரானத் தியானித்து அவரது திருச்சந்தியில் நின்றனர்.

அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் தனது மந்திரிகளை யழைத்து “ மந்திரிகாள் ! நீவிர் யாவரும் விரைவிலே சென்று வேகவதி நதியின் கரையை அடைப்பித்து வாரும்புகள் ” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அக்கணத்தே தானே மந்திரிகள் யாவரும் விரைந்து சென்று அந்நகரத்திலுள்ள பிரணைகளுடைய தொகையெல்லாங்குறித்து நதிக்கரையை அத்தொகைப்படியே பாகஞ் செய்து எல்லைவைத்து நகரமெவ்விடத்தும் பறையடித்து எல்லோரும் தத்தமக்கு வகுத்த எல்லையை அடைக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர். ஆஞ்ஞாபித்தலும் நகரவாசிகள் கூடை மண்டிவெட்டி ஆதியவற்றைக் கொண்டு வருவாரும், மாங்கள்சுமந்து வருவாரும், பசுந்தழைகளும் வைக்கோற் கட்டுகளும் கொண்டு வருவாரும்பாய் நதிக்கரையிற் கூடினர். சிலர் வைக்கோற்கட்டுகளை நிறுத்துவார்கள் ; மாங்களை நிரைப்பார்கள் ; மஹாசப்தஞ் டிசய்வார்கள் ; பறையடிப்பார்கள் ; மண்டிவெட்டுவார்கள் ; அதனைக் கொட்டுவார்கள் ; நதிக்கரை அடைக்கப்பயில் சந்தோஷம் அடைவார்கள் ; கரை

யுடைத்து நீர் பெருகக்கண்டு நெஞ்சங் கலங்குவார்கள்;
“வேகவதித் தாயே! இவ்வளவு கோபம் ஏன் உனக்கு?
சாந்தமாகு, சாந்தமாகு” என்பார்.

இவ்வாறே நகரவாசிகள் யாவரும் கரையடைக்குஞ் சமயத்திலே, அந்நகரின் தென்கீழ்த்திசையில் வசிப்பவளும், அதிவார்த்திகமுடையாளும், முல்லை மலர்போல் வெளுத்த கேசமுடையாளும், தேகாதித்தியத்தை யுணர்ந்து சிவபிரானையே எக்காலத்துஞ் சேஷிப்பவளும், தினந்தோறும் முதல் அனித்த பிட்டினைத் திருவாலவாயின் கண்ணே எழுந்தருளிய வம்பெருமானுக்கு மானசார்ப்பணஞ் செய்து பின்னர் விக்கிரயஞ் செய்பவளும் ஆகிய வந்தியென்னும் பெயரிய ஓர் பிராமணப் பெண், இராஜனது காரியாதிபதிகள் செய்யும் துயரஞ் சகியாது, சோமசுந்தரக் கடவுளது திருச்சந்திதி சென்று, மிகுந்த பக்தியுடனே வணங்கி “நாகபந்தன முடையாரே! அரிபிரமேந்திராதிவர் அறிவரும் அமல் பரானந்த சோதியே! தினரஷ்கரே! அடியேன் யாது புரிவேன்? பாண்டியராஜனது ஏவலாளர்கள் எனக்கு வரையறுத்த பாகம் அடைப்பிக்கும் வண்ணம் கூலியாள் அனுப்புமாறு என்னை மிகவும் வருத்துகின்றார்கள். எனக்கோ நீரேயன்றி வேறோர் சகாயமில்லை. இவ்விருத்தாப்பிய காலத்திலே அடியேனுக்கு இச்சுஞ்சலம் வருவது உமது அருட்டிறத்திற்குத் தக்கதா? தேவரீர் இப்போது அருள்புரியா திருப்பிரேல் அடியேன் பிராண பரித்தியாகஞ் செய்வேன். வேறென் செய்ய வல்லேன்?” என்று புலம்பிக் கண்கனிவின்று சோகபாஷ்பம் முத்துச்சரங்கள் போல் ஓயாது

சொரிய அழுதுநின்று பின் வீடு சேர்ந்தனள். அப் போது அனுக்கிரக சிந்துவாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் வந்தியினது வியசனத்தை யொழிக்கும் பொருட்டும், பக்த சிரோமணியாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் மேலே கொண்ட வாற்சல்யத்தை யாவார்க்கும் விளக்கும்பொருட்டும் திருவுளங்கொண்டு, தமது சதாசிவ மூர்த்தத்தை மறைத்து மானுடவேடங் கொண்டு, அழுக்கு வஸ்திரமொன்று அரையிற்றரித்து, கூடை சிரசிற் கவிழ்த்து, தோளின்மேல் மண்வெட்டி யேந்தி, மிகுந்த பசியுடையார் போலவும், கூலி கொளப் படுதற்குப் பெருங்காதல் கொண்டார் போலவும் நடித்து, வந்தி வசிக்கும் வீட்டிற்கு முன்னிருக்கும் வீதிசென்று “கூலி கொடுத்து என்னை ஏவல் கொள்வார் உண்டோ?” என்று சத்தமிட்டு நின்றனர். நித்தியா னந்தராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் இவ்வாறு சத்தமிட, அதனைக்கேட்டு வந்தி மஹாசந்தோஷ மடைந்து வெளியே சென்று, அக்கூலியானே யழைத்து, “அப்பா! எனக்கு வரையறுத்த பாகத்தை அடைத்துத் தருவாயா?” என்று கேட்க, எம்பெருமான் “அதனையான் அடைத்தற்கு என்ன கூலி தரு வாய் அம்மா?” என்று வினவினார். அப்பொழுது வந்தி “பிட்டிடுவேன்” என்று சொல்ல, எம்பெரு மான் பசியினாலே மிக வருந்தியவர்போல் நடித்து “அம்மா, எனக்கோ பசி அதிகமாயிருக்கிறது. ஆதலால் உன் பிட்டில் உதிர்த்தனவற்றை யெல்லாம் நானுண்ண இடுவாயாக; முதல் உண்டு என் பசியாறி, பின்னரே கரையடைக்கச் செல்வேன்” என்றனர். அதுகேட்டு

வந்தியம்மை மிகுந்த ஆனந்தமடைந்து “ அப்பா, உன் விருப்பப்படியே யான் செய்கிறேன் ” என்று உதிர்ந்த பிட்டை எம்பிரானுக்குக் கொடுக்க, அவர் திருவரையிற் கட்டிய கிழிந்த வஸ்திரத்திலேற்று அதனை உண்டருளி “ அம்மா, இப்பிட்டு திருவாலவாயின்கண்ணே எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கே தகுந்தது ” என்று சொல்லிச் சிரமசைத்து நகைத்து ஆனந்தக் கூத்தாடி உண்டருளினார்.

பின்பு சிறிதுபொழுதில் எம்பெருமான் எழுந்து வேலைசெய்பவர்போல, சம்பிரமமாய் வேகவதி நதிக் கரை சென்று, பிரமவிஷ்ணுக்கள் வழிவழி யடிமையாயிருக்கின்ற தம்மை வந்தியினடிமையெனக் கூறி, கரையடைப்பவராய் மண்ணைவெட்டுவார்; அதனைத் தமது திருச்சிரத்தின்மேல் வைப்பார்; “ அம்மா! இது மிகவும் பாரம் பாரம் ” என்று சொல்லுவார்; சிறிது மண்ணைக் கொட்டுவார்; பின்பு அதனைக் கொடுபோய்க் கரையிலே சொரிவார்; சும்மாட்டைத் தட்டுவார்; வேலையினால் மிகவும் வருந்தியவர்போல நடை தளர்வார்; பிட்டினை எடுத்து வாயிலிட்டு உண்பார்; ஆனந்த கரமான சங்கீதம் பாடுவார்; தம்மிடத்திருக்கும் பிட்டைக் கூடநிற்கும் கூலியாட்களுக்கு ரீட்டுவார்; அவர்கள் அதனை ஏற்கவர, நகைசெய்து தமது வாயிலிட்டுச் சிரித்து நடிப்பார்; தொழில்செய்வார் யாரும் பரக்கடைய மரங்களை நதியிற்றள்ளி அவற்றிலேறி விளையாடுவார்; உன்மத்தர்போல ஓடுவார். இங்ஙனம் எம்பெருமான் சிறிதுபொழுது திருவிளையாடல் செய்து, வேலையினால் அறவருந்தி இளைத்தவர்போலத்

திருமேனியின் வெயர்வரும்பப் பெருமூச்செறிந்து வாயொலியாற் காற்றழைத்து மிகும்பசியினர் போலத் தளர்ந்து, தமது அடியாளாகிய வந்தியம்மையினது பிட்டின் மேற்கொண்ட பெரும்நசையினராய் மீண்டும் அவள்பாற் சென்றார். அதுகண்டு அவள் “அப்பா! க்ரையெல்லாம் அடைத்தாயிற்று?” என்று வினா வினாள். அதுகேட்டு எம்பெருமான் “அம்மா, சிறிது குறையக்கரையெல்லாம் அடைத்தாயிற்று; இப்பொழுது பசிக்கனல் என்னை வருத்துகின்றது; ஆதலின் நீ அதனை நீக்கும்பொருட்டுப் பிட்டிடுவாய்” என்றனர். வந்தியும் தனக்கு வரையறுத்த கரையெல்லாம் சிறிதுபொழுதில் அடைக்கப்படுமென்று எண்ணி ஆனந்தத்துடன் பிட்டை எம்பெருமானது திருக்காத்கிற கொடுத்தனள்.

அதனை எம்பெருமான் ஆவலுடன் வாங்கி மிக நகைசெய்து, கூத்தாடி, பாடி, நதிக்கரைக்கு ஓடி, முன் போலவே திருவிளையாடல்செய்து, ஓரிடத்திற்போய், சும்மாட்டைத் தலையணையாக வைத்துத் துயின்றனர். அச்சமயத்திலே அங்கு வந்த இராஜ காரியதரிசி எம்பெருமான் நித்திரை செய்வதனைக் கண்டு “யாவன் இங்கே துயில்கின்றவன்?” என்று வினாவ, அவ் விடத்தே நின்ற சனங்கள் “இவன் வந்தியினது கூலியான்” என்றார்கள். அக்கணத்தே அவன் அவரை எழுப்பிக் கடிந்து “நீ யார்? உன்தேசம் யாது? உனக்குத் தந்தைதாய் உளரா? நீ இராஜகுமாரன் போலத்தோன்றுகின்றனை; உன்னை யடிக்கக் கையெழுக்கின்றிலது; உன் மரபு யாது? சொல்” என்று வினாவினன். சோமசுந்தரக் கடவுள் புன்னகைசெய்து “நான் மதுரா

புரியில் உள்ளேன்; சர்வபாரந் தரிப்பவன் ; எனக்குப் பிதாவும் மாதாவும் பந்துக்களுமில்லை ; உத்தரதேசத்திலே ஓர் தனபதி என் சகாவாயிருக்கின்றனன். யான் சாதுக்களை இரக்ஷிப்பவன் ; பரதேசி, சுரக்ஷிகள் ; என்னால் நினக்குச் செய்யவேண்டிய தென்ன : உனக்கேனும் உன் இராஜனுக்கேனும் யான் அஞ்சேன். இங்கே வந்தியம்மையின் பொருட்டு மண்சுமக்க வந்தேன்” என்று எம்பெருமான் கூறலும், இராஜ காரியதரிசியாகிய மந்திரி அவரை நோக்கி “ நீ மிகவும் இறுமாப்புடையாய், குணவில்லாயேனும் குணமுடையார்போலத் தோன்றுகின்றாய்; இராஜனுக்கு அஞ்சேனென்று சுவாதீனமுடையார்போற் பேசுகின்றாய்; உன்னை அடிக்கவேண்டும்; யான் இப்பொழுது தருமத்தின்பொருட்டு இரங்கி அடியாது விடுகின்றேன். சீக்கிரத்திலே சென்று வந்திக்கு வகுத்த கரை வரம்பை உயர்த்து. யான் கூறியவாறு செய்யாயேயாயின் நீ அடிக்கப்படுவை. அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் கோபமடைந்து உன்னைத் தண்டிப்பான் ; பராமுகமாய் இரேல்” என்று சொல்லிச் சென்றனன்.

பின்னரும் எம்பெருமான் முன்போலவே திருவிளையாடல்செய்து துயின்றனார். அப்பொழுது இராஜனது ஆஞ்ஞாகாரிகள் நதிக்கரை அடைபட்டமை காணும்பொருட்டு அங்குவந்து, மற்றைய பிராணிகளுக்கு வகுத்த பங்கெல்லாம் அடைபட்டிருத்தலையும் வந்திக்கு வகுத்த பாகம் அதிகம் உயராதிருத்தலையும் கண்டு அதி கோபமுற்று “அவ்விடத்து நின்றாரிற் சிலரை நோக்கி “ இது யார்க்கு உரியது ?” என்று வினாவினர். அவர்கள்

“இஃது வந்தியென்னும் பெயரிய பிட்டுவாணிச்சிக்கு உரியது; அவளால் விடுவிக்கப்பட்ட கூலியாள் பித்தர்கள்போல நதிதீரத்தே திரிந்து விளையாட்டு அயர்ந்தனனேயன்றிக் கரையடைத்திலன்” என்றனர். அது கேட்டலும் ஆஞ்ஞாகாரிகள் வாயுபோல் விரைந்து எம்பிரான் துயிலுமிடஞ் சென்று, அவரை வலிந்து பற்றியிழுத்து “அடா! துன்மதிரிற்றைந்த கூலியாளே! நீ பிட்டுவாணிச்சியின் பிட்டினை யுண்டு நடிக்கின்றாயேயன்றி அவட்குரிய கரையினை உயர்த்துகின்றிலை. இராஜன் இதனைக் கேள்விப்பயின் உன்னையும் மற்ற யாவரையுங் தண்டிப்பனே. தூர்ப்புத்தி யுடையானே, நீ சீக்கிரம் வந்திக்கு வகுத்த நீர்க்கரையை உயர்த்து” என்று உரைத்தனர். அப்பொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள் அவர்கள் யாவரையும் திரணமாக மதித்துப்புன்னகைசெய்து சொல்வாராயினார்: “ஆஞ்ஞாகாரிகளே! வினை பிதற்றன்மின். யான் சுவாதீன முடையேன்; ஆதலில் எவர்க்கேனும் அஞ்சேன்; பூமிக்கெல்லாம் யானே இராஜன்; இராஜன் அரிமர்த்தன பாண்டியனென்று எண்ணன்மின்; நீவிர் போய் அரிமர்த்தனனுக்கு என் பிரபாவங்களை யெல்லாஞ் சொல்லுங்கள்” என்று எம்பெருமான் கூறியருளலும், அதுகேட்ட ஆஞ்ஞாகாரிகள் அரசன் சமுகஞ்சென்று அவனுக்கு அதனை மொழிந்தனர்.

அவ்வாற்றை கேட்டலும் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் ஆலகால விஷம்போலச் சீறி யுருத்து, கிருதாசுருத்திய பரியாலோசனையின்றி, அக்கணத்திலே தனது ஆஸ்தான மண்டபத்தினின்றும் வெளியே சென்று, ஏவலாளர்களும் அங்கரகூடங்களும் பாங்கே

சூழ்ந்துவர, பொற்பிரம்பு தாங்கிய கரத்தோடு வேக வதி நதிதீரஞ் சென்றனன். அங்கே உதாசீனத்தோடு எம்பிரான் துயில்கின்றமையைப் பார்த்தலும் மஹா ராஜனது கோபாக்கினி முன்னிலும் நூறுமடங்கு வர்த்தித்தது. அவன் அடிக்கும்பொருட்டு உத்தேசித்து இருந்ததைக் கண்ட கூலியாட்கள் எம்பிரான் சமீபஞ்சென்று “ஆடா! கூலியாளே! இராஜன் ஈண்டு வருகின்றான்; நின் உதாசீனத்தைக் காண்பனெல் உன்னைத் தனது கரத்திருக்கும் பொற்பிரம்பினால் அடிப்பான்; இதில் யாதேனுஞ் சந்தேகமில்லை” என்றனர். அவர்கள் அச்சத்துடன் உரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டும் எம்பெருமான் சிறிதும் அஞ்சாது நகைசெய்து மண்ணைச் சிரசிலே தாங்கி, மண்டுவட்டியைத் தேரளின் மேலிட்டு, மெல்ல நடந்து, மண்ணைக் கரையிற் கொட்டாது, நதிப்பிரவாகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அதுகண்டு விரைந்து பாண்டிய மஹா ராஜன் “இவனை அடித்தாலேயன்றிக் கரையுயராது” என்று எண்ணித் தனதுகோமள கரத்திலிருந்த சுவர்ண வேத்திரத்தால் எம்பெருமானது முதுகிலே அடித்தனன்.

அச்சமயத்தில் சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது திருச்சிரத்திலிருந்த மண்ணைக் கொட்டி “அரசனே! என் என்னை அடிக்கின்றாய்?” என்றுரைத்து மறைந்தனர். அகில பிராணிகளிடத்தும் ஏனைய பிரபஞ்சப் பொருட்களிடத்தும் வியாபித்திராநின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளது திருமேனியிற் பட்ட அடி பாண்டியனது முதுகிற் பட்டது; அவன் பாரியரது முதுகினிற் பட்டது;

மந்திரிகளது முதுகிற் பட்டது ; அரசனது இளங் குமாரரது முதுகிற் பட்டது ; வீரர்களது முதுகிற் பட்டது ; யானை பரிமுதலியவற்றின் முதுகிற் பட்டது ; சந்திரன், சூரியன், இராசு, கேது, நக்ஷத்திரங்கள், பிருதுவன், அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் ஆதியவற்றிலும் பட்டது ; தேவர், அசுரர், சித்தர், வித்தியாதார, வைத்தியர், கருடர், காந்தருவர், கின்னரர், கிம்புருஷர், கிருதர், யக்ஷர், பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முனிவரர், உரகர், வியோமசரர், போக பூம்பவாசிகள் முதலாயோர் முதுகிலும் பட்டது ; பக்ஷி, விலங்கு, மரம், கல்லு முதலியவற்றிலும் ஏனையவற்றிலும் பட்டது ; அண்ட சராசரங்கள் யாவற்றிலும், சோமசுந்தரக் கடவுளது முதுகிலே பட்டஅடி படுதலும், சகீரசாகரத்திலே அனந்தன்மேல் யோகநித்திரை செய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணு தண்ணென விழித்தனர் ; பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்து கிருஷ்டி செய்து கொண்டிருந்த பிரமா இது யாது?" என்று வியந்தனர். தேவேந்திரன் அஞ்சினன். இவ்வாறாகுங் காலையிலே அரசனது ஏவலாளர்கள் வந்தியிடஞ் சென்று அவனைப் பற்றியிழுத்து வருத்தஞ் செய்தனர். அவள் அது சகிக்கலாற்றாது அழுத பிரலாபகரங் கேட்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் ; கிருபாசத்தியாகிய உமாதேவியாரோடு இடபவாகனமீது இவரந்தருளி, கணங்கள்சூழ வந்து, நந்தி கண்திபதி களைக்கொடு வந்தியைத் தேவவிமானமீது ஏற்றுளித்தனர். அப்பொழுது வார்த்திகம் நீங்கப்பெற்று, வந்தியம்மை கோமளஸ்திரியாகித் தேவவிமான மீதிவந்து, திவ்விய ரூபமுடைய தோழியரோடு கைலாசஞ்

சென்றனர். அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட ஜனங்கள் யாவரும், ஆனந்தமும் அதிசயமுமடைந்து அவளது புண்ணியத்தையும், உன்னத கதியையும் வியந்துகூறி நின்றனர்.

பாண்டிய மஹாராஜனது தேகத்திலே அடிபட்ட தனையும் அவனது மந்திரிகள் மேலும் ஏனையோர் மேலும் அடிபட்டதனையும் அவனறிந்து அதிசயமடைந்து “இஃதென்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்!” என்று பகர்ந்து நின்றவளவிலே சோமசுந்தரக்கடவுள் யாவருங் காண ஆகாசவாணியாற் கூறுவாராயினர் :— “பாண்டியராஜனே! நின்னிடத்துநின்று திருவாத புரேசன் கொடுபோந்த திரவியங்களெல்லாம் புண்ணியமார்க்கமாய்ச் சம்பாதிக்கப் பட்டமையினாலே அவை எமக்கும் எம்மடியார்க்கும் விநியோகிக்கப் பட்டன; அப்பொருட்களாலே நீ அனந்தம் புண்ணியமடைந்தாய். திருவாதபுரேசனை நீ தண்டித்தமையாலே, யாம் வனசஞ்சாரஞ்செய்யும் நரிகளைப் பரிகளாக்கி நினக்கு அளித்தேம். பின்னரும் நீ அவனைத் தண்டிப்பித்தமையால் யாமே, அதனை நீக்கும் பொருட்டு, வேகவகி நதியை ஈண்டு அனுப்பினேம். பின்னர், தாய்பேர்ல எம்மடியார் மேற் பரிவுகூரும் வந்தியம்மையை இரக்பிக்கும் பொருட்டாய் மண்சுமந்தேம் யாம். இத்தனை யெல்லாம் செய்தமை இவ்வன்பன் பொருட்டேயாம். இவனது பிரபாவத்தினை நீ சிறிதும் உணர்ந்திலை; இவனாலே நீ இம்மை மறுமை இரண்டிலும் புண்ணியப் பிராப்தி எய்தினே. இவனது இச்சைப் பிரகாரமே நீ நடந்து இராச்சிய பரிபாலனம் செய்வையேல் தீர்க்காயுசும்

சகலசம்பத்தும் அடைஞுவாய்” என்று எம்பெருமான் கூறியவார்த்தை கேட்டலும் அரிமர்த்தன பாண்டிய மஹாராஜன் அச்சமும் உவகையுமடைந்து அதிசய வெள்ளத்தாழ்ந்து, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இருந்தருளும் இடந்தேடிச் சென்றனன்.

சகலலோக நியந்தாவாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருமேனியிற்பட்ட அடி தமது திருமேனியிலும் படுத்தலும், “ அரிபிரதேந்திராதியர் சேவிக்கும் திருப்பாதார விந்தங்களுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் சிறியேன் பொருட்டாய்க் கூவியாளாய் எழுந்தருளினரோ?” என்று வியசனப்பட்டுச் சோகபாஷ்பஞ்சிந்துங் கண்களோடு வீற்றிருந்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது திருச்சமுகத்திலே பாண்டிய மஹாராஜன் வீழ்ந்து நமஸ்காரஞ் செய்து இருகைக் கமலங்களை யுஞ் சிரமீது குடி விரயத்துடன் நின்று “ சுவாமீ! திருவாதவூடிகளே! சுவர்க்க லோகத்தினின்று பூமியின் கண்ணே ஆமாத்திய குலத்திற் பிறந்தருளி, புழுத்த நாயினுங் கடையேனாகிய எனக்கு மந்திரியாயிருந்து, வேதச் சிரங்களாகிய உபநிஷதங்களுக்கும் அதீதமான திருவடியுடையாராகிய சிவபெருமான் வேதவாசியின் இவர்துவர வியற்றி, அடியேனுக்குத் திருவுருவினைக் காட்டி, எனது மலபாசத்தினை யகற்றும் வண்ணம் தேவரீர் திருவுளம் பற்றினீர். பிரமவிஷ்ணுக்கள்தொழுதற்கும் அரியாராகிய சிவபிரான் அடியேனது ஜனனதுக்கம் ஒழியும்வண்ணம் தமது திருமேனியைக்காட்டியருளினர் என்பதைச் சிறிதும் ஓராது, அதிஜடனாகிய நான் அவரது மாயமாகிய ஜாலத்தில்

அகப்பட்டுச் சுவாதந்திரியம் இழந்து, அழுக்காடையை எம்பிரானுக்கு ஈந்தேனே. இஃதென்ன அபசாரம்! குதிரையின்மேல் வந்தருளியவரே தேவாதி தேவ ராகிய சிவபிரான் என்றுணராது, கொடிய நாகப்படுகுழியில் வீழ்த்தும் அற்பமான திரவியத்திலே ஆசக்தியுற்றுத் தேவரீருக்கு உரைக்கு அடங்காத் துயரங்கள் யாவையும் செய்வித்தேன். அடியேன் அஞ்ஞானங்காரணமாக இழைத்த அபராதங்களை யெல்லாம் சுவாமீ, பொறுத்தருள்புரிக; பரமசிவன் வேதவாசியினிவார்ந்து வந்து, பின்பு கூலியாள் வடிவமெடுத்து மண்சமந்ததே பாண்டியதேசத்திற்கு மிகுந்த கீர்த்தி. இஃது போதும். தேவரீர் எனது இராச்சியங்களை யெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதே அடியேனுக்குத் தேவரீர் இப்பொழுது அருளவேண்டிய வரம்” என்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதுபொழுது வியசனங்களை விளைக்கும் இராச்சியாதி போகங்களிலே நிராசையுற்றவராகிய திருவாதவூரடிகள் அரசனை நோக்கி “மஹாராஜனே! நான் திருப்பெருந்துறை செல்லும் வண்ணம் செய்வதே எனக்கு நீர் இராச்சியந் தருவதினும் மிகையுடைத்து” என்றனர். அதுகேட்டு மஹாராஜன் யாதானும் ஆசேஷபஞ் செய்ய அஞ்சி “சுவாமீ! தேவரீர் திருவுளப் பிரகாரமே செய்தருளுக” என்று சொல்லி அவரை மும்முறை வணங்கி, விடைபெற்றுத் தன் சேனையுடனே மாளிகை சென்றனன். அவ்வமையத்திலே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இராஜ பரிஜனர்க்குரிய வேஷத்தை இகந்து, சிவனடியார்க்குரிய வேஷத்தை

உகந்து, திருவாலவாரியின் கண்ணை எழுந்தருளியிருக்கும் பேராணந்தக் கடலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைச் சேனித்து, திருப்பெருந்துறையிலே குருசரணாவிர்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் ஆதல் மீதுர வாயுவேகம் போலச்சென்று, கண்ணிற்கெட்டாத கானகங்களையும் பதிகளையும் கடந்து, திருப்பெருந்துறையிற் சென்று, குருந்த விருசுஷத்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானதேசிக சுவாமிகளது திருச்சரணவாரிசங்கள் முன் வீழ்ந்து,

“தீண்டுதற் கரிய மார்பிற் சேயிழை தனத்தி னாலும்
 ஈண்டொரு மாற்றி னாலு மெய்திய தழும்பு போற்றி
 வேண்டிய வடிவ மாகி வெம்பரி மேற்கொண் டென்னை
 ஆண்டருள் செய்ய வந்த அண்ணலே போற்றி போற்றி”

“அண்டருக் கரியாய் போற்றி யடியவர்க் கெளியாய் போற்றி
 வண்டமிழ்ப் பாண்டி நாடு வாழமண் சுமந்தாய் போற்றி
 கண்டனச் சினிய மேனி காட்டியென் சென்னி மீது
 முண்டகத் திருத்தான் வைத்த முத்தனே போற்றி போற்றி”

என்று ஆதிக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானது திருச்சென்னியின்மீது குருசுவாமிகள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தை வைத்தருளி, “அப்பனே! எழு” என்றலும், அவர் எழுந்துநிற்ப, அவரது நெற்றியிலே விபூதிதரித்து ஞான விலோசனத்தினாலே பார்த்தருளிய பின்னர், அடியார் பக்தசங்க மத்தியிலே வீற்றிருந்தனர்.

இங்ஙனமாகும் காலையிலே ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகிய ஞானசாரியார் தமக்கு நாற்புட்டயினும் வீற்றிருந்த அடியார்கள் யாரையும் பார்த்தருளி “அன்பரே!

யாம் எண்ணிவந்த கருமங்கள் யாவும் சம்பூரணமாயின; நம்வடிவினைக் காணும்வண்ணம் கைலாசவாசிகள் பேரவாவுற்றனர்; ஆதலின் அவர்க்கு மனப்பூர்த்தி செய்யுமாறு யாம் அங்கே விரைவிற் செல்லல் வேண்டும். நீவிர் யாவரும் ஈண்டு இனிது வாழ்ந்துருங்கள்; யாம் முன்னர்ச் செல்வேம்” என்றுரைத்தனர். அவ்வார்த்தை கேட்டலும் அழலூட்டிய நாராசத்தைக் காதிவிற் செறித்தாலென்னவும் இடியேறுண்ட அரவம் வருந்தினாலென்னவும் அடியார்கள் யாவரும் மயங்கி வீழ்ந்தனர்; சடாமுடிகள் தரையிற்படப் புரண்டனர்; பலவாறு தோத்திரித்தனர்; எம்பிரானே! எங்கள் பிராணனே! சிந்தையே! சிந்தை தெவிட்டாத தெள்ளமுதே! தந்தையே! அடியேங்கண்மேற் கருணை கடாசூஞ் செய்து மாயாவிருத்தி வலியகற்றியருளிய பெருமானே! அடியேங்களைக் கைவிடுகின்றீரா? அடியேம் தேவரீரை ஓர் கணப் பொழுதேனும் பிரிந்திருக்க வல்லேமா? பிராணன் பிரிந்துழி, அதன் ஆற்றலாலே சஞ்சரித்த தேகம், தானே சஞ்சரிக்குமா? பரமதயானிதீ! யாம் யாது புரிவேம்? யாது கதி?” என்றின்னவாறு பிரலாபித்து, ஞானசாரியரது பொன்னங் கழலிணையைப் பூண்டு வணங்கி வீழ்ந்து துக்கித்தனர்.

அடியார் புலம்புகின்றமையைக் கண்ட ஞானசாரியர், கன்று அழக்கண்ட பசப்போலிரங்கி அவர்களைப் பார்த்துத் திருக்கரம் அமைத்து “அன்பர்களே! வருந்தன்மின்; வருந்தன்மின்; வருந்தன்மின்; யாம் செல்லுங்கால் நீவிர் இக்குருந்த விருசூநீழலில் ஓர் திவ்விய பீடம் அமைத்து, அதன்மீது நமது பாதயுகளம் போன்ற ஓர்

பிரதிமை யியற்றிவைத்து, அதனை நாமென எண்ணி, அபிஷேக பூசனாதிசகளை ஆகமவிதிப்படி யியற்றிச் சிந்தித்து வந்தித்து, வியசனங்களெல்லாம் ஒழிந்து இன்பத்துடன் சிலகாலம் இங்கே வாழ்ந்திருங்கள். ஓர் தினத்தில் ஈண்டுளதாய தடாகத்திலே ஓர் அக்கினிச் சுவாலை தோன்றும்; அப்பொழுது நீவிர் எல்லீரும் இத்தடாகத்தில் வீழுவீரேல் நம்மிடத்து வருவீர்கள்; அதுகாறும் நீவிர் ஸ்திரகித்தத்துடனே யாதானுங் கவலையின்றி வதியுங்கள்” என்று சொல்லி, அவர்கள் யாரும் கூடிப் பின்னேபோக மெல்லமெல்ல நடந்து, கிறிது தூரஞ் சென்ற பின்னர், அவர்கள் யாரையும் நோக்கி “ அன்பர்களே, இனி நில்லுங்கள்” என்று உரைத்தருளினர். அன்னதோர் காலையில் அடியார்கள் யாவரும் செங்கை கூப்பி வணங்கி, மனங்கம்பித்து, வாய்விட்டழுது, ஐம்புலனுஞ் சேர்ந்து, நெஞ்சந் தடு மாறி, தாய் நீங்கப்பெறும் சிறுவர்கள்போல, வீம்மி வீம்மி யிரங்கி, வேதனையடைந்து ஆசாரிய சுவாமிகளைச் சோகபாஷ்பஞ் சொரியுங் கண்களால் நோக்கி “ எம் பரமபிதாவே! அடியேங்கள் இனியெப்போது தேவரீரைக் காண்பேம்? எப்போது தேவரீரது திருமுகார விந்தத்தைத் தரிசித்து எம் துயர் ஒழிவேம்? எப்போது தேவரீரது திருவாயினின்று பிறக்கும் அதிபாவன மான ஆகமார்த்தங்களைச் சிரவணஞ் செய்வேம்? எப்போது தேவரீரது திருச்சரணாவிந்தங்களை எமது சென்னிகளிற் சூடி வினைகள்யாவும் நீங்குவேம்?” எனப் பலவாறு பிரலாபித்து அவரது திருச்சரணவாரி சங்களில் வீழ்ந்தழுது புரண்டனர்.

அப்போது அவர்கள் யாவரையும் பின்னருந்தேற்றி ஞானசாரியர் செல்லலும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் மீட்டுஞ்சிறிதுதூரம் ஞானசாரியர் பின்னே சென்றனர். அடியார் அழுது பின்தொடர்வதைக் காண்டலும், இளங்கன்றினைக்கண்டபசுப்போல் இரங்கி ஞானசாரியர் ஓர்கொன்றைமர நீழலில் வீற்றிருந்தனர். அவ்வேளையில் திருவாதவூரடிகள் ஞானசாரிய சுவாமிகளது திருப்பாத யுகளத்தைத் தமது கண்ணீரால் அபிஷேகித்து, யாதும் பேசவொண்ணாது துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்திச் சித்திசீப் பிரதிமைபோல அசைவற நின்றனர். அப்பொழுது ஞானதேசிகப் பெருமான் திருவாதவூரடிகளைப் பரிந்து அருட்கண்களாற் பார்த்து “ அப்பனே ! மாணிக்கவாசகா ! நீ கலங்கிநின்று கவலுறுங் காரணம் என்னை ? யாம் எக்காலத்தும் நினைச்சு சம்ரசுஷிணை செய்யும் பொருட்டே யிருக்கின்றோம் ; நின்னகத்தே குடிபுகுந்த சோகங்கனையெல்லாம் நீக்கு ; நம்முருவினை எண்ணியெண்ணி ஆனந்தம் அனுபவி. யாம் சர்வவியாபக முடையேமாயினும், திவ்விய சேஷத்திரமாகிய இத்திருப்பெருந்துறையின்கண் உளதாய இக்குருந்த விருஷத்தின் நீழலிலே மெய்யடியார்க்குற்ற வினைகளைத் தையும் நீக்கியாளும் நிமித்தமாய் அதிசந்துஷ்டியுடன் வசிப்பேம். சுழுமுனை வழியிலே சப்திக்கின்ற நாதத்திற்குப் பிரதிநாத சின்னமான சங்க வாத்தியமே யன்றி வேறெவ்வகைப்படும் வாத்திய வர்க்கங்களும் இத்தலத்தின் கண்ணே ஒலிக்கத் தகா.யாது காரணத்தினால் சங்கமன்றி ஏனைய நாதக்கருவிகள் ஈண்டு ஆகாவென வினாவுவையேல், நினது ஆசங்கை ஒழிப்பேம் ;

கேள்: இந்த ஸ்தானம் நிச்சயத்த பூதமானது; அன்றியும் நமது கிருபாசக்தியாகிய உமாதேவியார் காண யாம் பஞ்சகிருத்திய காரண நடனம் புரிகின்றேம். இவை களை சங்கராத அங்கீகாரத்திற்குக் காரணம். இவற்றையெல்லாம் நீ நன்குணர்ந்து, துக்க பரித்தியாகஞ்செய்து நமது பக்தசங்கத்திற் சேர்ந்து, குருந்தவிருஷி நீழலில் ஓர் ஆசனத்தில் நமது பாதயுகள பிரதிமைசெய்து அதனைப் பூசை செய்துகொண்டு பேரானந்தமடைந்து ஈண்டு வதி. யாம் முன்கூறியவாறே தடாகத்தில் அக் கினிச்சவாலை தோன்றுங்கால், நம் அடியார்களோடு நீயும் வீழாது இவ்விடம் நின்று உத்தரகோசம்ங்கையென்னும் பெயரிய நமது ஸ்தலத்திற் சென்று அவ்விடத்து அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாபியம், சசத்துவம், வசித்துவம் எனப்படும் அஷ்டமாசித்திகளையும், பலவகையான சிவபூதிகளையுள் அடைந்து, நமது இலிங்க ஸ்தாபனம் பொருந்திய சேஷத்திராங்களுடையோடு தோறுஞ்சென்றுசென்று நம்மைச்சேவி; அங்கங்கெல்லாம் நமது இக்குருவடிவமே காட்டுவேம். பின்னர்த் திருக்கழுக்குன்றஞ் சென்று அவ்விடத்தில் சிலகாலம் வதி. பின்பு, சிதம்பர சேஷத்திரத்திற்குப் போய் அங்கே புறச்சமயங்களை அனுசரிக்கும் யாவரும் சத்தியமார்க்கமாகிய சைவத்தின் மகிமையை உணர்ந்து, நம்மையே அநாதிலமுத்த சித்தருவாகிய முழுமுதற் கடவுளென்று கண்டுணர்ந்து பாசபந்தம் வீட்டிக் கைவல்யசுகர் அனுபவிக்கும் வண்ணம், பௌத்தர்களை மஹாவாதத்திலே ஐயங்கொண்டு, பின்னரே நம் உத்தம பதமான சாயுச்சியபதம் அடைகுமை” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருவினர்.

ச. திருவம்பலச் சருக்கம்

இவ்வண்ணமே ஞானசாரியசுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளலும், அவரது திருச்சரண புண்டரீகங்களின் முன்னர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்துகின்று, விநயத்துடன் அவரைப் பார்த்து, “சுவாமி! என் பரம பிதாவே! அடியேன் ஞானோபதேசம் பெற்ற சேஷத்திரமாகிய திருப்பெருந்துறையின்கண்ணே முத்தியடையாது, சிதம்பர சேஷத்திரத்தின் கண்ணே முத்தியடையும் வண்ணம் தேவரீர் ஆஞ்ஞாபித்தருளிய காரணம் என்னையோ? இது அடியேன் உணரும்பொருட்டுப் பெருங்காதல் கொண்டேன். ஆதலால் எம்பெருமானே, அடியேனுக்கு அக்காரணத்தை மொழிந்தருளுக” எனப் பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்டு ஞானசாரியசுவாமிகள், சரற்கால சந்திரன்போன்ற மனோகரமான மந்தஹாசம் பிரகாசிக்கும் திருமுகத்திலே மகிழ்வுகாட்டி, அன்பரை நோக்கி “வாராய் எம்மகனே! குளவியினால் எடுக்கப்படும் புழு தான் எடுக்கப்பட்ட இடத்திலன்றி, வைக்கப்பட்ட இடத்திலன்றி வேட்டுவன் குளவியின் வடிவினை எய்துகின்றது? அப்பனே! இத்தலத்திலே உனக்கு யாம் உபதேசஞ் செய்தேம்; ஆதலின் இங்கிருந்து நீ முத்தி யெய்தல் ஆகாது. சிதம்பரத்திலேதானே நினக்கு முத்தியுண்டாகும். அந்த சேஷத்திரமேசிவானுபூதிவர்த்தனத்திற்கு மிகவும் வாய்ந்தது. சரீரத்தின் கண்ணுளவாகிய மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞா

எனப்படும் ஆறு ஆதாரங்களுள் முன்னையதின் எழுந்த சுழுமுனைநாடியில் தேஜோமயமாய், அத் தேஜில் பஞ்சாஷ்டராகாரம் ஏகாஷ்டராகாரமாய், பிரணவ நாதம் உண்டாகி, அந்நாதம் அடங்கிய இடமே நமக்கு நடனசாலையாகிய சித்தம்பரம். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்படும் பஞ்சபூதங்களும் இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை ஆகிய மூன்றுநாடிகளும் சோம சூரியாக்கினியாகிய மண்டலத்திரயமும் அண்டத்தும் பிண்டத்தும் பிரமாண பேதமேயன்றி பிறிதின்றி ஒப்பத் தங்குகின்ற காரணத்தால் அண்டாகாரமும் பிண்டாகாரமாகும். பிரம விஷ்ணு உருத்திர மஹேசுரசநாசுவர்களாகிய பஞ்சகர்த்தாக்கள் அதிஷ்டிக்கும் அவஸ்தா பேதங்களும் இவ்வீரிடத்தும் ஒப்பக் காணலாம். ஆதவினாலே மூலசூக்ஷ்மத்தைப் பரியாலோ சனை செய்யுங்கால் அண்டாகாரமும் பிண்டாகாரமும் சிவலிங்காகாரமா யிருக்கும் நாதாந்த வெளியின்மேல் தேஜோமயமான சபையொன்று உளது; அச்சபையின் மத்தியில் விசித்திரமானதும், நவரத்தினங்கள் இழைத்துச் சுவர்ணத்தா லியன்றதும், பிரபாமண்டல மண்டிதமுமான பத்திராசனத்தில், அபயங்கொடுக்கும் தக்ஷணபாதத்தினின்று சர்வலோகத்திற்கும் அனுக்கிரக கரமான வாமபாதத்தைச் சிறிது குஞ்சிதமாகவும் உன்னதமாகவும் செய்து, அபயகரத்திலே சூலாயுதந் தாங்கி வரதகரத்தை நாகபாசத்தால் அலங்கரித்து, மற்றைய எட்டுக்கரங்களில் தமரம், சரம், கட்கம், பரசு, அக்கினி, கார்முகம், கேடம், தண்டம் ஆகிய இவற்றைத் தரித்து, சிவந்த சடாகலாபங்களும், பஸ்மமும், புஷ்ப

மாலிகையும், பன்னகோத்தராசங்கமும் பொலிய, திரி
 நேத்திரங்களும் திருநுதலிலணிந்த திரிபுண்டரங்
 களும் விளங்க நமது கிருபாசக்தியாகிய உமாதேவி
 பக்கத்திலே ஒதுங்கிநிற்ப, அவள்மேற்கொண்ட பார்
 வையும் புன்முறுவலும் தோன்ற, நமது சடையில்
 விளங்கும் கங்காநதியின் தொனியும், புஷ்பமாலிகை
 களில் வீழ்சின்ற பிரமரங்களின் ஒலியும், மங்கலவாத்
 தியங்களின் தொனியும் மந்திரவேதங்களின் ஒலியும்
 தாண்டவச்சிலம்பின் ஒலியும் எங்கும்பரக்க, முநீந்திரர்
 களும் ஏனைய மஹான்களும், பரமானந்த சாகரத்திற்
 படிந்து உருகிப் பரவசப்பட, உடலங்கம்பிக்க யாம்
 நடனம் செய்வேம். அந்த நடனமே, சிருஷ்டி ஸ்திதி
 சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் ஆகிய பஞ்சகிருத்தி
 யங்களுக்கும் காரணம். மலவிருத்தி வலியகற்றி
 ஆன்மாக்கட்கு மோக்ஷ சுகமளிக்கும் வடிவமே இக்குரு
 வடிவம்; ஜகத்கின்கண்ணே வசிப்போர்வந்து வணங்குங்
 கால் வழுவாது அனுக்கிரகஞ் செய்யும் தலமும் அச்
 சிதம்பரமே. பிரமா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும்
 பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரும், யாம் திரிபுர விஜயஞ்
 செய்த காலத்து அழிவடையாதிருந்த நமது பக்தர்கள்
 மூவரும், தில்லைமூவாயிரவரும், ஏனைய மஹான்களும்
 தொழப்பெறுவது அச்சிதம்பரம். மகனே மாணிக்க
 வாசகா! இவைகள் யாவற்றையும் நீ உணர்ந்துகொள்”
 என்று ஆதரத்தோடு மொழிந்து அவரது நெற்றியிலே
 விபூதியைத் தமது திருக்கரத்தாற்றறித்து, “குழந்தாய்,
 கவலை யாதுபின்னி இவ்விடத்து நில்” என்றுசொல்லி
 ஞானாசாரியர் போதலும், மாணிக்கவாசக கவாயிகள்

.மனம் பதைத்து முகமெல்லாங் கண்ணீர் முத்தெனத்
 துளிப்ப வாய்விட்டமுது அவர்பின்னே, தாய் பின்
 னோடும் மகவுபோல் தாவி ஓடினர். அதுகண்டு ஞான
 சாரிய சுவாமிகள் திருவாதவூரடிகளை உபயதிருக்கா
 சரோருகங்களாலும் ஆவிங்கனஞ் செய்து அவரை
 மோந்து “ அப்பா குழந்தாய்! அஞ்சேல் ” என்று
 பின்னுந்தேற்றி, அவர் முன்னே நடந்தனர். நடந்து
 மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காணவே விரைவில் ஞான
 சாரியர் மறைந்தனர். அதுகண்டு விரைந்து திருவாத
 வூரடிகள் மிகவும் வருந்திக் கதறி யழுது கைஉட்பிக்
 கும்பிட்டு பிரிவாற்றாதவராய் அடியார் குழாத்திற்
 சேர்ந்து சிறிது வியசனம் நீங்கி அவ்வடியார்களும் தாமு
 மாய் ஆசாரிய சுவாமிகள் கட்டினையிட்டருளிய பிரகாரமே
 குருந்த விருகூத்தின்கீழே தேவதா யோக்கியமான
 ஆசனம் ஒன்றமைத்து, அதின்மேல் குருசுவாமிகளது
 பாதப் பிரதிமை யியற்றிவைத்து அதனைக் கிரமமாய்ப்
 பூசித்திருந்தனர். பின் சிலகாலஞ் சென்றுழி மாணிக்க
 வாசக சுவாமிகள், பரமசிவன் அன்பிலரேனும் தம்மைப்
 பாடினோர்க்குப் பரிந்தருளுவரென மஹான்கள் கூறும்
 வாய்மையைக் கடைப்பிடித்து, சிவானுக்கிரகம் எய்தும்
 பொருட்டாய்,

.நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தான் வாழ்க

இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி வீங்காதான் தான்வாழ்க

* * * *

சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்

செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்

பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து

என்னுஞ் சிவபுராணம் முதலான தோத்திரங்களைப் பாடி

அடியார்களோடு வதியுங்காலத்தில், முன்னே ஞானசாரிய சுவாமிகள் உரைத்தருளிய வண்ணமே தடாகத்தில் அக்கினிச் சுவாலை யெழ, அதனைக்கண்டு மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை ஒழித்தொழிந்த அடியார்யாரும் அத னுள்ளே வீழ்ந்தனர். வீழ்ந்தபொழுதில் சிவபெருமான் உமாதேவி சகிதராய் இடபவாகன மேலிவந்து அத் தடாக சமீபத்தே நிற்ப, அவ்வடியார் யாவரும் கண நாதர் வடிவமெய்தி, பரமசிவனது திருமுன்னிலையில் நின்றனர். அவர்களைல்லாரையும் பரமசிவன் பார்த்து “அன்பரே! எம்மை மாந்திரைப் பொழுதேனும் அகலா திருக்கும் தம்மை இங்கிருக்கச் செய்து யாம் தனியே கைலாசஞ் சென்றமையும், நீவிர் எல்லீரும் இவ்வாவியில் எழும் அக்கினியிற் புகுமாறு செய்தமையும் யாதுகாரணம் பற்றியென வினவுவீரேல், உரைப்பேம்; கேண்மின் : எமது வாற்சல்ய குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசகனை, பௌத்தரை வாதிலேவென்று சற்சமயமாகிய சைவத் தினை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு, பூமியில் இருக்கும் வண்ணம் செய்தேம்; அவன் எம் பிரிவாற்றாது மிக வருந்துவான் என்பதனை முன்னரே உணர்ந்து உங்களைச் சிலகாலம் அவனுடன் இருக்குமாறு செய்தேம். மல பந்தம் நீங்கப் பெற்றவர்களும் பூமியிலே மாணுவ்ய தேகம்பெற்றுச் சிலகாலத்தேனும் வசிப்பரேல் அவரை மலவாசனை பற்றுமென்பதனால் இவ்வாவியிலே ஞானக் கினிச் சுவாலையைத் தோற்றுவித்து முன் துமக்கிருந்த மாயா தேகங்களைத் தகிப்பித்து இத்தேகத்தைத் தந்தேம்” என்றுரைத்தருளி அவர்களோடும் மறைந் தருளினர். இவ்விருத்தாந்தங்கள் யாவும், ஒர் கொன்றை

மர நீழலிலே வீற்றிருந்து சிவயோகஞ் செய்துகொண்டிருந்த திருவாதவூரடிகளுக்கு நன்கு தோன்றின. தோன்றலும் அடியார் விரைவில் எழுந்தனர்; சிரசிலே திருக்கரங்களைக் கூப்பினர்; கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிய அத்தடாக சமீபஞ்சென்று அங்கே வீழ்ந்து “எம்பெருமான் இடபவாகன மீதிவந்தருளி வந்தருளிய தலமோ?” என்று அழுது “என்பிதாவே! அடியார்கள் உமது திருப்பதமடைய நாயேனை ஈண்டு இருக்குமாறு செய்தீர். அடியேன் பாவி! பாவி!” என்று புலம்பினர். பின்னர் அவ்விடம் நின்று அகன்று சூருந்த விருஷத்தடியிற் போய், அங்கேயுளதான குருபாத பிரதிமையை இருகைகளாலும் பற்றி வீழ்ந்து அழுது புலம்பி,

மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்துணைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னு
கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.

* * * *

பாட வேண்டுகான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துரைந் தருகி ரெக்குரெக்
காட வேண்டுகான் போற்றி யம்பலத்
தாடு நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டுகான் போற்றி யிப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டுகான் போற்றி வீடுதந்
தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.

எனத் திருச்சதகம் பாடி, இரங்கி, பின்னர் ஞானசாரிய சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளியமையை நீனைந்து அந்த ஸ்தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப் பெரு

மாணை வணங்கி, விடைபெற்று அவ்விடம் நின்றும் உத்தரகோசமங்கை யென்னும் ஸ்தலத்தை யடைந்து ஆண்டுளதாய ஆலயத்திலே சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்கையில், அவ்விடத்தே தம்மை ஆண்டருளிய ஞானதேசிகத் திருமேனியைக் காணாமையால் வெய்துபிர்த்து வருந்தி “எம்பெருமானே! நாயேனைக் கைவிடுகின்றீரோ?” என்று புலம்பி,

கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விநல் வேங்கையின்தோல்
உடையவ னேமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே [ளே
சடையவ னேதளர்ந் தேனெம்பி ரானென்னைத் தாங்கிக்கொள்

* * * * *

ஏசினும் யானுன்னை யேத்தினு மென்பிழைக் கேகுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண் டாய்செம் பவளவெழிற்
றேசடை யாடுயன்னை யாளுடை யாய்சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின வாலமுண் டாயமு துண்ணக் கடையவனே.

என நீத்தல் விண்ணப்பமென்னும் பாடலைப் பாட, சிவபிரான் கருணைகூர்ந்து தமது ஞானதேசிகத் திருவுருவைக் காட்டியருளினர். தரிசனம் பெற்ற பின்பு அத்தலத்தினின்றும் நீங்கி அநேக சிவசேஷத் திரங்களைத் தரிசித்து, சோழதேசஞ்சென்று, அங்கே திருவிடைமருதூரிலே சிவலிங்கப் பெருமானைச் சேவித்துப் பின்னர், திருவாரூர்சென்று தியாகராஜரைச் சேவித்து,

பூங்கமலத் தயனொடுமா லறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறாவெண் ணீரமு
ஒங்கெயில்கூழ் திருவாரூ ருடையானே யடியேனின்
பூங்கழல்க ளவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே.

உடையானே தழலாட தயங்குமு விலைச்சுலப்
 படையானே பாஞ்சோதீ பசுபதீ மழுவெள்ளை
 விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையா யடியேனான்
 உடையானே யுனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே.
 உற்றாரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
 கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமைபுங்
 குற்றலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
 கற்றவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.
 எனத் திருப்புலம்பலென்னும் பாடல் ஒதிவணங்கி
 வன்மீகநாதரது விடைபெற்று, ஆண்டுநின்று சென்று
 சிகாழி யென்னும் சிவதேவநீர்த்தை யடைந்து
 சிவலிங்கப் பெருமானைக்கண்டு தரிசித்து அவரது திருச்
 சரண புண்டரீகங்களைப்பற்றி,

உம்பர்கட் கரட்ச யொழிவற றிறைந்த
 யோகமே யூற்றையேன் தனக்கு
 வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
 வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
 செம்பொருட் டிணியே சீருடைக் கழலே
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 எம்பொருட் டுன்னிச் சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெக்கெழுந் தருளுவ தினியே.

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
 பொன்னெடுங் கோயிலாப் புருந்தென்
 என்பெலா முருக்கி யெனியை யாயாண்ட
 ஈசனே மாசிலா மணியே
 துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்கார்
 தொடக்கெலா மறுத்தநற் சோதீ
 இன்பமே யுண்ணிச் சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெக்கெழுந் தருளுவ தினியே.

எனப் பிடித்தபத்தென்னும் பதிகத்தைப் பாடி

ஜன்மவாசனை யகற்றும் பிரபாவமுடையதான அத்தலத்திலே கருவாசனை யகற்றும் காதலோடு சிலகாலம் வதிந்து அத்தலத்தை நீங்கி, திருக்கழுக்குன்ற மென்னும் சிவசேஷத்திரஞ் செல்ல அபேஷித்து, சிதம்பர எல்லையை நாடிச்சென்று அதற்கு உத்தரதிசை சென்று, மணிமுத்தநதி சூழும் விருத்தாசலத்தை வணங்கி, திருவெண்ணைய் நல்லூருக்குப்போய் அத்தலத்தைவணங்கி, ஆண்டுநின்றி, திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றனர். தூரத்தே தானே விசுவசிருண்மணி பூரகமான அருணாசலத்தைக் கண்டு தரிசனம் பண்ணி, பின்னர் அப்பதி புகுந்து, திருவாலயத்துட் பிரவேசித்து அனலாசல நாதரைச் சேவித்து ஆனந்த சாகரத்து அமிழ்ந்தித்தம்மை மறந்துஓலமிட்டு “அரிபிரமேந்திராதியர் ஓலமிட்டலறிய காலத்தில் திருப்பாற்கடலில் உதித்த ஆலகாலத்தை உண்டருளிய பெருமானே! கங்காதாரே! பவரோக மருந்தே! முற்காலத்தில் அக்கினி பர்வதமாய் நின்றருளிய பெருமானே! அகிலலோக ஜனனியாகிய உண்ணாமூலையாள் பங்களே! அண்ணாமூலையானே!” என்று தோத்திரித்து, தம்மையாண்டருளிய ஞானதேசிகத் திருமேனியைக் கண்டும் கண்டும் திருப்தியெய்தாது அகண்டாகார சிவபோக மென்னும் பேரின்ப வெள்ளத்தைப் பருகிப்பருகி அவ்விடத்தே வதிந்தனர். அங்ஙனமாகுங் காலையில், மார்கழி மாதத்தில் ஆருத்திரா நக்ஷத்திரத்திற்கு முற்பட்ட பத்துத் தினத்திலும், பிராமிய முகூர்த்தத்திலே மாதர்கள் சயனமொருவி அனலாசல நாதரைச் சேவிக்கும் வண்ணம் மனைகள்தோறுஞ்சென்று ஒருவரையொருவர்

அழைத்துப் பூங்கமல வாவிகளிலே ஸ்நானஞ் செய்வ
தனைக் கண்டு அவர்கள் கூறியதாக,

ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும்பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்தியவாழ்த் தொவிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து

போதா ரமளியின்மே னின்றும் புரண்டிங்ஙன்
வதேனு மாகாள் கிடந்தா னென்னெயென்னே

யீதே யெந்தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

* * * *

போற்றி யருளுகின் னாதியாம் பாதமலர்

போற்றி யருளுகின் னந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீ ரு மிணையடிகள்

போற்றியா னுன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்

போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்

போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

என்று திருவெம்பாவை யென்னும் பாடல் பாடி,

அம்மங்கையரே கூறியதாக,

செக்க னெடுமாஹஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய

பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி

எங்கள் பிறப்பதுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொண்டு

தெங்கு திராள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்

அங்கண னந்தண னு யறைகவி வீடருளும்

அக்கருணை வார்கழலே பாடுதூங்கா ணம்மாணாய்.

* * * *

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்க ணீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மாளுய்.

என்று திருவம்மாளை பாடி, சிலகாலத்து அங்கே
வதிந்து, பின்னர் ஆண்டு நின்றும் காஞ்சிமாபுரத்துச்
சென்று, அங்கே ஏகாம்பர நாதரையும், காமாசுபி தேவி
யையும், குமரகோட்டத்து அடிகளாகிய சுப்பிரமணிய
சுவாமிகளையும் வணங்கி, திருக்கழுக்குன்றஞ் சென்று,
அங்கே ஞானதேசிகத் திருமேனியைக் கண்டு, எல்லே
யில்லாப் பேரானந்தங் கொண்டு,

பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மாணுன் ஞமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்கி லாததோ ரின்ப மேவருந்
துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான்
உணக்கி லாததோர் வித்து மேல்வினா
யாமலென் வினையொத்த பின்
கணக்கி லாத்திருக்கோல நீ வந்து
காட்டி ஞய்கழுக் குன்றிலே.

* * * * *

இயக்கி மாறறு பத்து கால்வரை
யெண்குணஞ் செய்த வீசனே
மயக்க மாயதீதார் மும்ம லப்பழ
வல்லி னைக்கு ளழுந்தவுந்
துயக்க றுத்தெனை யாண்டு கொண்டுநின்
துய் மலர்க்கழல் தந்தெனைக்
கயக்க வைத்தடி யார்மு னேவந்து
காட்டி ஞய்கழுக் குன்றிலே.

எனும் பாடலைப் பாடி., சிலநாள் அங்கே வதிந்து,

பின்பு ஆண்டு நின்றொருநாள், சிதம்பரத்து எல்லையை நாடிச் சென்று, அத்தலத்தை யடைந்து, இருபக்கமும் நிரைநிரையாய் நிற்கும் கொன்றை மரங்களையும் ஏனைய சிவபூசைக்கு உசிதமான புஷ்பங்கள் அலரும் மரங்களையும், சம்சாரவாசனை நீங்கப்பெற்ற மஹான்கள் வீற்றிருந்து வேதபாராயணமும் நிமலாகம படனமும் செய்கின்ற ஒலி ஓயாது கேட்கின்ற மண்டபங்களையும், மன்றுகளையும், ஆவணவீதிகளையும், கிரகபந்திகளையும், சௌதமாலிகளையும், கண்டுகண்டு மகிழ்கொண்டு, திருவாலயத்தினுள்ளே புருந்து, திருச்சபைசென்று, பஞ்சகிருத்தியங்கள் நடாத்தும் பொருட்டு ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியாநின்ற நடேசரைத் தரிசித்தலும், அங்கே பரமசிவன் ஞானதேசிகத் திருவுருவைக் காட்டலும், நேத்திரங்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, தேகங்கம்பிக்க மெய்ம்மறந்து, அன்பு ஆராமையீதூர எம்பெருமானை நோக்கி,

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநாகில் வீழ்வேற்குச்
சுந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமில்லா வாணந்த மணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

* * * *

பூதங்களைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்களைனத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிரொளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

என்று கண்டபத்தென்னும் பாடலைப்பாடி, மூலஸ்தானத் திருக்கும் சிவலிங்க ஜோதியும் சிதாகாசத்திவிருக்கும் நடனகாரண ஜோதியும் ஏகாகாசமாயிருக்கும் மகாஜு

பூதியில் இருந்து தம்மை மறந்து, நிஷ்கிரியராய் அசையாது சித்திரத்தெழுதிய புருஷாகாரமென்ன நின்றனர். அப்பொழுது மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நின்ற நிலையைக் கண்டோர் யாரும் அநிசயமடைந்து “இஃதென்னை! இஃதென்னை!! இவரது கைகால்கள் நிஷ்கம்பமா யிருக்கின்றன; கண்கள் இமைக்கின்றில; இஃது என்ன அபாயமே!!” என்று தம்முள்ளே பேசு அடியாரை நோக்கி “அன்பரே! சபையைவிட்டுத் தூரத்தே அகலும்” என்றனர்.

பரிசாரகர்கள் இவ்வாறுரைத்த போதும், நடேசரது தாண்டவஞான புராதன இயற்கையைநாடி, ஆலோகனாதீதமான துரியாதீத பரவெளியில் அநிழ்ந்தித் தம்மை மறந்து, ஸ்தம்பம்போல நின்றவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அதைக் கேளாது நின்று, பின்னர் சாமுடற்குள்ளே பிராணன் புகுந்தாலென்ன, திருக்கர சரோருகங்களைச் சென்னிமேற் சூட்டி “சிவசிவ போற்றி போற்றி” என்று தோத்திரித்து, கனகசபையை மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, மூலஸ்தானேசுவரரை வணங்கி, சிவகாபியம்மையின் திருச்சாரணை விந்தங்களைச் சேவித்து, ஆண்டு நின்றகன்று, அத்தலத்திற்கு மேற்றிசையி லிருக்கும் புனிச்சரம் அடைந்து, அங்கே சிவபெருமானை வணங்கி, பின்பு சிதம்பர வீதியிலே செல்லுகையில் குலாப்பத்து, கோயிற் றிருப்பதிகம், கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல், * திருப்பொற்சண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணைக்கம், திருப்பூ

வல்லி, திருப்பொன்னாசல், அன்னைப்பத்து; திருக்
கோத்தும்பி, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப்
பத்து ஆகிய இப்பாடல்களைப் பாடி, பின்னர் அந்நகரின்
புறத்தே ஓர் பன்னசாலை சமைத்து, அங்கே யோக
பீடத்தில் வீற்றிருந்து சிவபெருமானது திருவடிக்
கமலங்களைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தனர்.
இங்ஙனமாகுங் காலையில் மாணிக்கவாசகப் பெருமானது
திருவாசகத் தமிழைத் தில்லையிலுள்ளார் அதிசயத்
துடன் புகழ்ந்திருந்தனர்.

௫. புத்தரை வாழில் வென்ற சருக்கம்

திருவாதலூரடிகள் சிதம்பரத்தில் வில்வ வனத்தில் சஞ்சரித்து, ஜீர்ணபத்திரம் உண்டு சிவயோகத்தில் இருக்குங் காலத்தில், சிவபக்தனாகிய தாபசுனோருவன் நானாதேச வளங்களையும் அறியும் அபேசைஷயினனாய், சோழ மண்டலத்திலே சஞ்சாரஞ்செய்து, இலங்கா துவீபம் சென்று அவ்விடத்துளவான கிராமங்களிலே சஞ்சரிக்குங்காலையில், தான் போன இடங்கள்தோறும் “ தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க ” எனக் கூறுவா னாயினான். சிவபிரானது திருசேஷத்திரத்தினை வாழ்த்து வதைக் கேட்டு மனம்புழுங்கிய அறிவினிகளாகிய பெளத்தர்களிற் சிலர் தமது இராஜனுக்கு சைவ தாப சரது விருத்தாந்தத்தை மொழிந்தனர். அஞ்ஞானங் குடிபுகுந்த சிந்தையனான பெளத்தராஜன் அந்தாப சரைத் தனது சமூகத்திற்குக் கொடுவரும் வண்ணம் தன் ஏவலாளர்களைப் பணிக்க, அவர்கள் சைவ தாபச ரிடஞ்சென்று “ சுவாமீ! உம்மை எமது அரசர் அழைத்துவரும் வண்ணம் கட்டினையிட்டனர்; ஆதலில் நீர் யாதானுமோர் ஆசேஷமின்றி வரல்வேண்டும் ” என்று வேண்டினார். அப்போது தாபசர் “ தேச சஞ் சாரியாய்ப் பிசுஷாடனத்தினாலே சீவனஞ்செய்யும் என் னுடனே தமது அரசனுக்கு யாது காரியமுளது ? ” என்றனர். அதுகேட்டு ஏவலாளர்கள் “ சுவாமீ! நீர் பிசுஷாடனத்தினால் சீவனஞ் செய்பவரேனும், யாவரையும் தீக்கிவிடுத்து பரிபாலனஞ்செய்யும் அரசரது ஏவற் படியே நடப்பது அழகு ” என்று சொல்லி வேண்டலும்,

அத்தாபசர் அவர்களுடனேபோய் இராஜ சமூகஞ்
சென்றனர். அங்கும் சைவர் “தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம்
வாழ்க ” என்று சொல்லி வீற்றிருத்தலும் பொளத்த
ராஜன் சைவரது விபூதிருத்திராஷ்ட மாலையையும் கையில்
விளங்கும் பிரம்பையும், ஜடாகலாபங்களையும் கண்டு
சிறிது மனந்துளங்கி “தாபசரே, இப்பொழுது நீர்
‘ தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க ’ என்று உரைத்த
காரணம் யாது?” என்று வினாவலும், தாபசர் “ இலங்
காதிபதியே ! கேள் : சோழ மண்டலத்திலே சிதம்பர
மென்று மகிமைதங்கிய சேஷத்திரம் ஒன்றுண்டு.
அஃது முன்னே தில்லைவனம்; அஃதே புலனங்களுக்
கெல்லாம் புராதனமான ஸ்தலம்; வீராட் புருஷனது
இருதய புண்டரீகமாகிய அத்தலத்தில் சுவர்ணசபை
ஒன்றுண்டு; அதிலே தேவாதி தேவராகிய பாம
சிவன் கருணாசக்தியாகிய உமாதேவியார் கண்டு
மகிழப் பஞ்சகிருத்திய காரணமான நடனம் புரிவர்.
அங்கே, நெடுங்காலம் குஷ்டரோகத்தினால் வருந்திய
இரணியவன்மன் மூழ்கிய மாத்திரத்தில் அவனது
வியாதிகள் யாவற்றையும் நீக்கியதான சிவகங்கை என்
னும் ஓர் தீர்த்தமுண்டு. அதிலே மூழ்கிப் பாம
சிவனது ஆனந்த நடனத்தைத் தரிசனஞ் செய்வோர்
ஜனனமரண வேதனையற்று மோக்ஷ சுகமடைவர். சகல
ஆன்மாக்களாகும் பாசபந்தத்தினை யொழித்து மோக்ஷ
சுகங் கொடுத்தற்குத் தாமே வல்லரென்னும் ஜயசீலத்
தைக் காட்டும் வண்ணம் பாமசிவன், தமது வாமபாகத்
தில் வீற்றிருக்கும் அண்ட சராசரங்களினைத்தையும்
என்ற ஆனந்தவல்லியாகிய உமாதேவியார் பார்த்து

மகிழ் நடனம் புரிந்தனர். சிவபிரானது திருச்சாணா
 வீர்தக்களைத் தியானியாத தீயரும் மனம் வாக்குக் காய
 மென்னுந் திரிகாணக்களாலும் பாவமே புரிகின்ற கொடி
 யாரும் ஒருதரம் 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்றோதில்,
 அஃது பஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத்தேராயிரத்து அறு
 நூறுதரம் உச்சரிப்பதற்குச் சமம்; ஆதலாலேதான்
 இலங்காதிபதி, யான் 'தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம்
 வாழ்க' என்று எப்போதும் சொல்கின்றேன்"
 என்றனர். அவ்வுரை கேட்டலும், அரசனுக்குப் பாக்சை
 வீற்றிருந்த பெளத்தகுரு சினந்து "சைவனே! பிட
 காகமம் மூன்றனாலும் பிரதிபாதிக்கப்படும் கடவுளே
 யன்றி வேறு கடவுளாரும் உளரோ? யான் இத்தினத்தீதே
 தானே கின்னாற் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் சிதம்பரத்
 திற்குச் சென்று நின்கடவுளது வீரத்துவசத்தையும்
 வீரக்கழலையும் அறுத்து, உலகோர் யார்க்கும் புத்தனே
 கடவுளென்னுஞ் சத்தியத்தை விளக்கி, அக்கனக
 சபையே எம்பெருமானாகிய புத்தனது பள்ளியாகச்
 செய்வேன். இக்காரியம் மூன்று தினத்தினுள்ளே
 முடிப்பேன்" என்று பிரதிஞ்ஞை பண்ணி, ஓர் சிவிகை
 மீதேறித் தனது சீஷவர்க்கங்கள் காற்புடையினுஞ்
 சூழ்ச்சென்று சிதம்பரத்து எல்லை யடைந்தான்.
 அப்போது இலங்காதிபதியும், தன்னுடைய புத்திரி
 யினது முகத்துவம் நீங்க, கனகசபைக்குப் போக
 அபேஷித்து சைனியங்கள் சூழ்ந்துவரச் சிதம்பரத்
 திற்குப் போனான். அரசன் போதற்கு முன்னமே
 சென்றபெளத்தகுரு சிவிகையினின்று இறங்கி, புலீச்சர
 காதரது திருக்கோயிலின்கண் இருக்கும் கனகமயமான

மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தனன். அதன் பின்னர் இலங்காதிபதியும் அங்கே சென்று, தன் குரவனாகிய பெளத்தனை வணங்கி அம்மண்டபத்திலேதானே ஒருசார் வீற்றிருந்தனன். அதுகண்ட திருவாலயப் பரிசாரகர்கள் மனம்நொந்து “இஃதென்ன அநுசிதம்! இஃதென்ன அநுசிதம்!! எம்பிரானது திருக்கோயிலினுள்ளே புறச்சமரிகளாகிய பெளத்தர்கள் புகுந்தனரே!!!” என்று சொல்லி மனம்நொந்து, கோபித்து அவர்களை நிர்த்தித்து, “பெளத்தனே! நீ இவ்விடம் நின்றும் விரைவிலே ஓடு” என்றனர். அப்போது பெளத்தகுரு பரிசாரகர்களை நோக்கி, “சைவர்களே! யான் சோழமஹாராஜனது முன்னிலையிலே உமது சமயமாகிய சைவம் அசத்திய மார்க்கமென்றும், பெளத்தமே சத்திய மார்க்கமென்றும் ஸ்தாபித்ததன்றி இவ்விடம் நின்றும் ஏகேன்” என்றான். இவ்வார்த்தை கேட்டலும் பரிசாரகர்கள் யாவரும் ஓடி, தில்லை மூவாயிரவர்க்கும் ஏனைய மஹான்களுக்கும் இவ்விருத்தாந்தத்தை விளம்பினர். அமுலுட்டிய வேல்போன்ற அவ்வார்த்தை அவர்கள் செவிப்புகுதலும், யாவரும் அக்கணத்தேதானே திருவாலயஞ் சென்று மண்டபத்திலே கூடி, “பெளத்தனே! சிறிதும் அச்சமின்றி நீ ஈண்டு வந்தனை; நீ மூடன். இங்கு நீ வந்திருக்குங் காரணம் யாது?” என வினாவினர். அவர் வார்த்தைகேட்டுப் பெளத்தகுரு சைவர்களை நோக்கி “ஆகமவேத புராணங்களாலே துங்கடவுளாகிய சிவபெருமானே பரமபதியென நீவிர் ஸ்தாபிப்பீர்களேல், உங்கள் ஸ்தாபனத்தை ஆசேஷிப்பித்து என்கடவுளே பரமபதியென ஸ்தாபனம் பண்ணு

வேன் யான். வாதஞ்செய்ய வல்லீரேல் வம்மின்” எனக் கூறினன். அப்போது தில்லை மூவாயிரவர்கள் முனிந்து, “பௌத்தனே, நாய் குரைத்தாலும் நின்று அதன் கோபத்தினை நீக்குவது பெரியோர் கடன். இழிமை யுடைய நின்னுடனும் வாதசெய்வது எம்கடனே. அரசனும் சகலகலா பண்டிதர்களும் சேர்ந்திருக்கும் சபையிலே தருக்கஞ் செய்தக்கால் வாதங்களின் குண தோஷங்கள் யார்க்கும் உறுதிப்படும். அஃதன்றி, தனியே நின்னுடன் வாதஞ்செய்யத் தகாது” என்று சொல்லி, அவர்கள் யாவரும் வேரோரிடத்திற்கடி. “யாம் இவனை முனிந்து ஒட்டுவேமேல், ஊரார் யாரும் ‘தில்லைமூவாயிரவர் பௌத்தனது வினாக்கட்கு உத்தரம் புகல அறியாது அவனை வினே முனிந்தனர்’ என்று உலகம் நம்மைப் பழிக்கும்; ஆதலில் மஹாசபையில் தருக்கஞ் செய்வதே அழகு” என்று தம்முள் ஆலோசித்து மற்றைநாள் சபைக்கு வரும்வண்ணம் பிராமணர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் ஏனைய மஹான்களுக்கும் பத்திரிகையனுப்பி யாவரும் தத்தம்மனை புக்கனர். அத்தினத்தில் சூரியாஸ்தமயனமாய் இருளெங்கும் பரத்தலும், சைவர்கள் யாவரும் கின்ன மனசுடையாராய் அன்னமயின்று துயின்றனர். அவர்கள் துயிலு கையில் யாவரதும் சுவப்பனத்திலே நடுசப்பெருமான் திருக்கரத்திலே பிரம்புதாங்கி, திருநாதலில் விபூதி தரித்து, கழுத்திலே உருத்திராக்ஷ மணிவடந்தரித்து, திருமுகத்திலே திருப்புன்முறுவல் காட்டி, மனோகரமான திருவடிவங் கொண்டு “அன்பர்களே! அஞ்சா திருக்கள். நமது சித்தம்பரத்து எல்லையிலே மாணிக்க

வாசகனெனப்பெயரிய பக்தன் இருக்கின்றான். அவனைப்
 'பௌத்தரை வாதினிலே வெல்லும்வண்ணம் வேண்டு
 விரேல், அவன் யாதானும் ஆசேஷ்யமின்றி அவர்களை
 வாதினிலென்று நமது சைவத்தையே யாவரும் மகிழ
 ஸ்தாபனஞ் செய்வான்" என்று உரைத்து மறைந்
 தருளினார். சிதம்பரேசர் மறைந்துபோதலும் அவர்
 கள் யாவரும் பேராணந்தக் கடலுள் தினைத்து, எம்பிரா
 னது பெருங்கருணைத் திறத்தை வியந்தோதி, பின்பு
 துயின்றனர். பின்னர், சூரியோதயமாதலும் யாவரும்
 சயனமொருவி அன்றிராசில் பொன்னம்பலநாதர்
 தத்தம் சுவப்பனத்திலே தோன்றி உரைத்தருளியதை
 ஒருவருக்கொருவர் உரைத்து எம்பரமபிதாவை வியந்து
 கூறி, அன்பு ஆராமமேற்கொண்டு, சிவபக்த சிரோ
 மணியாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வீற்றிருந்து
 சிவயோகம் செய்யும் பன்னசாலை யடைந்து, அங்கே
 எம்பெருமான் பதுமாசனம் விட்டெழுதலும், அவர்க
 ளெல்லாரும் விநயத்துடனின்றி பொன்னம்பலநாதர்
 தங்களுக்குச் சுவப்பனத்திலே உரைத்தருளியதைச்
 சிவானுபவச் செல்வருக்கு மொழிந்தனர். அப்போது
 தில்லை மூலாயிரவரது வார்த்தையிலே சிரத்தை கொள்
 ளாதவராய், திருவாதபுரேசர் வில்வ வனத்திலே பல்
 லிடத்தும் உலாவிக்கொண்டு நின்றனர். அவர்கள்
 மீட்டும் மீட்டும் அவரை வேண்டி அவர்பின் செல்லவும்
 அவர் பௌத்தரை வாதினிலே வெல்லுமாறு சென்றிலர்.
 அப்போது தில்லைமூலாயிரவர் துக்கங்கொண்டு நடராஜர்
 திருச்சங்கிதி சென்று, "சபாபதி! தேவரீர் மொழிந்தரு
 ளிய அடியவர் நாம் பலவாறு பிரார்த்தித்த போதிலும்

மிருகங்களோடு ஒடுகின்றனரேயன்றி எம் வேண்டுகோட்டுச் சம்மதிக்கின்றிலர். பௌத்தரை வாழிலே வெல்லுதற்கு உபாயம் யாது? மொழிந்தருள்க” எனப் பிரார்த்தித்தலும், ஆகாசத்தினின்று “தில்லை மூவாயிரவரே! நம் வார்த்தையைக் கேண்மின்; திருவாதபுரேசனை அழைத்தற்கு ஓர் உபாயம் சொல்வேம்; யாம் திருப்பெருந்துறையிலே திருவாதபுரேசனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து திவ்விய திருஷ்டியினாலே பார்த்த பொழுதே அவனுக்கு மாணிக்க ரத்தினம் போன்ற வாக்கு உற்பத்தியானது. ஆதலில் நீவிர் அவனை மாணிக்கவாசகன் என்னும் நாமத்தால் அழைப்பீர்களே யாயின், அவன் நமது வேண்டுகோட் பிரகாரமே பௌத்தரை வாழிலே வெல்வான்” என்று சிவபெருமானது திருவாக்குப் பிறந்தது. அதனைக் கேட்டலும் தில்லை மூவாயிரவர்கள் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கித் தம்மை மறந்து, நடேசரது அருட்டிறத்தை வியந்தோதி, அக்கணத்திலேதானே வில்வவனஞ் சென்று, அவரது தீக்ஷாநாமமாகிய மாணிக்கவாசகர் என்னும் நாமத்தைச் சொல்லி அழைத்தனர். “மாணிக்கவாசக சுவாமீ! வந்தருளும் வந்தருளும்; பௌத்தர்களை நிக்கிரகஞ் செய்து சைவசித்தாந்தத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்தருளும்” என்று தில்லை மூவாயிரவர்கள் அழைத்த வசனங் கேட்டலும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான், “இந்நாமம் குருந்த விருக்ஷத்தடியிலே ஞானோபதேசஞ் செய்த காலத்து ஞானதேசிகராகிய கிருபாசமுத்திரம் அடியேனுக்கு ஈந்தருளியது. அஃது இப்போது எம்பரனது அருளினாலே இவர்கட்குத் தெரிவிக்கப்

பட்டது ; இதிலே சந்தேகமின்று” என்று சிந்தித்து, தம்மைப் புண்ணிய வந்தரென மதித்து, தில்லைமூவாயிரவர்களுக்குச் சமீபத்திலே வந்தனர். அவர்கள் யாவரும் கைத்தலங்களைச் சென்னிமேற்கூப்பி நமஸ்கரித்து, மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் பூசித்து, ஓர் தீக்ஷிதருடைய தோளின்மேலே எம்பிரானை யேற்றி, சிவநாமங்களைப் பாடியும், எம்பெருமானுக்கு நற்புடையிலும் ஆடியும், பல்வகைத் தாளங்கொட்டியும், ஹர ஹர முழக்கஞ் செய்தும், சாமவேதகானம் பாடியும், பௌத்தருரு இருந்த ஸ்தானத்திற்குச் சமீபத்திலே ஓர் மாமணிப் பீடமீது வீற்றிருப்பித்து, சைவாகம நிர்தகர்களாகிய சண்டாளப் பெளத்தரைப் பார்ப்பது எம்பெருமானாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குத் தகாதெனச் சிந்தித்து, ஓர் திரைச்சீலை கட்டினர். இங்ஙனமாகும் காலையில் தில்லை மூவாயிரவர் விடுத்த திருப்பத்திரத்தைக் கண்ட சோழ மஹாராஜனும், பெளராணிகர்களும், தார்க்கிகர்களும், வையாகரணர்களும், ஆகமிகளும், வேதவித்தகர்களும், ஏனைய மஹான்களும்வந்து மணிமண்டபத்தில் வீற்றிருந்தனர். சோழ மண்டலாதிபதியைக் கண்ட ஈழமண்டலாதிபதி எழுந்து உபசாரஞ்செய்து தானனுப்பிய திறையின் சேஷத்தைச் கொடுத்து முகமன்பகர்ந்து நின்றலும், சோழராஜன் அவன் விநயத்தை வியந்து அவனைத் தன் பாங்கில் வீற்றிருப்பித்து மகிழ்வித்தனன். பின்னர், சோழமகாராஜன் எழுந்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது திருச்சாரண விர்தங்களின்கீழ் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, சென்னிமேற் கைகூப்பி வணங்கி

நின்று “சுவாமீ சிவஞானச் செல்வரே ! வேதநிந்தகர்களாகிய பௌத்தரை வாதிடவேல்வது தேவரீரது கடன். சைவாகம நிந்தகர்களாகிய அவர்களைச் சங்கரிப்பது அடியேன் கடனாகும்” என்றான். இவ்வார்த்தை கேட்ட பௌத்தர்கள் யாவரும் மனம்நடுங்கி இருக்க, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பௌத்தகுரவனை “நீ ஈண்டு வந்த காரணம் யாது?” என வினாவினார்.

“சைவரே!கேளும்:எம்கடவுளாகிய புத்தனேயன்றி ஏனைய சமயக்கடவுளர் பதியல்லர் என்பதை ஸ்தாபித்தீ, இவ்விடத்தே பௌத்தர்களை வகிப்பிக்கும் வண்ணமே யான் ஈண்டு வந்தேன் ; இஃதன்றி என் வரவிற்கு வேறு காரணமில்லை ” என்று பௌத்தன் கூறலும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருப்புன்னகை செய்து பௌத்தனது அஞ்ஞானத்திற்கு இரங்கி அவனை நோக்கி, “பௌத்த குரவனே! நீ வணங்குங் கடவுளது இலக்கணங்களும், அக்கடவுளைச் சேர்வதற்குச் சௌபாணபந்திக் கிரமமாயிருக்கும் நெறியும் கூறுவாய்” எனப் பணித்தனர். எம்பெருமான் இவ்வாறு புகலலும், பௌத்தன் கோபமுற்று, “சைவரே ! பிறவிக்குருடனுக்குச் சூரியப்பிரகாசங் காட்டல் முடியுமோ ? எம்கடவுளாகிய புத்தனது மகிமை யாவற்றையுங் கூற ஆயிரம் நாவும் போதா; எம்கடவுள் யோக்கியதையுடைய அடியார்க்குப் பிடகாகமத் திரயத்தைப் போதித்து,ஆன்மாக்களிடத்துக் கொண்ட காருண்ணியங் காரணமாகப் பல்வகை யோனிதோறும் ஜன்மித்து, அவற்றிற்கு இடமேசெய்தீ, ஜீவஹிம்ஸை சோரத்துவம் அசத்தியம் மதுபானமாகிய பாவங்களையொழிந்து, குஞ்சராசன

விருக்ஷ நீழலிலே வீற்றிருப்பார். கருப்ப சம்பந்தத்தால்
 உண்டாகும் உருவம் வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞா
 னம் ஆகிய பஞ்சகந்த சகிதமாய நானுபேத ஞானமுண்
 டாகி நீங்குவதே ஜன்மவியசனம்; பஞ்சகந்த சகித
 .மான ஆன்மா அழிந்துபோவதே க்ஷணபங்கம் என்னும்
 .முத்தி” என்று கூறினன். அதுகேட்டு மாணிக்க
 வாசகப் பெருமான் பௌத்தனது அஞ்ஞானத்துக்கு
 .இரங்கி, சோழ மஹாராஜனது முகத்தை நோக்கி, “பா
 .மாணுப்பிரமாணமேனும் விவேகமற்றவனாகியபௌத்த
 னுக்கு யாம் யாது பகர்வேம்?” என்றுரைத்துப் பின்னர்
 .பௌத்தனைநோக்கி “பௌத்தனே! நின்கடவுளாகிய
 .புத்தன் குஞ்சராசனவிருக்ஷ நீழலில் வீற்றிருந்து
 தார்மிகபோதனாமயமான பிடகாகமத்தைப் போதிப்பன்
 என்றுரைத்தனையே; ஞானம் உண்டாகி மீட்டும்
 .ஓர் மாத்திரைப் பொழுதினுள்ளே மறைந்துபோம்
 என்றனையே; அங்கனமாயின், பதமும் அர்த்தமும்
 .ஆய்ந்து சொல்வதற்கு முன்னே உணர்வுடெழில் அக்
 கடவுள் தருமசாஸ்திரம் பகர்வதெவ்வாறு? இஃது
 .அசம்பவமே. ஆதலில் தருமசாஸ்திரமே நினக்கில்லை.
 நின்கடவுள் ஆன்மாக்களிடத்துக்கொண்டகாருண்ணியங்
 காரணமாக நானுபேத யோனிகள் தோறும் பிறப்பன்
 .என்றனையே; ஜன்மம் பிரஞ்ஞாபாவம் விளைப்பது
 வாஸ்தவமன்றா? அற்றேல், ஒருவரது அஞ்ஞானத்தை
 .அகற்ற முயல்பவர்க்கும் அஞ்ஞானபந்தனம் நிகழ்வுறு
 மேல், அவர் அஞ்ஞானமகற்றுவது எவ்வாறு? நின்
 .கடவுள் ஜீவஹிம்ஸை செய்யான் என்றுரைத்தனையே;
 .நின்கடவுள் பிறந்த பல்வகையோனிகளுள் நாய் நரி புலி

சிங்கமாதியவும் அடங்கி யிருக்கின்றனவே ; அங்ஙனமாகவே நாய்முதலியவற்றின் வடிவேடுத்துப் பசியினால் உழன்ற காலத்துப் புல்லா தின்றான் ? பஞ்சகந்தசகிதமாகி க்ஷணத்திலே உருவம் பங்கமாகும் என்றுரைத்தனையே; அன்றியும் நின்கடவுள் ஆன்மாக்கட்டுக்கருணை செய்யும் பொருட்டாய்ப் பற்பல யோனிடோறும் பிறந்தனன் என்றனையே ; அவ்வாறாயின் பரஸ்பர விரோதமாயிருக்கின்றனவே நின் தாஷ்டாந்தங்கள். காரணமான ஆன்மாவோடுகூடும் காரியமான உருவமில்லாத இடத்து நின்கடவுளுக்கு உருவம் உண்டெனக் கூறுவது எங்ஙனம்? நின்கடவுள் க்ஷணபங்கமெய்துங்கால் பிடகாகமம் போதனை செய்வது எங்ஙனம்? நின்கடவுளராகிய இருபத்தோர் புத்தர்களும் நாயரது உதரந்தையே பீறிப் பிறந்தனரென நின்னூலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே. அங்ஙனமேல், நாயரைக் கொன்று நரகப் படுகுழியில் வீழ்பவரோ தேவலக்ஷணம் உடையார்? சதுர்ப்பூதங்களின் சம்மிச்சிரமேயன்றி, உருவினுக்கு ஆன்மாவில்லையென நின்னாகமத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே ; அங்ஙனமாகவே, துயிலுங் காலத்திலே முகத்தில் ஏறிப்போம் என்றும்பைப் பூதபேதம் அறியாத வாடுமெனை ? ஆகாசமென்று ஓர் பூதமுமில்லை, அங்கு வியாபிக்கும் சப்தமுமில்லையென நின்னூலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே ; ஆகாசம் உலக வழக்கமேயன்றி வால்சுவமான பதார்த்தமன்று என்றுரைப்பையேல், பிருகிணி அப்பு தேயு வாயு எனப்படும் நான்கு பூதங்களும் மிச்சிரமீத்தற்கு ஸ்தானம் அத்தியாவசியகமே; அங்ஙனமாகவே, அந்தஸ்தானமே ஆகாசமாகும்.

இதனால் நின்மதம் ஆபாசமுடையதென்பது திண்ணம். திக்கென்று சொல்வது உலகவழக்கமன்றிப் பிறிதன்று என்று நின்னூலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே; அவ்வாறாயின், நீ வடதிசையிலே குஞ்சராசனவிருஷமும் உளதென்று வணக்கஞ் செய்வதென்னை? நின்வார்த்தையும் செய்கையும் ஒன்றையொன்று விரோதிக்கின்றனவே. இப்போலி நியாயங்கள் மூடர்கள் பித்தர்கள் ஆகியவர் சமூகத்திலே கூறப்படிவன்றி, வித்துவான்கள் சபையிற் கூறப்படிவல் எவர் அங்கீகரிப்பார்? உயிர்களைக்கொன்று அருந்துவது பாவமென்ப பகர்ந்தும் புன்புலாலுணவு கொள்கின்றனையே; இஃதென்னை? நீபுலால் உண்பையெனக் கருதி உயிர்களை வதைப்போர் பாவம் உன்னையன்றி சாரும்? பஞ்சகந்தமும் அழிவதே சூணபங்கமென்னும் முத்தியென்று நின்னூலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே; பஞ்சகந்தமும்ழிய முத்திபெற்றோர் யார்? 'பஞ்சகந்தமும்ழிய அவற்றிலுண்டாகும் ஞானமே' என உத்தரம் உரைப்பையேல், பஞ்சகந்தம் அழியவில்லையென்றும் சூணபங்க மோசூமில்லை யென்றுங்கோடல் வேண்டும்", என்று இவ்வாறு பெளத்தமதபோதனைகளிலுள்ள ஆபாசங்களைப் பிரதரிசனத்தனர்; அப்போது ஆசுஷேபங்களுக்கு யாதானும் சமாதானம் பகர வன்மையின்றிக் கோபமுற்றுச் சைவசமயாசாரிய சுவாமிகளைப் பார்த்து "எம்கடவுள் யாவர்? எம்முத்தி யாது? என வினாவினீரே நும்கடவுள் யாவர்? நும்முத்தியாவது யாது?" என்று வினாவலும், பாசமய சிமிரபாலுவாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கூறுவாராயினார்: "பெளத்தனே! கேள்: எம்பிரான் வடவிருஷநீழவில்

வீற்றிருந்து பரிபக்குவ அடியார்த்கு நிமலாகம போதனை செய்பவர் ; திருமேனியிற் பொலியும் திருவெண்ணீற்றார் ; ஆனந்தத் தாண்டவர் ; உமாதேவி சகிதர் ; கருணாமிருத சாகரர் ; எம்பிரான் மகிமையை வேதங்களின் சிரசுகளாகிய உபகிஷ்டங்களும் கூறவல்லவா ?” என்று சிவஞானச் செல்வராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கூறலும், பௌத்தன் மாற்சரியமுற்று, எம்பிரானைத் தடுத்தது, “சைவரே ! நங்கடவுளாகிய சிவன் முன்னே கல்லாவின்றிமுலில் ஜபமணிவிளங்குகுங் கரத்தராய் வீற்றிருந்தனர் என்றுரைத்தீரே ; ஜபமணிவிளங்குகுங் கரத்தராய் யோகாசனத்தில் வீற்றிருந்த காரணத்தினாலே பரமவஸ்துவான கடவுள் நங்கடவுள் அல்லரென்றும், அவரின்மேலான பரமபதியொருவர் உளரென்றும் அனுமானித்தற்கு இடமுண்டே. உலகோர் யாரும் வணங்கச் சிவன் நடனம் புரிகின்ற ரென்றீரே ; நடனம் புரிபவர்தமக்குமேலானவர் பார்த்துமகிழும்பொருட்டே யன்றிச் சுவேச்சையாய் நடித்தலுண்டா ? அங்கனமாகவே சிவபிரானின் மேலான கடவுளுண்டுன்பது திண்ணம். சைவரே ! துமதுகடவுள் திருமேனியெங்கும் வெண்ணீறு அணிந்திருக்கின்றனர் என்றீரே ; திருமேனியிலே சிவபிரான் வெண்ணீறணிந்தமை அவரது திருமேனியினும் வெண்ணீறு அகிபாவனம் உடைத்தென்னுங் கருத்தினுலன்றா ? சிவபிரான் அர்த்தநாரீசுவரன் என்றுரைத்தீரே ; ஸ்திரிபும்ஸ மிச்சிரமான வடிவம் அசம்பவமே. ஓர் பாகத்தில் உமாதேவியிருப்பில் சிவபிரான் துறவறத்திருத்தல் எவ்வாறு?” என்று பற்பல ஆசேஷபங்கள் செய்து சற்சமயமாக்கிய சைவத்

தின்மேற் றேஷம் ஏற்றினன். அக்காலையில் சைவசித்
தாந்த சாகரமாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் புன்
முறுவல்செய்து பௌத்தனது அஞ்ஞானத்துக்காக
இரங்கி, “பௌத்தனே, நீஇப்பொழுது பரமபதியாகிய
சிவபிரான்மேற் றேஷமாகக் கூறியவற்றிற்குச் சமா
தானஞ் சொல்லுங்கால் வேதாகமங்களின் வாக்கியங்
களைக் கூறல்வேண்டும். அவற்றைச் சண்டாளனாகிய
நின்முன்னே கூறல் மஹாபாதகமே யாகும்; ஸ்தூ
லார்த்தங்களின் ஆற்றலாலே நின் ஆசேஷபங்களுக்குச்
சமாதானஞ் சொல்லவேம் கேள்: சிவபிரான் ஜபமணி
திருக்கரத்திற்குங்கி வடவிருகூ நிழலில் எழுந்தருளி
யிருந்தமை தம்மிலும் மேலான பரமபதி ஒருவர்
உளரென எண்ணியன்று; உலகோர்யாவரும் தவமர்க்கப்
பிரவேசம் புரியுமாயும், எம்பிரானது சீடரான சனகர்
முதலிய மஹான்கள் யோகந்தெரியும் வண்ணமுமே
யென்று அறி. சிவபிரான் ஆனந்தநடனம் புரிவது
தம்மின் மேலானோர் கண்டு மகிழும் வண்ணமென்று
ஆசேஷித்தனையே; அதற்கன்று, கிருஷ்டி முதலிய
பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெறும் பொருட்டே.
பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெறவே ஆன்மாக்கள்
பாசபந்த வேதனைபகன்று கைவல்ய சுகமடைவது தின்
ணம். ஆதலில் ஆனந்தநடனம் எம்பெருமானது
பெருங்கருணைத் திறத்தை விளக்குகின்றதே. எம்பிரா
னாகிய பரமசிவன் வெண்ணீர்நளிந்தது யாதுகாரணம்
பற்றியென வினவுவையேல், உத்தரமளிப்பேய் கேள் :
ஆன்மாக்களது வேதனைகளை யகற்றும் வெண்ணீர்நதை
எம்பெருமான் திருமேனியிற் றரித்தமை பிள்ளைகளது

நோயகற்றும் பொருட்டுத் தாயர் ஓளஷதம் உண்டது போலாகும் பௌத்தனே! சிவபெருமானேயன்றி வெண்ணீரணியத் தக்கவர் வேறு யார்? விபூதியினது மகிமை வேதங்களாலும் கூறிமுடியாது. அண்டசரா சரங்களனைத்தும் ஈன்றருளிய ஆனந்தவல்லியாகிய உமாதேவியாரை எம்பெருமான் வாமபாகத்திற் கொண்டமை ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் போகமளிக்கும் பொருட்டே; அவற்றிற்கு யோகமளிக்கும் பொருட்டாக யோகவடிவுடன் இருந்தார். பரமசிவனது குணங்கள் இத்தகையமையே யெனக் கூறுவது அரிது. அவர் ஆதிகர்த்தா, சிவயோகி, ஜோதி, போரணந்த சாகரம், நிராமயர், நிரஞ்சனர்; எம்பெருமான் மணியரங்கத்தில் நின்றருளிய நிலையேயன்றி வேறேது பதம்? ஏது நிலை? ஏது கூறற்பாற்று?" என்று ஆசேஷபங்களுக்குச் சமாதான நியாயங்கூறிப்பின்னர், சைவாகம நிந்தகர்களாகிய பௌத்தர்களது நாவிலேநின்று அவர்கள் பேச இயற்றும் சரஸ்வதியைக் கோபித்து, "கலைமாதே! சிவபெருமானை நிந்திக்கின்ற தீய பௌத்தர்களது நாவினையகன்று போ" என ஆஞ்ஞாபித்தலும், சரஸ்வதியஞ்சி அகன்றனர். அப்பொழுது பௌத்த குரவனும் அவன் சீஷர்களும் மூகராயினர். அதுகண்ட இலங்காதிபதி மனம்நடுங்கி எழுந்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது திருப்பாதார விந்தங்களின் முன் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து "எம்பெருமானே, தேவரீர் கருணைவெள்ளம் பொழிந்திடும் திருக்கண்ணால் நோக்கி என் ஊமைப் புதல்விக்கு வாக்கு வரும்வண்ணக் திருவுளம்பற்றி யருள்வீரேல் அடியேன் தேவரீருக்குத் தொண்டனாவேன்" என வேண்டினன்.

அப்பொழுது சிவஞானச் செல்வரான திருவாத
வூரடிகள் அவளை அழைப்பித்துக் கருணாகடாசுத்
வீசுஷணஞ் செய்து அவளைத் தமது திருமுன்னிலையில்
இருத்தி “மங்கையே! பெளத்தர்கள் செய்த ஆசேஷபங்
களுக்கெல்லாம் நன்கு சமாதானஞ் சொல்லு” என்று
ஆஞ்ஞாபித்தலும், அவள் யாவரும் அதிகசயிக்கும்
வண்ணம் உத்தரமளித்தனள். அவளுரைத்த உத்தரங்
களின் அருத்தத்தைச் சங்கிரகித்து மங்கையர் செய்யும்
திருச்சாழலாக,

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதுந் திருவாயான் மறைபோலங் காணேட
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசனவ் எனவ்வுயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ.

• • * * * *

அருந்தவருக் காவின்னீ பூறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேட
அருந்தவருக் கறமுதல்நான் கன்றருளிச் செய்திலனெல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ.

என்னும் பாடலைப் பாடினார். அப்போது இலங்
காதிபதி விபூதி ருத்திராசுமாலையாகிய சிவசின்னங்
களைத் தரித்து, பஞ்சாசுரத்தை உச்சரித்து ஆனந்த
மடைந்து சிவபக்தனாகி, ‘சோழமஹாராஜனும், சிதம்பர
வாசிகளும், திருச்சிற்றம்பலமும் வாழ்க’ எனப் பல
தரங் கூறி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் பிரதக்ஷிண
மாய்வந்து வீழ்ந்து நமஸ்காரம் பண்ணினான். அதனைத்

கண்ட பௌத்தர்கள் எல்லோரும் தமது மூகத்துவம் நீங்கும் வண்ணம் பரமத்திமிர பாஸ்கரராகிய மாணிக்க வாசகப் பெருமானை வணங்கினார்கள். அப்போது சோழ மஹாராஜனும் தில்லையிலுள்ளாரும் அவர்கள் மூகத்துவம் நீங்கும்வண்ணம் எம்பிரானை வேண்டினார். சிவ பக்தர் திருநேத்திரங்களாற் பரிந்து பார்த்தருளிய பொழுதே பௌத்தர்களது மூகத்துவம் நீங்கியது. நீங்கலும், அவர்கள் ஆனந்தமடைந்து எம்பெருமானை நோக்கி, “சுவாமீ! சைவசித்தாந்த சாகரமே! அடியேம் ஜன்மாந்தரங்கள் தோறும் இயற்றிய பாதகத்தினால் முத்தி சாதனமாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷத்தைப் பூண்டு ஜன்ம சாபல்யகரமான பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கப் பெற்றிலேம். அடியேங்கட்கு விபூதி ருத்திராக்ஷமாலே காஷாய வஸ்திரம் தந்தருளி இந்தத் துவராதையைத் தகித்தருள்க” எனவேண்டினார். அவர் வார்த்தைகேட்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சரற்கால பூரணசந்திரன் போன்ற திருமூகத்திலே மந்தகாசப் பிரகாசங் காட்டி, அவர்கள் பூர்வத்திலே புண்ணியஞ் செய்தவர்களென எண்ணி, சிவசாதனங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷ மாலிகை அவர்கட்கு ஈந்து, காஷாயவஸ்திரம் தரிப்பித்து, அவர்களது சிவரவஸ்திரங்களை அக்கினியில் தகிப்பித்தனர். அவ்வமயத்திலே சோழமண்டலாதிபதியும், தில்லையிலுள்ளாரும், ஈழமண்டலாதிபதியும், பௌத்தர்களும் சுவர்ணசபைக்குச் சென்று நடராஜர் முன்னே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து மாணிக்கவாசகப் பெருமானைத்

தோத்திரித்து அவரது விடைபெற்றுத் தத்தம் ஸ்தானஞ் சென்றனர். இவர்கள் போதலும் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் திருப்புலிச்சரம்போய் அங்கே முன் போல வீற்றிருந்து பேரானந்த சாகரத்துள் மூழ்கி, மாணும்புலியும் ஒருங்குவந்து தேகம் உரிஞ்சிப்போகவும், பசுக்கூட்டங்கள் கன்றென்னும் பிராந்தியால் மோந்து நக்கவும், பறவைகள் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பருகவும் சிவயோகத்தி விருந்தார்.

சு. திருவடிபெற்ற சருக்கம்

சிவயோகியாய்ச் சிவபோகமென்னும் பேரின்ப வெள்ளம் பருகிப்பருகி இருந்தவராகிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் திருப்படையாட்சி, திருப்படையெழுச்சி, அச்சோப்பத்து, தேவலோக யாத்திரைப் பத்து ஆகிய பாடல்களைப்பாடி, மனோவியசனஞ் சிறிதுமின்றி, சிதம்பரமே எவற்றினும் மேலான சிவபதடுகைக்கண்டு இருக்குங்காலத்தில், நடராஜர் பக்த சிகாமணியாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான்மேற் கொண்ட பேரன்புமீதார ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு, திரிசுத்திரம் விளங்கவும் திருநுதலிலணிந்த திரிபுண்டரம் திகழவும் மெல்ல மெல்ல அசைந்து திருவாதலூரடிகளுக்குமுன் சென்று நின்றருளினார். அந்தணரைக் காண்டலும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பரிவுகூர்ந்து “சுவாமீ! இவ்விடத்தே வீற்றிருக்கும்” என ஆசனம் வழங்கினார். அந்தணர் வீற்றிருத்தலும், திருவாதலூரடிகள் அவர் எத்தேசத்தவரென வினாவினர். பிராமணர் பாண்டி தேசத்தவரெனக் கூறக்கேட்ட மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அதி சந்தோஷமுற்று, “சுவாமீ! பிராமணோத்தமரே! திருப்பாத புண்டரீகங்கள் வருந்த ஈண்டு வந்த காரணமென்னை?” என வினாவு, எம்பிரான் “சுவாமீ! உம்மைக் காணும் பொருட்டே வந்தேன்; நீர் அரிபிரமேந்திராதியர் அறிவரும் சிவபெருமானைக் குதிரையின் மீதேறிவர இயற்றிய பெருங்கீர்த்தியினாலே பாண்டி மண்டலமுழுதும் மேன்மை யடைந்தது. நீர் திருப்

பெருந்துறையிலே ஞானதேசிகரது திருவடிகளைச் சேவித்து வியசனங்கள் யாவும் நீங்கி, திருக்கழுக்குன்றஞ்சென்று, பின்னர்ச்சிதம்பரக்ஷேத்திரம்வந்து பௌத்தரை வாசிலே ஐயித்து, சைவசித்தாந்தஸ்தாபனம்செய்தீர் என்னும் விருத்தாந்தத்தைக்கேள்வியுற்றுச் சைவர்கள் சகலரும் ஆனந்தக்கடலுள் திளைத்தனர். பொன்னம்பல வாணரை வியந்து பாடிய திராவிட பிரபந்தங்களை ஒதும்படி யெண்ணி, அவற்றை உமது அற்புதத்திருவாயினுற்கேட்டு எழுதல்வேண்டுமென்னும் பேராசை தூண்ட ஈண்டு வந்தேன்” என்றுனர். அவ்வார்த்தை கேட்ட மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தாம் பாடிய சதுர்வேதார்த்தகமான அற்புதத்திராவிட பிரபந்தமான திருவாசகமுமுதையும் மணமுவந்துசொல்ல, நடேசர் தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் ஓர் வட்டில் வரைந்தருளினர். பின்பும் தமதுவாற்சல்ய குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது அற்புத மனோகர மாணிக்கரத்தின வாசகாமிர்த்தத்தைத் தமதுசெவிகளில் நிறைக்க வேண்டுமென்னும் வாஞ்சையினாலே, பக்த சிரோமணியை நோக்கி, “சுவாமீ! பொன்னம்பல நாதரைக் கவிராயகனாகக் கொண்டு ஓர் கோவைப் பிரபந்தம் பாடல்வேண்டும்” என வேண்டினர். அப்பொழுது மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

திருவளர்தாமரைசீர்வளர்காவிகளீசர்தில்லைக்

குருவளர்பூங்குமிழ்கோங்குபைங்கார்தள்கொண்டோங்குதெய்வ
மருவளர்மாலையொர்வல்லியினொல்கியனநடைவாய்ந்

துருவளர்காமன் றன்வென்றிக்கொடிபொன்றொளிரீகின்றதே.

போதோவிசும்போபுனலோபணிகளதுபதியோ
யாதோவறிகுவதே துமரிதியமன்விடுத்த
துதோவனங்கன் துணையோவிணையிலிதொல்லத்தில்லை
மாதோமடமயிலோஎனநின் றவர்வாழ்பதியே.

என்னும் செய்யுட்களை முதலாகக் கொண்டு ஞான
னுபவத்தை வர்ணித்து நானூறு துறையுடைத்தான
கோவைப் பிரபந்தத்தைச் சொல்ல, அழகிய சிற்றம்பல
முடையார் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி, புஸ்
தகத்தைக் கட்டி அவர் முன்னே வைத்து அந்தர்த்தான
மாயினர். அதுகண்டு விரைந்து எழுந்து திருவாதவூ
ரடிகள் அந்தண வடிவங்கொண்டு வந்தருளிய கருணையங்
கடல் தில்லைச்சிற்றம்பல முடையாரென நிச்சயித்து
எங்கும் ஓடினர்; ஆனந்தக் கூத்தரை நாடினர்; எம்பிரான்
மீது பற்பலதுதி பாடினர்; ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்
தனர். “ அடியேனது பாடலைத் திருக்கரத்தா லெழுதி
யவர் பொன்னம்பல வாணரோ? எம்பெருமானே! அடி
யேனை ஈண்டுக் கைவிடுத்து எங்குப் போயினீர்?” என்று
பூமியின்மேல் விழுந்தனர். “ சாமகானப் பிரியராகிய
நடனசபாபதி அடியேனது பாடல்களை அருமைத்
திருக்கரத்தால் எழுதியருளினமையால் அடியேன் கிரு
தார்த்தன்! கிருதார்த்தன் !!” எனப் புகன்றனர். “எம்
பெருமானே! சிறியேன்முன் நில்லாது விரைவிலே
அந்தர்த்தானமாயின காரணம் யாதோ?” என்று
இரங்கித் தரைமீதுவிழுந்தனர். பேரானந்தப் பெருங்கட
லுள் ஆழ்ந்தனர். இங்ஙனமாதலும் அற்புதத் திராவிட
பிரபந்தத்தில் மிகமுடையும் நடராஜர் சிதாகாசம் புக்கு,
அரிபிரமனாகியோரை நோக்கி, “ இஃது நம் பக்தனை

மாணிக்கவாசகனால் இயற்றப்பட்ட அற்புதமான தமிழ்ப் பிரபந்தம்” என்றுசொல்லி, அதைச் சதூர் வேதங்களையும் நிமலாகமங்களையும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருமைத் திருவாயினால் வாசித்துக் காட்டி, திருக்கோவையாரின் முடிவிடத்தில் “ திருச்சிற்றம்பல முடையார் கையெழுத்து ” என எழுதி, அப்புஸ்தகத்தினைச் சேமித்துப் பின்னர், தம்மடியாராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது பிரபாவத்தையும் மகிமையையும் சகலகலா பிரவீணத்துவத்தையும், மற்றைய அடியார் எல்லோர்க்கும் உணர்த்தத் திருவுளம் பற்றி, அத்திருமுறையை அரங்கமணி மண்டபத்தின் வாயிற்படியில் வைத்தருளினார். அதனை அர்ச்சகராகிய ஓர் தீக்ஷிதர்கண்டு அற்புதமடைந்து இப்புஸ்தகம் ஈண்டிருத்தல் தைவிகமென்று அதிசய வெள்ளத்தாழ்ந்து, அந்தக்ஷணமே பேரவாவென்னும் பிரசண்டமாருதந் தாக்க ஓடித் தில்லை மூவாயிரவர்க்கும் அந்தக்ஷேத்திரத்திலே உறையும் ஏனையோர்க்கும் தாம்கண்ட அற்புதத்தை மொழிந்தனர். அவ்வார்த்தை கேட்டோர் யாவரும் ஆனந்த வேலாவலயம் நாப்பண்படிந்து இராஜிதமணி அரங்கமண்டப வாயிற்படி முன் விரைந்தோடி, அச்சத்துடன்நின்று “இஃது எம்பிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அரியசைவ சித்தார்தமோ? யாதோ?” என்று அறிவது உத்தமமென்று யாவருங் கூறலும், அம்மஹான்கள் கூறிய வார்த்தையைக்கடைப்பிடித்து, ஓர் தீக்ஷிதர் அத்திருமுறைக்கு மலர்களாற் பூஜனை புரிந்து தூபதீபங்காட்டி, திருப்புஸ்தகத்தின் திருக்கயிற்றை யவிழ்த்து அதிலெழுதி யிருக்கும்

சிவபுராணம் முதலிய திருவாசகத் தமிழையும் திருக்கோவையார் நானூறு பாடலையும் ஒதி, ஈற்றில் “ திருவாதபுரேசன் மொழிந்தது, திருச்சிற்றம்பல முடையார்கையெழுத்து” என்று வாசித்தனர்.

ஒருகாற் கேட்பினும் உருகாமனமும் அழல்வாய்ப்பட்ட மெழுகேபோல உருகுமாறியற்றும் திருவாசகத் தமிழ் திருக்கோவையாருடன் செப்புதல் கேட்ட தில்லைமுவாயிரச் செய்யமா முனிவரும் அல்லல்தீர் நெஞ்சத்து அறிஞரும் தம்மைமறந்து அருட்சிவபிரான் மாணுடருய்யச் சிறந்த நற்றமிழ்தூல் செய்வித்தனர் என, நடராஜரைத் தோத்திரித்துச் சிவஞானச் செல்வரான மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து, “இப்பாடல்களிருக்கச் சிவலோக சாதன மார்க்கமடைய வேறும் சைவநூல்கள் வேண்டுமோ?” என வியந்தோதி விரைவில் ஆண்டு நின்றகன்று, அந்த அற்புதத் திராவிட பிரபந்தங்களின் அருத்தத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தமது அருமைத் திருவாயினால் மொழிந்தருளும் வண்ணம், அவரைப் பிரார்த்திக்குமாறு அவர் இருக்குமிடஞ் சென்று, அவர் திருமுன்னிலையில் வீழ்ந்து “எம்பெருமானே! இப்புஸ்தகம் நடராஜாது திருவருளால் அரங்கமணி மண்டப வாயிற்படியிற் கண்டனம்; இஃது சிவபெருமானது திருவருளன்றிப் பிறிதென்னை?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அவர்களுரைத்த வார்த்தை திருவாசகத்தமிழ் புகன்றருளிய சிவஞானச் செல்வராகிய திருவாதவூரடிகளது திருச்

செவிவழியே தேவமீர்த தாரைபோலச் செல்லலும், எம்பெருமான் உடலங்கம்பித்து திருநேத்திரங்களினின்றும் ஆனந்தவருவி பூரணமாய்ப்பொங்கித்ததும்பிச் சொரிய, அன்பு ஆராம மீக்கொள்ள, திருக்கரசரோருக்கள் இரண்டையும் சிரமிசைவைத்து “இழியேன் பாடிய புன்பாடலை ஆரணங்களும் அரிபிரமேந்திராதியரும் போற்றப்பெறும் சிவபிரான் அங்கீகரித்தருளும்வண்ணம் யான் யாதுதவம் புரிந்தேன்? அறிகிலேன்! அறிகிலேன்!!” என்றுரைத்து அழுதனர். அவ்வமயத்தில் தில்லையிலுள்ளோர் யாரும் அஞ்சலிக்கரத்தினராய் நின்று எம்பெருமானைநோக்கி, “சுவாமீ! ஆரணர்த்த பூரணமான திருவாசகமென்னும் தேனைச் சிவபிரான் திருச்செவி மடுத்தருளும் வண்ணம் வந்து செய்தருளிய செயல்கள் யாவை? அடியேங்கட்கு கௌதுகலம் உண்டாகின்றது. அவற்றைஎம்பெருமான் மொழிந்தருளுக” என வேண்டினர். அவர்கள் வேண்டலும் நாதாந்தமுங் கடந்த மெய்ஞ்ஞான ஆனந்தபோதமாகிய சிவபெருமான் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களது மனங்களுக்கும் வேதச்சிரங்களுக்கும் அதீதமான திருவடிக்கமலங்கள் பூமிமேற்பட்டு வருந்தவந்து, அடியார்க்கு எளியரென்னும் தமது பேரருட்டிறத்தை விளக்கும் வண்ணம் செய்தருளிய செயல்கள் யாவையும் செப்பியருளினர். அவற்றைக் கேட்டுப் “பொன்னம்பல் நாதர் அவர் அடியார் இன்னம் பலபல யோனியில் எய்தாவகை கருணைகூர்ந்தனர்” எனப்

புகன்று, அந்த மகிமைதங்கிய தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் அருத்தத்தை மொழிந்தருளும் வண்ணம் சிவஞானச் செல்வரைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “அன்பர்காள், நீவிர்வேண்டிய வாறே தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் அருத்தத்தைக் கனகமணி அரங்கஞ்சென்று பகர்வேன்” எனப் பகர்ந்து அவர்களேல்லாஞ்சூழ்ந்துபோகநடந்து ஆண்டுச்சென்று நடேசரது திருச்சந்திரியினின்று, “இத்தமிழ்ப்பிரபந்தத்தின் அருத்தம் இவரே” என்று தாண்டவ ராஜரைக்காட்டி யாவருங்காண மறைந்து சிவசாயுச்சியம் அடைந்தனர். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பாலுடன் நீர் கலந்தென்னச் சிவத்துடன் ஐக்கியமாதலும் தில்லையிலுள்ளார் யாவரும் ஆனந்த பரவசமுடைந்து தேக கம்பிதமுற்று மேனிவெயர்த்து உரோமாஞ்சிதமுற்றுச் சிரமிசைக் கரதலங்கூப்பி ஹரஹர முழக்கஞ் செய்தனர். சிவஞானச்செல்வர் சிவசாயுச்சியபதம் அடைந்தமாத் திரத்திற் சிவபெருமானுக்குப் பாங்கே நின்ற பிரமதகணங்கள் நடனஞ்செய்தன; கண்திபதிகள் ஆனந்தமுழக்கஞ் செய்தனர்; தும்புரு நாரதசித்த வித்தியாதரர்கள் சாமவேதகானஞ் செய்தனர்; அந்தரதுந்துபி முழங்கின; தேவர்கள் மந்தார புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். சிதம்பரவாசிகள் யாவரும் பொன்னம்பல நாதரது பூங்கழல் மன்னிய மனசடையாராய் மஹாதேவரது கருணைவெள்ளத்து ஆழ்ந்து சைவசித்தாந்த சாகரமாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

அற்புதத் திருவாசகத் தமிழென்னும் அதிமதூரச் செந்
தேனைப் பருகிப்பருகி ஆனந்தம் அடைந்திருந்தனர்.

ஈனமிகுந் துளதோலு மென்புராம் புஞ்சீயும்
ஆனவுடற் சிவருப மாமிதனைத் தெளியாமல்
ஊனவுடற் கிராதேடி புழன் றுலகிற் றடுமாறி
மாநாகிற் புருவாரே மாயைவலைப் படுவார்கள்.

வாதவூ ரந்தணர் தந்திரு வாய்மை விளங்கு திருக்கதை
ஒதின ரன்புட னெண்ணசெவி யூடு முகந்தது கேட்டவர்
போதமெய்ஞ்ஞானமு றுஞ்சுகபோகமுடன்புகழ்பெ றுவர்கள்
தீதில் பவங்க டொலைந்துயின் சேர்குவர் வண்சிவ லோகமே.

பூதல மாதும் வாழ்க பொன்மழை பொழிந்து வாழ்க
வேதவா கமமும் வாழ்க வேந்தர்செங் கோலும் வாழ்க
தீதிலைந் தெழுத்து நீ றுஞ் சிவனடி யாரும் வாழ்க
வாதவூ ரிறை புராணம் படித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரும்பத விளக்க அகராதி

அகிதர் - பகைவர்.

அக்கிரகண்ணியர் - முதலாக மதிக்கப்படுவர்.

அங்குரித்தல் - முளைத்தல்.

அங்குலி - விரல்.

அசம்பவம் - சம்பவியாதது.

அசம்பிரோகிய கிருத்தியம் - ஆலோசனையில்லாத செயல்.

அசாத் தியம் - பெறற்கரிது.

அசுவம்—அச்சுவம் - குதிரை.

அச்சவாதியகூர் - குதிரைகளின் மேற்பார்வைக்காரர்.

அஞ்ஞானம் - அறியாமை.

அடிசில் - சோறு ; உணவு.

அதிபாவனம் - பெரும்பேறு.

அதிஜடன் - முழுமூடன்.

அதீதம் - அப்பாற்பட்டது.

அதூல்ய - ஒப்பற்ற.

அநந்தரம் - பின்பு.

அநர்க்கியம் - விலையுயர்ந்த.

அநாதிமலமுத்த சித்தூரு - அநாதியே மலமில்லாத
ஞான வடிவினர்.

அநுசிதம் - தகாதது.

அநுதாப சூனியர் - அநுதாபமில்லாதவர்.

அநுதாப யுக்தர் - அநுதாப முடையவர்.

அந்தகாரம் - இருள்.

அந்தராவரணம் - உள் வீதி.

அந்தர் கிருகம் - உள்ளறை ; மூலஸ்தானம்.

அந்தர்த்தானமாதல் - மறைதல்.

அபசாரம் - தகாத நடை.

அபரிமிதம் - அளவற்ற.

அபிக்ஷணம் - அற்ப நேரம்.

அபூர்வம் - முன்னில்லாத ; அதிசயமான.

- அப்பிரமேயர் - அறியப்படாதவர்.
 அம்பகம் - கண்.
 அம்புலிதி - கடல்.
 அரணியம் - காடு.
 அரவீந்தம் - தாமரை.
 அரிபிரமேந்திரர் - விஷ்ணு, பிரமா, இந்திரன்.
 அர்த்தவிவீர்தி - பொருள் விளக்கம்.
 அர்ப்பணம் - கொடுத்தல்.
 அவாங் மனகோசரம் - வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத.
 அனுநாதம் - எதிரொலி.
 ஆசாரம் - வழிவழி.
 ஆசங்கை - ஐயம்.
 ஆசினி - நரப்பலா.
 ஆஞ்ஞாபித்தல் - கட்டினையிடல்.
 ஆதபந் தெறுக்க - வெயில் வருத்த.
 ஆதிமத்யாரந்தவர்ச்சிதம் - தொடக்கம் நடு இறுதியில்லாத.
 ஆதலர் - வருந்துவோர்.
 ஆநந்த வேலாவலயம் - ஆநந்தக்கடலாற் சூழப்பட்டு.
 ஆபாசம் - போலி நியாயம்.
 ஆமந்திரணம் - அழைத்தல்.
 ஆமாத்கிய சேகரம் - மந்திரிகளுட் சிறந்தவர்.
 ஆரணர்த்த புராணம் - வேதப்பொருள் நிறைந்த.
 ஆராமம் - இன்பமான இடம்.
 ஆராமை - தாங்காமை.
 ஆராவலி - முத்து மாலா.
 ஆலிங்கனம் - தழுவுதல்.
 ஆலோகனாதீதம் - பார்வைக்கு எட்டாத.
 ஆவணம் - வீதி.
 ஆவண வீதி - கடைவீதி.
 ஆவாசம் - வாசம்பண்ணும் இடம் ; வீடு.

- ஆடுகூப்பம் - குறை கூறல்.
 இகந்து - விடுத்து.
 இராஜதம் - பொன்.
 ஈனன் - தாழ்ந்தவன்.
 உகந்து - விரும்பி.
 உதாம் - வயிறு.
 உதாசீனர் - பொருட்படுத்தாதவர்.
 உபயம் - இரண்டு.
 உற்பதனம் - எழுதல் ; பறத்தல்.
 உன்மத்தர் - பைத்தியகாரர்.
 உஷற்காலம் - விடியுமுன்.
 ஒளஷதம் - மருந்து.
 கடாட்சம் - கடைக்கண் பார்வை.
 கட்கம் - வாள்.
 கணம் - கூட்டம்.
 கம்பிக்க - அசைய ; நடுங்க.
 கவிகை - குடை.
 கனகம் - பொன்.
 காணம் - கொள்ளு.
 கால காலன் - யமனைக் கொல்பவன்.
 காலன் - யமன்.
 காலாம்புதம் - இருண்ட முகில்.
 கரணம் - பாட்டு.
 கிரண உஷ்ணம் - கிரணத்தின் சூடு.
 கிருதாகிருத்திய பரியாலோசனை - செய்யத்தக்கது
 தகாதது என்ற ஆலோசனை.
 கிருதார்த்தன் - செயலின் பலனைப் பெற்றவன்.
 கிருபா சக்தி - அருட்சக்தி.
 கிருபாசாகீரம் - அருட்கடல்.
 கின்னம் - தூக்கம்.

- குகப்பிரமம் - முருகக் கடவுள்.
 குஞ்சராசன விருகும் - அரசமரம்.
 குஞ்சித நடனம் - வீனாந்து நடத்தல்.
 குமுதினி - ஆம்பல்.
 குழாம் - கூட்டம்.
 கேசம் - மயிர்.
 கேதனர் - கொடியையுடையவர்.
 கைவல்யம் - தனிமை ; முத்தி.
 கோசகிருகம் - திரவியசாலை.
 கோசரம் - புலப்படுவது.
 கோமளம் - அழகு,
 கோமயம் - சாணம்.
 கோவழித்தல் - ஒலித்தல்.
 கௌதூகலம் - பற்று ; ஆசை.
 க்ஷணபங்கம் - கணப்பொழுதில் அழிதல்.
 க்ஷீரசாகரம் - பாற்கடல்.
 சகனீகரித்தல் - வடிவெடுத்தல்.
 சகா - தோழன்.
 சதம் - நூறு.
 சதுக்கம் - நாற்சந்தி.
 சப்த - ஏழு.
 சமானாகிரகிதம் - (சமான + அகிக + ரகிதம்) ஒப்புயர்
 வில்லாத.
 சமூகம் - கூட்டம்.
 சம்சாரம் - பிறவி.
 சம்பாரம் - பொருள்.
 சம்பாவனை - உபசாரம்.
 சம்பிராப்தம் - பெறுதல்.
 சம்ரக்ஷணை - காத்தல்.
 சரணம் - கால்.

சராணாவிர்தம் - (சராண + அரவிர்தம்) திருவடித் தாமரை.

சரற்காலம் - கூடிர்க்காலம்.

சருமம் - தோல்.

சரோருகம் - தாமரை.

சர்வஞ்ஞர் - எல்லாம் அறிபவர்.

சர்வந்தர்யாமித்துவம் - சர்வ வியாபகத் தன்மை.

சர்வபூதம் - எல்லாப் பொருள்கள்.

சலிலம் - தண்ணீர்.

சன்மானம் - உபசாரம்.

சாகரம் - கடல்.

சஃம்பூநதம் - பொன்.

சாக்ஷுஷீதீகைக்ஷ - நயனதீட்சை.

சிகாபந்தம் - சடைமுடி.

சிகாமணி - உத்தமர்.

சிடாகாசம் - ஞானாகாசம்.

சிரக்கம்பம் - தலையசைத்தல்.

சிரத்தை - பற்று.

சிரவணம் - கேட்டல்.

சிரவேஷ்டனம் - தலைப்பாகை.

சிரேஷ்டர் - சிறந்தவர்.

சின்முத்திரை - ஞானக்குறி.

சீவர வஸ்திரம் - சந்நியாச உடை.

சுத்தோதகம் - (சுத்த + உதகம்) நல்ல நீர்.

சுப்பிராம்பரம் - வெள்ளை ஆடை.

சுரம் - ஒலி.

சுரர் - தேவர்.

சுரோத்திர ரந்திரம் - காது.

சுவர்ண பதுமினி - பொற்றாமரை.

சுவாதந்திரியம் - தன்வயம்.

சுவேதம் - வேர்வை.

- சூதம் - மாமரம்.
 சூர்த்த - கொடிய ; சினத்தி,
 சூகழி - உபாயம்.
 செம்படம் - சிவந்த சீலை.
 சேகரம் - முடி.
 சேஷம் - மிச்சம்.
 சைத்தியம் - குளிர்மையான.
 சோகம் - தூக்கம்.
 சோபை - ஒளி.
 சோரத்துவம் - களவு.
 சௌதமால - வரிசையான மாளிகைகள்.
 ஜடாகலாபம் - சடாமுடி.
 ஜயசீலம் - வெற்றியடையுந் தன்மை.
 ஜனனி - தாய்.
 ஜனித்த - தோன்றிய.
 ஜன்மசாபல்யகரம் - பிறவியின் பலனைத் தருவது.
 ஜீர்ணபத்திரம் - சருகு.
 தயாநிதி - கருணைக்கடல்.
 தர்ப்பணம் - கண்ணாடி.
 தர்மார்த்தகாமமோட்சம்-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.
 தர்மிக போதனாமயம் - தருமபோதனை றிறைந்த.
 தக்ஷிணபாதம் - வலக்கால்.
 தாசர் - அடியவர்.
 தாபசன் - தவஞ் செய்கிறவன்.
 தாபதர் - முனிவர்.
 தாமம் - மாலே.
 தாரகப் பிரம்ம் - பிரணவம்.
 தாரகாகணம் - நட்சத்திரக் கூட்டம்.
 தாவல்யம் - வெண்மை.
 திகந்தம் - அடிவானம்.

(ஸ்)திநி - காத்தல்.

ஸ்திரசித்தம் - நிலையானமனம்.

திரயம் - மூன்று.

திரிகரணம் - மனம், வாக்கு, காயம்.

திரிகூத்திரம் - முந்நூல்.

திருசியம் - காணத்தக்கது.

திரோபவம் - மறைத்தல்.

தீரம் - கரை.

தீனரக்ஷகர் - வருந்துவோரைக் காப்பவர்.

துவராடை - காவியஸ்திரம்.

துளங்கி - கலங்கி.

துஷ்கரம் - செய்தற்கரியது.

(ஸ்)தூலார்த்தம் - வெளிக்கருத்து.

தெற்றி - திண்ணை.

தேஜோமயம் - ஒளிரிறைந்த.

நசை - ஆசை.

நயனம் - கண்.

நவரீதம் - வெண்ணெய்.

நவீனம் - புதிய.

நாதாந்தாதீதம் - நாதமுடிபுக்கு அற்பாற்பட்டது.

நாப்பண் - நடு.

நாராசம் - அம்பு.

நாரகேலம்—நாளிகேரம் - தேங்காய்.

நிகிலப் பிரபஞ்சம் - முழுப்பிரபஞ்சம்.

நிக்கிரகம் - வருத்துதல்.

நிச்சப்தம் - சத்தமில்லாத.

நிமலாகமம் - குற்றமில்லாத ஆகமம்.

நியந்தா - தலைவர்.

நிரந்தரம் - இடைவிடாமல்.

நிராசை - ஆசையின்மை.

- நிராமயர் - குறைவில்லாதவர்.
 நிர்த்தோஷர் - குற்றமற்றவர்.
 நின்மலர் - மலமில்லாதவர்.
 நிஷ்களர் - சுத்தமுடையவர்.
 நிஷ்காமனா புண்ணியம் - பற்றின்றிச் செய்த நல்வினை.
 நிஷ்கிரியர் - செயலற்றவர்.
 நேத்திரம் - கண்.
 பக்தவத்சலர் - அடியாரில் அன்புடையவர்.
 பக்தார்த்த பஞ்சனபரர் - பக்தராகிய அடியாருடைய
 துன்பத்தைத் தீர்ப்பவர்.
 பச்சாத்தாபம் - பின்பு துக்கித்தல்.
 பச்சிமம் - மேற்கு.
 படிற்றொழுக்கம் - கூடாவொழுக்கம்.
 பதுமம் - தாமரை.
 பந்தனம் - கட்டு.
 பந்தி - வரிசை.
 பயோத்தி - (பய+உத்தி) பாற்கடல்.
 பர - பிற.
 பரசமய நிமிரபானு - பிற சமயங்களாகிய இருளை நீக்கும்
 சூரியன்.
 பரஸ்பர விரோதம் - ஒன்றுக்கொன்று மாறான.
 பரிச்சிரமம் - முயற்சி.
 பரித்தியாகம் - விடுதல்.
 பரிஷ்கரித்தல் - நீக்குதல்.
 பவம் - பிறவி.
 பவனம் - காற்று.
 பவிதரீகாணம் - சுத்திசெய்தல்.
 பஸ்மோத் , தூளித விக்கிரகர் - (பஸ்ம+உத்தூளித)
 நீறணிந்த மேனியினர்.
 பஹுனம் - துதி.

- பாதயுகளம் - இருபாதங்கள்.
 பாலாதித்தியன் - இளஞ்சூரியன்.
 பாஷாண்ட தர்மம் - சமய விரோதம்.
 பாவ்பம் - நீர்.
 பிரசன்ன சலிலம் - தெளிந்த நீர்.
 பிரதிபாதித்தல் - விளக்குதல்.
 பிரதீகித்தல் - எதிர்பார்த்தல்.
 பிரபாமண்டல மண்டிதம் - ஒளியினால் விளங்குகின்ற.
 பிரபாவம் - பெருமை.
 பிரமதகணம் - சிவகணம்.
 பிரமரம் - வண்டு.
 பிரவிஸ்தீரணம் - பரப்புதல்.
 பிரவீணத்துவம் - சாமர்த்தியம்.
 பிரக்ஷாலனம் - கழுவுதல்.
 பிராந்தி - மயக்கம்.
 பிராப்தி - பெறுதல்.
 பிராமிய முகூர்த்தம் - காலை.
 பிரதாம்பரம் - பொன்னாடை.
 புசங்கம் - பாம்பு.
 புண்டரீகம் - தாமரை.
 பும்ச - ஆண்.
 புவனத்திரய காரணர் - மூவுலகங்களையும் ஆக்குபவர்.
 பூகம் - கமுகு.
 பூர்வநிசை - கிழக்கு.
 போனகம் - சோறு.
 பெளராணிகர் - புராணகாரர்.
 மஞ்சனம் - அபிஷேகம்.
 மண்டலேந்திர சேகரர் - பூமியிலுள்ள அரசருக்கு முடி
 போன்றவர்.

- மதுர - இனிய.
 மந்தகாசம் - புன்சிரிப்பு.
 மந்தூரை - குதிரைச்சாலை.
 மனோகரம் - அழகு.
 மனோரதம் - ஆசை.
 மாயூரம் - மயில்.
 மாலாதரர் - மாலையைத் தரித்தவர்.
 மாற்சரியம் - பொறுமை.
 மிச்சிரம் - கலப்பு.
 மித்தியா - பொய்.
 மூகர் - ஊமை.
 யுக்தமான - தகுதியான.
 லச்சை - வெட்கம்.
 லவணம் - உப்பு.
 லீலை - விளையாட்டு.
 லேபனம் - பூசுதல்.
 வராகம் - பன்றி.
 வர்ணோற்பத்தி - எழுத்துகளின் தோற்றம்.
 வர்த்தனம் - வளர்ச்சி.
 வர்த்தி - திரி.
 வன்னி - நெருப்பு.
 வாசி - குதிரை.
 வாமபாகம் - இடப்பாகம்.
 வாரிசம் - தாமரை.
 வார்த்திகம் - முதுமை.
 வாற்சல்யம் - அன்பு.
 வாஸ்தவம் - உண்மை.
 விக்கினம் - இடர்.

விசுவசிருண் மணிபூரகம் - விராட்புருஷனது நாபித்
தானம்.

விதரண சீலபுருஷன் - கொடையாளி.

விநியோகம் - உபயோகித்தல் ; கொடுத்தல்.

விமோசனம் - நீங்குதல்.

வியசனம் - துக்கம்.

வியாக்கிரம் - புலி.

வியோகம் - பிரிவு.

விலோசனம் - கண்.

ஷ்விதம் - பலவிதம்.

விஸ்மயம் - ஆச்சரியம்.

வீக்ஷணம் - பார்வை.

வேத்திரம் - பிரம்பு.

சுவாமிகள் துதி

கந்தமொ டியிர்படுங்

கணபங் கம்மெனச்

சிந்தைகொள் சாக்கியர்

தியங்க மூகராய்

முந்தொரு மூகையை

மொழிவித் தெந்தைபால்

வந்திடு மடிகளை

வணக்கஞ் செய்குவாம்.

(க)

பேசுகழ் வாதவூர்ப்

பிறந்துபெருந் துறைக்கடலுண்டு

ஆசிலெழில் தடித்தயா

அஞ்செழுத்தா லதிர்த்தெழுந்து

தேசமலி தரப்பொதுவார்

சிவபோக மிகவினாவான்

வாசகமா மாணிக்க

மழைபொழிமா முதில்போற்றி.

(உ)

எழுதரு மறைகள் தேரு

இறைவனை எல்லிற் கங்குல்

பொழுதறு காலத் தென்றும்

பூசனை விடாது செய்து

தொழுதகை நிலையே வேறத்

துளம்பு கண்ணீருள் மூழ்கி

அழுதடி யடைந்த அன்பன்

அடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

(ங)

பேருந்துறையிற் குருந்தகிழற்

பெருமானின் அருள்பெற்றுத்

திருந்துமறைப் பொருளெமக்குச்

செந்தமிழாற் றெருட்டியெமைப்

பிரிந்திடவே பிறப்பிற் ப்பும்

பேருள்செய் பெருந்தகையைப்

பரந்தபுகழ்த் திருவாத

வூரனைத்தா ளிணைபணிவாம்.

(ச)

தேனூறும் வாசகங்க

ளறுநூறும் திருக்கோவை

நானூறு மமுதூற

மொழிந்தருளும் நாயகனை

வானூறுங் கங்கைநிகர்

மாணிக்க வாசகனை

யானூறு படாதவகை

யிருபோது மிறைஞ்சிடுவேன்.

(ரு)

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும்

பெருக்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக்

கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத்

துரியநிலை கடந்து போந்து

திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்

வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாந்து

இருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதவூர்

அடிகளாடி யிணைகள் போற்றி.

(ச)

வாதவூ ராளிதனை

வான்கருணை யால்விழுங்கும்

போதவூ ரேறேநின்

பொன்னடியுங் காண்பேடு.

(எ)

பரிமேல் வரவமலன்

பாடியமெய்ப்புத்தன்

இருபுதமுஞ் சென்னியில்வைப்

பேம்.

(அ)

502

சுவாமிகள் துதி

கந்தமொ டியிர்படுங்
 கணபங் கம்மெனச்
 சிந்தைகொள் சாக்கியர்
 தியங்க மூகராய்
 மூந்தொரு மூகையை
 மொழிவித் தெந்தைபால்
 வந்திடு மடிகளை
 வணக்கஞ் செய்துவாம். (க)

பேசுபுகழ் வாதவூர்ப்
 பிறந்துபெருந் துறைக்கடலுண்டு
 ஆசிலெழில் தடித்தயா
 அஞ்செழுத்தா லகிர்த்தெழுந்து
 தேசமலி தரப்பொதுவார்
 சிவபோக மிகவிளவான்
 வாசகமா மாணிக்க
 மழைபொழிமா முகில்போற்றி. (உ)

எழுதரு மறைகள் தேரு
 இறைவனை எல்லிற் கங்குல்
 பொழுதறு காலத் தென்றும்
 பூசனை விடாது செய்து
 தொழுதகை தலைமே வேறத்
 அளம்பு கண்ணீருள் மூழ்கி
 அழுதடி யடைந்த அன்பன்
 அடியவர்க் கடிமை செய்வாம். (ங)

பெருந்துறையிற் குருந்தமிழ்ந்
 பெருமானின் அருள்பெற்றுத்
 திருந்துமறைப் பொருமெமக்குச்
 செந்தமிழாற் நெருட்டியெமைப்

பிரிந்திடவே பிறப்பிற் பும்

பேருள்செய் பெருந்தகையைப்

பரந்தபுகழ்த் திருவாத

வூரனைத்தா ளிணைபணிவாம்.

(ச)

தேனூறும் வாசகங்க

ளறுநூறும் திருக்கோவை

நானூறு மமுதூற

மொழிந்தருளும் நாயகனை

வானூறுங் கங்கைநிகர்

மாணிக்க வாசகனை

யானூறு படாதவகை

யிருபோது மிறைஞ்சிடுவேன்.

(ரு)

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும்

பெருக்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக்

கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத்

தூரியநிலை கடந்து போந்து

திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்

வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாந்து

இருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதவூர்

அடிகளாடி யிணைகள் போற்றி.

(ச)

வாதவூ ராளிதனை

வான்கருணை யால்விழுங்கும்

போதவூ ரேறேநின்

பொன்னடியுங் காண்பேடு.

(எ)

பரிமேல் வரவமலன்

பாடியமெய்ப்புத்தன்

இருபுதமுஞ் சென்னியில்வைப்

பேம்.

(அ)